

~~814~~

കവന കൗമുദി

30

2005 നവമ്പർ - ജനുവരി 2006

കവന കൗമുദി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം)

പുസ്തകം 8

ലക്കം 2

വില `15 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ

ഡോ.എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ

മാനേജിങ് എഡിറ്റർ

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ (ഓണററി)

എം.എം.സച്ചിന്ദ്രൻ

എഡിറ്റോഴ്സ്

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

കെ.പി.ശങ്കരൻ

കെ.പി.മോഹനൻ

ടൈപ്പ് സെറ്റിംഗ് & ലേ ഔട്ട് - ലാലി പ്രശാന്ത്

കവർ ടൈറ്റിൽ : പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കവന കളമുദി

ത്രൈമാസിക

ഒറ്റപ്രതി - 15.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00

(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 6,14
മുൻകുറി 7

ലേഖനം

ജീർണ്ണിച്ചുവരുന്ന സമൂഹം 15

ഡോ.എം.പി.പരമേശ്വരൻ

പിളർപ്പിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം 23

എൻ.പി.രാജേന്ദ്രൻ

എൻവിയും മലയാളം ബൈബിളും 37

ജോസഫ് പുലിക്കുറുനേൽ

ഉള്ളപ്പമണ്ണയിലെ വാരികുഴികൾ 43

എം.എം.സച്ചിന്ദ്രൻ

കവിത

സമയവ്യക്ഷം 36

കെ.ഡി.സേത്ത്

മുരളീഗാനം 41

മാങ്ങാട്ടശ്ശേരി കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

എന്റെ കഥ 42

പി.എൽ.ശ്രീധരൻ

ഘാനം കവിതകൾ 65

വിവ: പ്രൊഫ.മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ

ഡോക്ടർ 71

മാടശ്ശേരി നീലകണ്ഠൻ

വികസനം 72

വരുണൻ കൊപ്പാറ

മൃത്യുഞ്ജയം 73

സന്തോഷ് നെടുങ്ങാടി

ഏതൊരു കവി 74

ലോപ

യാത്ര 75

രാജഗോപാലൻ നാട്ടുകൽ

കടൽരൂപകം 76

സന്തോഷ് കോനമംഗലം

വേര് 77

ശങ്കരൻ കോറോ

കൈപ്പറ്റി 78

വായനമുറി 79

...കത്തുകൾ...

കവനകൗമുദിയുടെ ഓരോ ലക്കവും ഓരോ തരത്തിൽ പ്രിയപ്പെട്ടവയായി എന്റെ പുസ്തകസൂക്ഷിപ്പിലിടം തേടിയിരിക്കുന്നു.

ചായം ധർമ്മരാജൻ
തിരുവനന്തപുരം

ആഗസ്ത് -ഒക്ടോബർ ലക്കം കവനകൗമുദി കിട്ടി. അതിൽ 'എത്രയായ്' എന്ന എന്റെ കവിതയും ഉണ്ട്.

ഒരു പിശക് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത് ചൂണ്ടിക്കാട്ടട്ടെ. ആ കവിത അച്ചടി ചിട്ടുള്ളത് 76-ാം പേജിൽ കവിയുടെ പേര് ശരിയായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉള്ളടക്കക്കുറിപ്പിൽ ശ്രീ. യു.ശങ്കരനാരായണന്റെ പേരാണ് അടിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിഴവ് എവിടെയാണ് സംഭവിച്ചത് എന്ന ആശയക്കുഴപ്പത്തിന് ഇത് വഴിവെയ്ക്കും. അടുത്ത ലക്കത്തിൽ ഒരു തിരുത്ത് നൽകുന്നത് ഉചിതമാവുമെന്ന് കരുതുന്നു. വേണ്ടതു ചെയ്യുമല്ലോ-

സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ
ഇന്ദിരാകൃഷ്ണൻ

"ഉള്ളടക്ക"ത്തിൽ അനവധാനതമൂലം, പേരു തെറ്റിച്ചേർക്കാനിടയായതിൽ വേദിക്കുന്നു.

- പ്രതാധിപർ

പ്രിയപ്പെട്ട പ്രൊഫ. രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനകൗമുദിയുടെ പുതിയ ലക്കം കിട്ടി.

ഉള്ളപ്പമണ്ണയെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രീ. കെ.പി.ശങ്കരന്റെ ലേഖനം, പതിവു പോലെ, ഒന്നാംതരം രത്നം. ഇത്രയും പാണ്ഡിത്യപ്രകടനമില്ലാതെയും അനാർഭാടമായും കവിതയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു തരാൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു നിരൂപകനുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. മധുരവും സൗമ്യവും ദീപ്തവുമാകുന്നു ആ ശൈലി. (പേജ് 14ൽ തുടരും)

...മുൻകുറി...

ഐക്യകേരളത്തിനും അൻപത്

കേരളത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയും ഭരണഭാഷയും
രണ്ടാചിരിക്കുന്നഭരണതാഴ്മകാലം
ഭരണം ഒരിക്കലും
ജനങ്ങളുടെതാവുകയില്ല.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഐക്യകേരളം എന്ന ആശയത്തിന്റേയും ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കേരളസംസ്ഥാനരൂപവൽക്കരണത്തിന്റേയും മൗലികലക്ഷ്യം, ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ ഭരണം നിർവഹിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംവിധാനവും മലയാളഭാഷയുടെ സർവതോമുഖമായ വികസനവും, അങ്ങനെ നാടിന്റെ സർവംകഷമായ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധിയുമായിരുന്നു. കേരളം രൂപവൽക്കൃതമായിട്ട് അൻപതു വർഷം തികയുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഭാഷയുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും സ്ഥിതി എന്തെന്ന് തിരിഞ്ഞുനിന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നത് നിഷ്പ്രയോജനമാവുകയില്ല.

സൂക്ഷ്മാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷ, സംസ്കാരം എന്നു വെവ്വേറെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഭാവസംവേദനത്തിനുള്ള ഒരു സാർത്ഥകോപാധിയാണല്ലോ ഭാഷ. ഭാവസംവേദനമാവട്ടെ, മനുഷ്യന്റെ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ - നടപടിയുടെ-ഭാഗവുമാകുന്നു. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസം, അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അറിവ്, ആ അറിവിന്റെ നിറവിനൊത്ത നടപടികൾ-ഇതിനെയാണ് സംസ്കാരമെന്ന പദം വ്യപദേശിക്കുന്നത്. കാളിദാസീയമായ 'വിനയ'മെന്ന പദം കൃട്ടികൃഷ്ണമാരാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ അർത്ഥതലത്തിലുണിയാകുന്നു. അപ്പോൾ വന്നു കൂടുന്നത് സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രകടനോപാധികളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനമർഹിക്കുന്ന ഘടകമാകുന്നു ഭാഷ എന്നത്രേ. ഇതിനെ, ഭാഷ ഒരു സംസ്കാരമാകുന്നു എന്നും പറയാം. ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നത് നിരീക്ഷിച്ച് ഒരാളുടെ സംസ്കാരം നിർണയിക്കാമെന്നർത്ഥം.

ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ, ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരികോന്നതി വിലയിരുത്തുന്നതിന് അവിടത്തെ ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യം, ശുദ്ധി, സമ്പന്നത, ഉപയോഗിത തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഐക്യകേരളം പിറന്ന് അൻപതു വർഷം കഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ നാടെവിടെ എത്തിനിൽക്കുന്നു എന്ന ചിന്തയിൽ ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം സുപ്രധാനസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നത്.

ഭാഷയുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും മേഖലയുടെ വിലയിരുത്തലിൽ, നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർ, പുസ്തകപ്രസാധകർ, ഗ്രന്ഥശാലകൾ, അക്കാദമികൾ, പത്രമാസികകൾ, റേഡിയോനിലയങ്ങൾ, ദൂരദർശൻ, മറ്റു ടിവി ചാനലുകൾ തുടങ്ങിയവയുടെയെല്ലാംതന്നെ സംഭാവനകൾ ചർച്ചാവിഷയമാക്കേണ്ടതാണ്. എങ്കിൽ മാത്രമേ വിഷയത്തിന് സമഗ്രസ്വഭാവം കൈവരികയുള്ളൂ. എങ്കിലും, ഇവയുടെയൊന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തനോദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പ്രാഥമികപരിഗണന ഭാഷാനവീകരണമോ ഭാഷാവികസനമോ അല്ലല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാനതൊക്കെ മാറ്റി വെയ്ക്കുന്നു. മിക്കതിന്റെയും മുഖ്യ ലക്ഷ്യം കച്ചവടമാണ് എന്നും ഭാഷ, അവരേന്ത്ഥ്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം, കച്ചവടത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമേ ആകുന്നുള്ളൂ എന്നുംകൂടി, ഇങ്ങനെ മാറ്റിവെയ്ക്കുമ്പോൾ ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. സ്വന്തം ഉപകരണം കാലാനുസാരം കൂടുതൽ ഉപയോഗക്ഷമമാക്കിയെടുക്കുക എന്നത് കച്ചവടതന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് എന്ന് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ആ കാഴ്ചപ്പാട് എവിടെയൊക്കെയുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ ഞാൻ സംശയാലുവാൻ.

കഴിഞ്ഞ അൻപതു വർഷങ്ങളിൽ കേരളം ഭാഷാപരമായും സാംസ്കാരികമായും എത്രമാത്രം ആധുനികീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ഏറെ തൃപ്തികരമായ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ കഴിയും എന്ന് എനിക്കിട്രിയമില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ ആധുനികീകരണം നാം ബോധപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്തതാണ്. അത് തീർത്തും ശരിയുമാണ്. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ അനിവാര്യഫലം സമൂഹത്തിലെ അരാജകത്വവും ശിഥിലീഭവനവും മുഖ്യധാരസമ്പന്നതയും താനോന്നിത്തവും ആകുന്നു എന്ന് രണ്ട് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ പറഞ്ഞു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിലേന്ത്യാ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ നാം നേരിടുന്ന സാംസ്കാരികപ്രതിസന്ധിയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പ്രകരണത്തിലാണ് എൻവി അങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. കേരളപരിപ്രേക്ഷ്യം മാത്രമെടുത്താലും ഈ വിശകലനം അതിന്റെ

എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും പ്രസക്തമാകുന്നു. പാരമ്പര്യമായിഷ്ടിതങ്ങളെന്നോ മതായിഷ്ടിതങ്ങളെന്നോ വിളിക്കാവുന്ന മൂല്യങ്ങൾക്ക് നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപചയവും ആധുനികങ്ങളെന്നോ വിജ്ഞാനായിഷ്ടിതങ്ങളെന്നോ വിളിക്കാവുന്ന മൂല്യങ്ങൾ സമൂഹജീവിതത്തിൽ വേരുപിടിച്ചു വരുന്നതിലെ താമസവുമാണ് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പ്രതിസന്ധിക്ക് അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളായി എൻവി നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. മാറുന്ന കാലത്തോടൊപ്പം സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതസ്വഭാവവും മാറുന്നു. അതോടെ പാരമ്പര്യമായിഷ്ടിതമൂല്യങ്ങളായ ആധ്യാത്മിക, ആർജവം, അനുകമ്പ, ആർദ്രത, ധർമ്മബോധം തുടങ്ങിയ എല്ലാ മനുഷ്യനന്മകളുടേയും നിറം മങ്ങുകയും ക്രമേണ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അപചയം അനിവാര്യമാണ്. പക്ഷേ, അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ പകരം വെയ്ക്കാനില്ലാതെ വരുന്നത് സാംസ്കാരികപ്രതിസന്ധിക്ക് കാരണവുമാകുന്നു. പഴയ നിലവിലുള്ളതൊക്കെ നാം പെറുക്കി വിറ്റു; പുതിയ വിളക്കുകൾ വാങ്ങിയിട്ടുമില്ല. ഫലം പരന്ന ഇരുട്ടുതന്നെ.

കഴിഞ്ഞ അൻപതു കൊല്ലക്കാലത്ത് കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളിലും വേരുന്നിപ്പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വികാസപരിണാമങ്ങളെ അടുത്തുനിന്ന് നോക്കിക്കാണുമ്പോൾ ഇത് വ്യക്തമാവും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രംഗത്ത് മറ്റിന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളം വളരെയേറെ മുന്നേറിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ലോ പൊതുധാരണ. കണക്കുകളുദ്ധിച്ച് ഇത് സ്ഥാപിക്കാനും കഴിയുമായിരിക്കാം. ഏറ്റവും ഇങ്ങേ തലയ്ക്കൽ, വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മേഖലയിൽപ്പോലും കേരളമാകെ സാക്ഷരമായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നോ ത്വരിതഗതിയിൽ ആയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നോ ഒക്കെയാണല്ലോ പ്രചാരണം. നമ്മുടെ ചില ജില്ലകളെങ്കിലും കമ്പ്യൂട്ടർ സാക്ഷരങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് ഇവിടത്തെ ഔദ്യോഗികഭാഷ്യം എന്നു തോന്നുന്നു. അക്ഷരമാല എഴുതിക്കണ്ടാൽ തപ്പിപ്പിടിച്ചു വായിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ കഴിയുന്നു എങ്കിൽ ഒരു നാട് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് സാക്ഷരമായി എന്ന് വിധിയെഴുതുന്നവർക്ക് കമ്പ്യൂട്ടർ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയുന്നതുതന്നെ കമ്പ്യൂട്ടർ സാക്ഷരതയ്ക്കുള്ള സാക്ഷ്യപത്രമാകുന്നു. തിരശ്ശീലയ്ക്കുപിന്നിലെ കമ്പ്യൂട്ടർ കച്ചവടത്തിലേയ്ക്കും കമ്മീഷൻ എക്കൗണ്ടുകളിലേയ്ക്കും ഒന്നും നാം എത്തിനോക്കാതിരിക്കുക. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാകെത്തന്നെ ഏറ്റവും ലാഭകരമായ കച്ചവടച്ചരക്കായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ യാതൊരു തരത്തിലുള്ള വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കും

ഇവിടെ കടക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഈ വ്യതിയാനത്തിന്റെ ഫലമായി വന്നുവീണിട്ടുള്ള മൂല്യപരമായ അപചയത്തിന്റെ ജീർണ്ണവും ഭീഷണവുമായ മുഖം നാം മറച്ചു പിടിക്കരുത്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ സാംസ്കാരികാപചയം ഇങ്ങനെ അറ്റത്ത് വന്നു നിൽക്കുന്നത് കോട്ടയത്തെ എസ്.എം. ഇ.കോളേജിലെ ലാബിലും മെഡിക്കൽ കോളേജിലെ മെന്റൽ വാർഡിലുമാണല്ലോ. നട്ടെ സൂചിപ്പിച്ച ആധ്യാത്മികത, ആർജവം, ധർമ്മബോധം തുടങ്ങിയവയ്ക്കെല്ലാംകൂടി മനുഷ്യത്വം എന്ന ഒരു തലക്കെട്ടു കൊടുക്കാമെങ്കിൽ, അത് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ എത്ര ശതമാനം ബാക്കിയുണ്ട് എന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും.

ഈ കണ്ണാടി ആരോഗ്യപരിപാലനരംഗത്തേക്ക് തിരിച്ചുപിടിച്ചുനോക്കിയാലും കാണാൻ സുഖമുള്ള പ്രതിച്ഛായയാവില്ല. കളത്തിലെ കരുജീവൻ ആണ് എന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ കളി കൂടുതൽ രുക്ഷവും ഭീതിദവും ദാരുണവുമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തോട് നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു ഇത്. ലക്ഷങ്ങളോ കോടികളോ മുടക്കി സമ്പാദിക്കുന്ന ഒരു ബിരുദം, മുടക്കുമുതലേങ്കിലും തിരിച്ചുകിട്ടത്തക്കവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അധർമ്മമെന്ന് എന്ന ചോദ്യത്തിനുമുമ്പിൽ ഭീഷ്മരുടെ ധർമ്മസങ്കടം മിഴിനിറയ്ക്കുന്നു. അതിന്റേയുംമപ്പുറത്ത്, ഇതും ഒരു കച്ചവടച്ചരക്കാണ് എന്ന് തെളിഞ്ഞുകിട്ടുമ്പോൾ മാനം ഭൂഷണമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരോഗതിയുടെ പാതയിൽ നാമിപ്പോൾ എവിടെയാണ് ചവിട്ടിനിൽക്കുന്നത് എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഗുണം ചെയ്യാതിരിക്കില്ല.

സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളിലേയ്ക്കും ഈ കണ്ണാടി മാറിമാറി തിരിച്ചു പിടിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്. എല്ലാ കർമ്മരംഗങ്ങളിലും പൊതുവെ നമ്മുടെ മനോഭാവം ഏറ്റവും കുറച്ച് ജോലിചെയ്യുക - കഴിയുമെങ്കിൽ തീരെ ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കുക, അപ്പോഴും ആകാവുന്നത്ര ധനം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “യാത്രയ്ക്ക് ഒരു ടിക്കറ്റ് കിട്ടണമെങ്കിലോ ബാർബർഷാപ്പിൽനിന്ന് വേഗത്തിൽ മുടിവെട്ടി പോരണമെങ്കിലോ ചായക്കടയിൽ ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മൂലയിലിരുന്ന് ആഹാരം കഴിക്കണമെങ്കിലോ സർക്കാരാപ്പീസിൽ ഒരു ഫയൽ ഒരു മേശപ്പുറത്തുനിന്ന് മറ്റൊന്നിലേയ്ക്ക് നീങ്ങണമെങ്കിലോ ഒരു കുട്ടിയെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കണമെങ്കിലോ അർഹതയുള്ള ഒരു ജോലി നേടണമെങ്കിലോ ഒക്കെ കൈക്കൂലിയോ ശുപാർശിയോ ആവശ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണല്ലോ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അങ്കലാപ്പുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന്.

‘സേവന’മെന്ന പദത്തിനുകുന്നെ ഇന്ന് വളരെയധികം മങ്ങൽ ഏറ്റിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ സേവനം ഒരു കച്ചവടച്ചരക്കായി മാറിയിരിക്കുന്നു” എന്ന് എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്, നേരത്തേ പറഞ്ഞപോലെ, രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപാണ്. ദിവസക്കൂലിക്ക് ജോലിചെയ്യുന്ന ഒരു സാധാരണ തൊഴിലാളി മുതൽ ഏറ്റവും മുകളിലെ തട്ടിലെ ഒരു മന്ത്രിത്തൊഴിലാളിവരെയുള്ള ഏതു കർമ്മരംഗമെടുത്തു നോക്കിയാലും ഈ സാംസ്കാരികപചയം നീൾക്കൊമ്പാഴ്ത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മാനവ്യാധിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു, ഇന്ന്. ഇതിന്റെ കാരണം, സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും പരക്കെ അടിയുറച്ചുവളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അവകാശബോധമാണ് എന്നതാണ് ഇതിലെ ഏറ്റവും വിചിത്രമായ ഫലിതം. അവകാശബോധവും കർത്തവ്യബോധവും ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കർത്തവ്യബോധം എന്നത് ഇനിയും കണ്ടെത്തേണ്ടതായ ഒരു അസുലഭവസ്തുവത്രേ. അതായത് ഇന്ന് സമൂഹം കച്ചവടം നടത്തുന്നത് കള്ളനാണയം കൊണ്ടാണ് എന്നർത്ഥം. എല്ലാ വിനിമയരംഗങ്ങളിലും കള്ളനാണയങ്ങളാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് എന്നതിനാൽ നാമൊക്കെ പിടിക്കപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ സാംസ്കാരിക പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ, അതിന്റെ പ്രകടനോപാധികളിൽ സർവപ്രധാനമായ ഭാഷ വിലയിരുത്തപ്പെടുമ്പോൾ ആണ് നമ്മുടെ ഭാഷാസംസ്കാരം തെളിഞ്ഞുകിട്ടുക. ഭാഷാസംസ്ഥാന രൂപവൽക്കരണത്തിനുശേഷം മലയാളഭാഷ കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള വളർച്ചയും മുരടിപ്പും നിർമ്മൽസരബുദ്ധിയോടെ നോക്കിക്കണ്ട് വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. നാമിന് കേരളപ്പിറവി ഭാഷാദിനമായും ഭാഷാവാരമായും ഒക്കെ ആചരിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ഭാഷാപ്രേമം കേവലമായ ഒരാചാരത്തിന്റെ ശുഷ്കവും അതിലേറെ അർത്ഥശൂന്യവുമായ അനുഷ്ഠാനമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയുമായുള്ള നാഭിനാളബന്ധം വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുമ്പോൾ എല്ലാ ശ്രേഷ്ഠകർമ്മങ്ങളും കേവലാചാരങ്ങളായി ഒളി കെടുന്നു. കാലവർഷംപോലെ മുറതെറ്റാതെയുള്ള ഒരു വാർഷികാചരണത്തിനുള്ള വിഷയം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഗൗരവമൊന്നും നാം നമ്മുടെ ഭാഷാചിന്തയ്ക്ക് നൽകിപ്പോരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാമിനും വടക്കുപുറത്തെ കൊലായിലേ മലയാളത്തിന് ഇലയിടാനുള്ള മലയാളം ഇന്നും രണ്ടാം ഭാഷയാണല്ലോ ഇവിടെ - അതായത്, രണ്ടാംഭാ

ഷയിലൊന്നു മാത്രം ആണെന്നർത്ഥം. മലയാളം അക്ഷരമാല പോലും പഠിക്കാതെ നമുക്കിവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങുകയും തുടരുകയും മുടിക്കുകയും ചെയ്യാം. “ഒന്നു തൊട്ടാരംഭിച്ചു പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു - മൊന്നുമാകാതെ നിങ്ങളിറങ്ങുന്നതും കാൺകെ” എന്ന് ഒളപ്പമണ്ണ നെടുവീർപ്പിട്ടത് ഈ ഇളംതലമുറയെ മുന്നിൽക്കണ്ടാവണം. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം ഒരു നാടിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിശൂന്യതയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. പെറ്റമ്മയെ ‘അമ്മ’ എന്നു വിളിക്കുന്നതിലെ വികാരമധുരീമ നൂണഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മലയാളിയുടെ ഭാഷാപ്രേമം അലക്കിത്തേച്ച കസവുവേഷ്ടിയാകുന്നു.

ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രാദേശികഭാഷയിലൂടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ഗാന്ധിയൻ സങ്കല്പത്തിലൂടെ ഒന്ന് കണ്ണോടിക്കുന്നത് പ്രസക്തമായിരിക്കും. ബനാറസ് ഹിന്ദു യൂനിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ഉദ്ഘാടന സമ്മേളനത്തിലാണ് ഗാന്ധിജി, വിവാദകോലാഹലങ്ങളുയർത്തിയ ആ പ്രസംഗം ചെയ്തത്. അത് 1916-ൽ. “ഇക്കഴിഞ്ഞ അൻപതു വർഷങ്ങളിൽ പ്രാദേശികഭാഷകളിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്താകുമായിരുന്നു? എങ്കിൽ, ഇന്ത്യ ഇന്ന് സ്വതന്ത്രയാകുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ അഭ്യസ്തവിദ്യർ സ്വന്തം നാട്ടിൽ വിദേശികളായിരിക്കാതെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് സംസാരിക്കുമായിരുന്നു; അവർ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും ദരിദ്രർക്കിടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുമായിരുന്നു; ഇക്കഴിഞ്ഞ അൻപതു വർഷങ്ങളിൽ നേടിയതെല്ലാം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൈതൃകമായിത്തീരുമായിരുന്നു. ഇന്ന് നമ്മുടെ ഏറ്റവും നല്ല വിചാരങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഭാര്യമാർക്കു കൂടിയല്ല പങ്കാളിത്തം” എന്ന് ഗാന്ധിജി. ഒരു ജനതയുടെ ആത്മബോധം, ഒരു നാടിന്റെ അസ്മിത ഉയിരാർന്ന് ഉജ്ജ്വലിക്കാനും പ്രവർത്തനക്ഷമമാകാനും സഹലമാവാനും അരുന്ധതാണ്ടുകാലം നീണ്ട, മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം മതി എന്നാണ് ഗാന്ധിജി സൂചിപ്പിച്ചത്. അതും ഏതാണ്ടൊരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ്. കേരളം രൂപംകൊണ്ടിട്ട് അൻപതു വർഷം തികയുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ വാക്കുകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമം വിലയിരുത്തുകയും മലയാളികളുടെ അസ്മിതയുടെ നട്ടെല്ലിന് എത്ര വളവുകളുണ്ടെന്ന് പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനിഷ്ടകരമാവും; അനുചിതമാവുകയില്ലെങ്കിലും.

മലയാളം നമ്മുടെ രാജ്യഭാഷയാണെങ്കിലും ഇനിയും അത് നമ്മുടെ രാജഭാഷയായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ നാടിന്റെ ഭാഷ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് രാജ്യഭാഷ എന്ന പദം ഞാനുപയോഗിക്കുന്നത്. രാജഭാഷ എന്നത് ഭരണഭാഷ

എന്ന അർത്ഥത്തിലും. രാജ്യഭാഷയും രാജഭാഷയും രണ്ടായിരിക്കുന്നേടത്തോളംകാലം ജനങ്ങളും ഭരണവും വേറിട്ടുതന്നെ നിൽക്കും. ഭരണം ജനങ്ങളുടേതാവുകയില്ല എന്നർത്ഥം. കേരളസംസ്ഥാനരൂപവത്കരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനോദ്ദേശ്യം ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിലൂടെ ഭരണകാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്ന ഒരു സർക്കാർ ഇവിടെ നിലവിൽവരുത്തുക എന്നതായിരുന്നു. അൻപതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, രാജഭാഷ എന്ന നിലയിൽ മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥാനം എവിടെയാണ്? ഇപ്പോഴും വടക്കേക്കോലായിൽത്തന്നെയാണെന്ന് കാണാൻ ഏറെ അന്വേഷിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. മലയാളം രാജഭാഷയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കാലാകാലങ്ങളിൽ കൈക്കൊണ്ട നടപടികളുടെ വിശദവിവരങ്ങളിലേയ്ക്കൊന്നും ഇപ്പോൾ കടക്കുന്നില്ല. കമ്മറ്റികൾ, റിപ്പോർട്ടുകൾ, സ്പെഷൽ ഓഫീസർമാർ, ഭരണഭാഷാവകുപ്പ്, സാംസ്കാരിക വകുപ്പ്, മന്ത്രിമാർ - അങ്ങനെയങ്ങനെ, ഇക്കഴിഞ്ഞ അര നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളം രാജഭാഷയാക്കുന്നതിനായി ചെലവിട്ടത് കോടികൾ. പിന്നെ, ലാംഗ്വേജ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, സാങ്കേതികപദാവലിഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ലിപിപരിഷ്ക്കരണം, ടൈപ്പറൈറ്റർ കീബോർഡ് പരിഷ്കാരം, എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഇപ്പോൾ മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടർ സോഫ്റ്റ് വെയർ പരിപാടികൾ. ഈ പരിപാടിയൊക്കെ ഉണ്ടായിട്ടും, മലയാളം ഇന്നും വടക്കുപുറത്തെ വാതിൽ തുറക്കുന്നതും കാത്തുനിൽക്കുന്നു. നമുക്കു പരിപാടികളില്ലാത്തതിന്റെ കുറവല്ല. ഉള്ള പരിപാടികളൊക്കെ, ഉദ്യോഗശ്രേണികളുണ്ടാക്കാനും ഉണ്ടാക്കിയവ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താനും, കയറിപ്പറ്റിയവർക്ക് കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതും ഉയർന്നതുമായ പടികളിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പോവാനുള്ള സംവിധാനമൊരുക്കാനും ആണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. മലയാളം രാജഭാഷയാവുക എന്ന ദൗത്യം നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈ വകുപ്പുകളുടെയൊക്കെ ഭാവി എന്ത്? ഇവിടെ, ദൗത്യം നിറവേറ്റപ്പെടാത്തതിന്റെ പിറകിൽ ഇതല്ലേ മുഖത്ത് മുണ്ടിട്ടിരിക്കുന്നത്? ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മലയാളം രാജഭാഷയാക്കാൻ, “ഇച്ഛാശക്തിയും ആജ്ഞാശക്തിയും ഉള്ള ഒരു മുഖ്യമന്ത്രിക്കു കഴിയും” എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ശേഷം, 1982 നവംബർ നാലാംതീയതി, എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “അത്തരമൊരു മുഖ്യമന്ത്രിയെ, പക്ഷേ, കേരളം ഇനിയങ്ങോട്ട് കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.” ഞാൻ ഇതെഴുതുന്നത് 2005 നവംബർ 24ന്. നമ്മൾ 2006-ലും ഭാഷാദിനം ആചരിക്കും. ആചാരങ്ങളുടെ കോലാഹലത്തിൽ നാം ഇച്ഛാശക്തിയുള്ളൊരു മുഖ്യമന്ത്രിയെക്കുറിച്ച് സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഷെയ്ക്സ്പീയറെക്കുറിച്ചുള്ള താങ്കളുടെ മുൻകൂറി, എനിക്കൊരു വെളിപാടായി. ഒരു ദുരന്തകവി എന്നാണ് ഷെയ്ക്സ്പീയറെക്കുറിച്ച് ഞാനെന്നും കരുതിപ്പോന്നത്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച്, ചരിത്രപരം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു പടം ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. സാർവലൗകികതയിൽ കവിക്കുള്ള അടിവേർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതായിരുന്നു പടം. ബുദ്ധിസത്തിലുന്നിയതാണ്, സാമാന്യേന, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമേയങ്ങളെല്ലാം തന്നെ എന്ന് എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ലോകം വിശ്വാസഘാതിയും, എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള വ്യഥകളും അക്രമങ്ങളും നിറഞ്ഞതുമാണ് എന്ന വീക്ഷണം. ഷേക്സ്പീയറുടെ കാലത്ത്, കത്തോലിക്കർ, ദാരുണമായി പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിനെതിരായ ചെറുത്തുനിൽപ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു അടുത്തബന്ധുവും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും, അതീവശ്രദ്ധയോടെമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. കാരണം, കവിയുടെ സംരക്ഷകരും ഒരുപക്ഷേ, ആരാധകരും എല്ലാം തന്നെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകളായിരുന്നു. വൈര്യധ്യാത്മകങ്ങളായ മറ്റു പല ഘടകങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു ആ ജീവിതത്തിൽ. ഒരു പക്ഷേ, സ്വവർഗഭോഗീണവും സങ്കരഭോഗീണവുമായവ വരെ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഒരു “പുരാണപൂർവ്വലക്ഷി”യുമായി ഷേക്സ്പീയറെ തുലനം ചെയ്യാമെന്ന താങ്കളുടെ വിലയിരുത്തൽ, ഏറെ ചിന്തോദ്ദീപകമായി എനിക്കു തോന്നി. വിന്റേഴ്സ് ടെയ്ൽ (The Winters' Tale), ടെംപെസ്റ്റ് (The Tempest) തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽനിന്ന് ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉദ്ധരിക്കാൻ താങ്കൾക്കാവുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

താങ്കൾക്ക് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഈ ആംഗലകവിയെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇനിയും എഴുതിക്കൂടെ?

മോഹനചന്ദ്രൻ

മിസുള, അമേരിക്ക

ജീർണ്ണിച്ചുവരുന്ന സമൂഹം

ഡോ. എം. പി. പരമേശ്വരൻ

ദാരിദ്ര്യം

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും അധികം ദരിദ്രരും രോഗബാധിതരുമുള്ള രാജ്യമെന്ന പദവി ഇന്ത്യ ഇന്നും നിലനിർത്തുന്നു. ഒറീസ്സ, ബീഹാർ, ഝാർഖണ്ഡ്, ആന്ധ്രപ്രദേശ്, രാജസ്ഥാൻ....മുതലായ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കാണുന്ന ദാരിദ്ര്യം നമുക്ക്, കേരളീയർക്ക്, ഊഹിക്കാൻകൂടി പറ്റില്ല. അതേ സമയം പണംകൊണ്ട് എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ മനംപുരട്ടുന്ന രീതിയിൽ ധൂർത്തടിക്കുന്ന ഒരുവിഭാഗം വളർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളും ഫോറിൻ കാറുകളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളും ഉപഭോഗച്ചരക്കുകളും.....വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. 1990-നു മുമ്പുതന്നെ തുടങ്ങിയ ഈ പ്രവണത അതിനുശേഷം അത്യധികം ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ലോകത്തെമ്പാടും കാണുന്ന പ്രവണതയാണിത്: ഭൂരിപക്ഷം പേർ ദാരിദ്ര്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു, അവരുടെ ചെലവിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ധനികരാക്കപ്പെടുന്നു.

അസമത്വം

സാമ്പത്തികാസമത്വത്തിന്റെ അളവുകളാണ് ഗിനിസൂചകവും (Gini co-efficient) പഞ്ചാംശഅനുപാതവും (Pentils Ratio). ഒരു രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും സമ്പന്നരായ 20 ശതമാനം പേരുടെ ശരാശരി വാർഷിക വരുമാനവും ഏറ്റവും ദരിദ്രരായ 20 ശതമാനത്തിന്റെ ശരാശരി വാർഷിക വരുമാനവും തമ്മിലുള്ള അനുപാതമാണ് പഞ്ചാംശഅനുപാതം. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന അസമത്വമുള്ള രണ്ടുരാജ്യങ്ങളാണ് ബ്രസീലും (പഞ്ചാംശഅനുപാതം-80-90) യു.എസ്.എയും (പഞ്ചാംശഅനുപാതം - 50-60). ഏറ്റവും സമത്വമുള്ള രാജ്യങ്ങളാണ് സ്കാൻഡിനേവിയൻ രാജ്യങ്ങൾ (പഞ്ചാംശഅനുപാതം 5-7). മുൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലും

* 2005 ഒക്ടോബർ 8,9 തീയതികളിൽ, പാലായിൽ ഓശാനാചാര്യൻവെച്ചുനടന്ന എൻവി അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി, "ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികരംഗം - നയരാഹിത്യവും വിദേശാധിപത്യവും" എന്ന വിഷയത്തിൽ നടന്ന സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

ഇത് വളരെ കുറവായിരുന്നു (4-6). ഇന്ന് ചൈനയിൽപോലും ഈ അസമത്വഗുണാങ്കം (inequity ratio-pentileration) 60-ൽ കൂടുതലാണ്. ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ആയാൽപ്പോലും മുതലാളിത്തം അസമത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യത്യാസവും - ധനിക ദരിദ്ര വിടവ് വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. അസമത്വം വർദ്ധിക്കുന്നു, ധൂർത്ത് വർദ്ധിക്കുന്നു, വിഭവങ്ങൾ ക്ഷയിക്കുന്നു, മാലിന്യങ്ങൾ ഈടുംകൂടുന്നു, സംഘർഷങ്ങൾ വ്യാപകമാകുന്നു...ഇതാണ് ലോകചിത്രം. ഇന്ത്യയുടേയും കേരളത്തിന്റെയും ചിത്രങ്ങളും വ്യത്യസ്തമല്ല.

സ്വതന്ത്രഭാരതം

സ്വാതന്ത്ര്യ സമരക്കാലത്ത് ഭാവി ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് മൂന്നു കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു: ഗാന്ധിയൻ ഇന്ത്യ, മുതലാളിത്ത ഇന്ത്യ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇന്ത്യ. ഇവയിൽ മുതലാളിത്ത ഇന്ത്യയുടെ വക്താക്കൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം കിട്ടിയത്. 1955-ലെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആവടി സമ്മേളനത്തിൽ “സോഷ്യലിസ്റ്റ് മുഖത്തോടുകൂടിയ മുതലാളിത്തം” എന്ന ഒരു കപടരൂപം - മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ- ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ജനസാമാന്യത്തെ കുറേക്കാലത്തേക്ക് കബളിപ്പിക്കാൻ ഈ മുഖംമൂടിക്കു കഴിഞ്ഞു. അതിൻകീഴിൽ മുതലാളിത്തം തഴച്ചുവളർന്നു. 1980കളോടുകൂടി സോഷ്യലിസ്റ്റ് മുഖംമൂടിയുടെ ആവശ്യമില്ലാതായി. അത് വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടു. പ്രകടമായ മുതലാളിത്തം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ മുളകിന്റെ എരിവും കയ്പുക്കയുടെ കയ്പുംപോലെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തനത് സ്വഭാവമാണ് അസമത്വവർദ്ധന. ഇതിനാകട്ടെ പ്രകൃതിയേയും ജനസാമാന്യത്തേയും വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ ചൂഷണം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യവത്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയല്ലാതെ മുതലാളിത്തത്തിന് നിലനിൽക്കാനോ വളരാനോ കഴിയുകയില്ല.

കേരള മാതൃകയുടെ തകർച്ച

ഇന്ത്യയിൽ, ലോകത്തുതന്നെ, കേരളത്തിന് സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ആളോഹരിവരുമാനം വികസിത രാജ്യങ്ങളിലേതിന്റെ 2-3 ശതമാനമായിരിക്കെത്തന്നെ അവരുടേതിന് സമാനമായ ഉയർന്ന, സാമൂഹികനേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു കേരളത്തിന്. ഉയർന്ന സാക്ഷരത, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹികസുരക്ഷ, പ്രതീക്ഷിത ആയുസ്സ്, കുറഞ്ഞ ശിശുമരണനിരക്ക്, ജനനനിരക്ക് എന്നിവയായിരുന്നു ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. സംഘടിതമായ അവകാശ സമരങ്ങളിലൂടെ നേടിയെടുത്ത

ഉയർന്ന കുലിയും കാർഷിക പരിഷ്കരണം വഴി സാധ്യമാക്കിയ കുറഞ്ഞ അസമത്വം അഥവാ സാമൂഹികോൽപ്പന്നത്തിന്റെ കൂടുതൽ നീതിപൂർവ്വകമായ വിതരണം ആണ് ഈ നേട്ടങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിക്കണ്ടത്.

എന്നാൽ ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും അധികം അസമത്വമുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് കേരളം. അതിന്റെ ഗിനിഗുണാങ്കം 0.50 ആണ്. ഇത് ബ്രസീലിന്റേതിന് തുല്യമാണ്. കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിനായി രാഷ്ട്രപതി അബ്ദുൾ കലാം മുന്നോട്ടുവച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഈ അസമത്വത്തെ കൂടുതൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. മുഖ്യപരിപാടി ഐ.ടി, ബി.ടി, ടുറിസം എന്നിവ ശക്തിപ്പെടുത്തലാണ്, പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കലാണ്, സ്മാർട്ട് സിറ്റിയും എക്സ്പ്രസ്സ് ഹൈവേകളുമാണ്. 50 ശതമാനത്തോളം വരുന്ന കേവലദരിദ്രരുടേയും താഴെത്തട്ടിലുള്ള ഇടത്തരക്കാരുടേയും വികസനത്തിനായി ഒരു പരിപാടിയുമില്ല. ഇവർക്കെല്ലാം തൊഴിൽ നൽകാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ വ്യവസായ മേഖല വികസിപ്പിക്കാൻ ഒരു നിർദ്ദേശവുമില്ല. അതത്ര എളുപ്പമല്ലതാനും.

പ്രാഥമിക മേഖലയുടെ വികാസത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഇവരുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ ഇതിന് പല തടസ്സങ്ങളുമുണ്ട്. കൃഷിപ്പണിക്ക് - കായികാധ്വാനത്തിന് - ഭൂരിപക്ഷംപേരും തയ്യാറല്ല. മേലനങ്ങാപ്പണിയോട് ആഭിമുഖ്യം വളർത്തുന്നരീതിയിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസം നടക്കുന്നത്. അതിന് അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ആളുകൾ വരണം. തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നും വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽനിന്നുപോലും കേരളത്തിൽ കൂടിയേറുന്നവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. ഇത് ഗുരുതരമായ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ താമസം, ആരോഗ്യസേവനം, കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം.....എല്ലാം പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

മിക്ക വിളകളുടെയും അസ്സൽ ഉൽപ്പാദനം മരവിച്ചിരിക്കുകയോ കുറഞ്ഞുവരികയോ ആണ്. കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്തീർണ്ണം കുറഞ്ഞുവരുന്നു. വ്യവസായമേഖലയിലും തൊഴിലവസരങ്ങൾ കൂടുന്നില്ല. ദുർബ്ബലമായ സാമ്പത്തിക അടിത്തറമേലുള്ള സേവനമേഖലയുടെ വികാസത്തിന് പരിമിതികളുണ്ട്.

ഉൽപ്പാദനത്തിൽ പിന്നോക്കമാണെങ്കിലും ഉപഭോഗത്തിൽ മറ്റെല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളേക്കാൾ മുന്നിലാണ് കേരളം. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഓണക്കാലത്ത് കേരളീയരുടെ ഉപഭോഗഭ്രാന്തിന്റെ ഏറ്റവും വ്യത്തികെട്ട രൂപം നമുക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ആയിരക്കണക്കിന് കോടി രൂപയാണ് സമൂഹത്തിലെ

ഒരു വിഭാഗം സർണ്ണം, തുണിത്തരങ്ങൾ, സ്ഥിരോപഭോഗച്ചരക്കുകൾ എന്നിവയ്ക്കായി ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ചെലവഴിച്ചത്.

കേരളത്തെ ഒരു വികസന മാതൃകയായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സാമൂഹിക സുരക്ഷാസംവിധാനങ്ങൾ തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് - പൊതുവിതരണം, ആരോഗ്യസേവനം, വിദ്യാഭ്യാസം, അവശതാപെൻഷനുകൾ എല്ലാം പടിപടിയായി ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുവരികയാണ്, സ്വകാര്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുവരികയാണ്, കച്ചവടവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുവരികയാണ്. വരേണ്യസേവനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുവരുന്ന - സർവ്വാനി സേവനങ്ങൾ തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാംസ്കാരികത്തകർച്ച ഭീതിദമാണ്. ആത്മഹത്യ, കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ, സ്ത്രീപീഡനം, കുറ്റവാളികളായ കുട്ടികളും ചെറുപ്പക്കാരും, സാമാന്യമായ വിശ്വാസരാഹിത്യം - എല്ലാം വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്, സമൂഹത്തിൽ അനഭിലഷണീയമെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന എല്ലാം ശക്തിപ്പെട്ടുവരികയാണ്. ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതഗുണതയും എല്ലാവരുടെയും ആത്മീയ (ഭൗതികേതര) ജീവിതഗുണതയും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരികയാണ്, സമൂഹമാകെ ജീർണിച്ചുവരികയാണ്.

ടൂറിസത്തെ വൻസാധ്യതയുള്ള ഒരു വ്യവസായമായി കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ കാണാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തായ്‌ലന്റുമായി ടൂറിസത്തിൽ (സെക്സ് ടൂറിസത്തിൽ) കേരളം മത്സരിക്കണമെന്നുവരെ ഇത്തരക്കാർ വാദിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു - ഇപ്പോൾ സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ഈ ന്യായീകരണം നാളെ പരസ്യമായി നടത്തപ്പെടുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടും മാനുമാണ് കേരളത്തിലെ മധ്യവർഗ്ഗത്തിന്.

ഇടതുപക്ഷത്തിന് ഇത്രയധികം സാധ്യതയുള്ള കേരളത്തിൽ സംഭവിക്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സാമൂഹികാധഃപതനം -അധാനത്തോടുള്ള വൈമുഖ്യം, എങ്ങനെയെങ്കിലും പണമുണ്ടാക്കുക എന്ന കാഴ്ചപ്പാട്, അമ്മ പെങ്ങളന്മാരടക്കം എല്ലാറ്റിനെയും കച്ചവടച്ചരക്കാനുള്ള മനഃസ്ഥിതി, എല്ലാവരും കള്ളന്മാരാണെന്ന ഉറച്ചബോധം മുതലായവ - ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നത്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ധർമ്മികതയ്ക്ക് സംഭവിക്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ച്യുതി, ലോകപുരോഗമ പ്രസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ ഒരു തിരിച്ചടിയാണ്. ഇങ്ങനെയെന്നോട്ടു പോകുന്നത് ആപത്താണ്.

പിന്നെങ്ങനെ?

ഇവിടെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു ചോദ്യം ഉയർത്തേണ്ടതുണ്ട്. എന്താണ് പുരോഗതി, വികസനം എന്നൊക്കെ പറയുന്നത്? ഇന്ത്യൻ സമ്പ

ദ്വ്യവസ്ഥ 8 ശതമാനം നിരക്കിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്നു പറയുന്നു. സമൂഹത്തിലെ 20-25 ശതമാനം വരുന്ന സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ ഉപഭോഗവും അതിനാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ ഉൽപ്പാദനവും വികസിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ 10-15 കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പല നഗരങ്ങളും തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റാത്തവിധത്തിൽ വളർന്നതായി കാണാം. ഇതാണോ വികസനം? അതോ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ, പ്രത്യേകിച്ചു ദരിദ്രവിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതഗുണമെച്ചപ്പെടുന്നതോ? അസമമായ വളർച്ച അർബുദം-ക്യാൻസർ-ആണ്, ജീർണ്ണമാണ്. വേരോടെ പിഴുതുകളയാതെ രക്ഷയില്ല. ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ ലോകവ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമാണ് എന്ന് അംഗീകരിക്കവേതന്നെ അതിന്റെ നേർപതിപ്പ് ആകേണ്ടതില്ല എന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

മുതലാളിത്തം ഇന്ന് ബാർബേറിസത്തിലേയ്ക്ക്, അമാനവികതയിലേയ്ക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സോഷ്യലിസം മാത്രമാണ് പുരോഗമനാത്മകമായ ബദൽ. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട് ഉപഭോഗപ്രധാനമായ, മത്സരപ്രധാനമായ, ജനാധിപത്യരഹിതമായ, നഗരപ്രധാനമായ, കൃഷിവിരുദ്ധമായ സോഷ്യലിസത്തിന് ഈ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാനാകില്ല. ഉൽപ്പാദനഉപാധികളുടെ മേലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം യഥാർത്ഥമായിരിക്കണം. ഭരണകൂടത്തിന്റെയോ പാർട്ടി ബ്യൂറോക്രാറ്റുകളുടെയോ മാത്രം നിയന്ത്രണമാക്കി അതിനെ ചുരുക്കരുത്.

ദില്ലിയിലെ ഭരണകൂടം കയ്യാളിയതുകൊണ്ടുമാത്രം യഥാർത്ഥമായ സമൂഹനിയന്ത്രണം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനാകില്ല. ഗ്രാമഗ്രാമാന്തരങ്ങളിൽ അത് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടണം. ഇതിനെ സഹായിക്കുകയെന്നതാണ് അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യം. സമൂഹ നിയന്ത്രണം വളർന്നുവരുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കേന്ദ്രഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കയ്യാളേണ്ടിവരും. പക്ഷെ അങ്ങനെ ഒരു ഭരണകൂടം കയ്യാളാനും കൊണ്ടുനടത്താനും തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിനും ജനസാമാന്യത്തിനും കഴിവില്ലെങ്കിൽ മുൻ പരീക്ഷണങ്ങളിലെ തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും.

അപ്പോൾ സോഷ്യലിസത്തെപ്പറ്റി ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലേതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദന ഉപാധികൾ സാമൂഹിക ഉടമയിലായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രം പോരാ, സാമൂഹിക ഉടമസ്ഥതയുടെ പുതിയ രൂപങ്ങൾകൂടി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാർക്സ് പണ്ടേ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള 'ഉൽപ്പാദകക്കൂട്ടായ്മ' (associated producers) യഥാർത്ഥമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആഗോളതലത്തിൽ അയോബന്ധിതമായ ഒരു ഉൽപ്പാദനസമ്പ്രദായത്തിൽ ഇത് സാധ്യ

മല്ല. തദ്ദേശീയ കുട്ടായ്മകൾക്കും തദ്ദേശീയോൽപ്പാദനത്തിനും നിർണായക പ്രാധാന്യം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടേ ഇത് സാധ്യമാകൂ. ഇതിനാകട്ടെ ചെറുതിനെ ശക്തമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഗവേഷണ-വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, പുരോഗതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലും മാറ്റം വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചില അടിസ്ഥാന കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു തരത്തിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചയും അനുവദനീയമല്ല.

- ⇒ അസമത്വം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരണം. കൂടുതൽ
- ⇒ സമൂഹത്തിന്റെ ആകെ ജീവിതഗുണത - ഭൗതികവും ആത്മീയവും - വർദ്ധിച്ചുവരണം
- ⇒ ഈ തലമുറയുടെ വികാസം അടുത്ത തലമുറയുടെ വികാസത്തിന് തടസ്സമാകരുത് - സുസ്ഥിരത (sustainability) ഉറപ്പുവരുത്തണം.
- ⇒ പരിസ്ഥിതിക്ക് കോട്ടം വരുത്തരുത്. ഇതിനകം വരുത്തിയിട്ടുള്ള കോട്ടങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തണം.
- ⇒ വൈവിധ്യത്തിന് ഹാനി വരുത്തരുത്. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമാണ്, കേവലമായ ഏകത്വമല്ല, അഭിലഷണീയം.
- ⇒ എല്ലാവികസന പ്രവർത്തനങ്ങളും സമൂഹത്തിലെ അടിത്തട്ടിലുള്ളവരുടെ പുരോഗതി ലക്ഷ്യമാക്കി ആയിരിക്കണം. ഇന്ന് സമ്പന്നവിഭാഗം 10 ശതമാനം വേഗത്തിൽ വളരുമ്പോൾ ദരിദ്രവിഭാഗം ഒരു ശതമാനം വേഗത്തിൽ മാത്രമാണ് വളരുന്നത്. പലപ്പോഴും തളരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത് തിരിച്ചാകണം. ഇതാണ് യഥാർത്ഥ സാമൂഹികവിപ്ലവം.
- ⇒ ജാതി,മത, ലിംഗ, വർഗ്ഗാദികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങൾക്കും അനിതികൾക്കും അറുതിവരുത്തണം.

എന്തുചെയ്യണം?

ഭാവിസമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് പ്രബന്ധങ്ങൾ രചിച്ചാൽമാത്രം പോരാ, അത് സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുകയും വേണം. ഇത് ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മാത്രം കടമയല്ല, അതിന് അതിയായ പ്രാധാന്യമുണ്ടെങ്കിലും. എല്ലാ മനുഷ്യരും, പുതിയ സമൂഹം ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരും അതിൽ പങ്കാളികളാകണം. അതിന് അനുയോജ്യമായ കർമ്മപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യണം:

- ⇒ പുതിയ സമൂഹസൃഷ്ടിയിൽ താൽപ്പര്യമുള്ളവർ ഒന്നിക്കണം
- ⇒ സംശയാലുക്കളുടെ സംശയം ദൂരീകരിച്ച് കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം. അതിനാവശ്യമായ ആശയപ്രചാരണവും വിദ്യാഭ്യാസവും നടത്തണം.

⇒ ഇന്നത്തെ ഗതി തുടരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെ, തങ്ങളുടെ നേട്ടമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെ ഒറ്റപ്പെടുത്തണം. അവരെ തിരിച്ചറിയാനും ദുർബ്ബലപ്പെടുത്താനും കഴിയണം.

⇒ ഇവരിൽ പ്രമുഖർ വിദേശ-സ്വദേശി-ബഹുരാഷ്ട്ര കോർപ്പറേഷനുകളാണ്. അവയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്താൻ വസ്തുനിഷ്ഠമായ പരിപാടിവേണം.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മർമ്മം കിടക്കുന്നത് മാർക്കറ്റിലാണെന്ന് പറയാറുണ്ട്. മർമ്മത്തിടക്കുകയെന്നാൽ, മാർക്കറ്റിൽ അടിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. എന്താണത്? ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്ന ഇടമാണല്ലോ മാർക്കറ്റ്. ഈ ക്രയവിക്രയത്തിലൂടെയാണ് മുലധനത്തിന്, അത് സൃഷ്ടിക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാൻ പറ്റുന്നത്. വിദേശി-സ്വദേശി കോർപ്പറേഷനുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഇല്ലാതെ ജീവിക്കാനേ പറ്റില്ല എന്നതാണ് അവസ്ഥയെങ്കിൽ, ധാരണയെങ്കിൽ, നാം അവർക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ അതല്ല യാഥാർത്ഥ്യം. നമ്മുടെ ഉപഭോഗത്തിന്റെ നല്ലൊരു ശതമാനം പ്രാദേശികമായി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളുമാണ്. പക്ഷേ, പടിപടിയായുള്ള ആഗോളവൽക്കരണം, തദ്ദേശീയ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് വിദൂരദേശീയ ഉൽപ്പന്നങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടുവരികയാണ്. ഇതിനെ ചെറുക്കണം. ചെറുക്കാൻകഴിയും. സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തെ ഖാദിപ്രസ്ഥാനം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ചെറുത്തുനിൽപ്പായിരുന്നു. ബോധപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ നാം ഇന്നുപയോഗിക്കുന്ന വിദേശി-സ്വദേശി ഭീകരന്മാരുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് തദ്ദേശീയ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ അവരോധിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇതൊരു സമരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് എന്ന ബോധത്തോടുകൂടി ചെയ്താൽ മാത്രമേ വിജയിക്കൂ. ഈ സമരത്തിൽ ഉപഭോക്താവിനെപ്പോലെ തന്നെ പ്രധാനമാണ് തദ്ദേശീയ ഉൽപ്പാദകരും.

- ⇒ അവർ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വൈവിധ്യവും ഗുണനിലവാരവും തുടർച്ചയായി വർദ്ധിപ്പിക്കണം.
- ⇒ തദ്ദേശീയമായ വിപണന ശൃംഖല ശക്തിപ്പെടുത്തണം.
- ⇒ ഉൽപ്പാദകർക്ക് സാങ്കേതികവും ഭരണപരവുമായ സഹായങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കണം.
- ⇒ ഗവേഷണശാലകളിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞർ ബോധപൂർവ്വം തങ്ങളുടെ കടമയായി ഇതേറ്റെടുക്കണം.

⇒ തദ്ദേശീയ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റേയും ഉപഭോഗത്തിന്റേയും ആയ ഈ സമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ എണ്ണം ജ്യോമിതീയമായി വർദ്ധിപ്പിക്കണം.

ദരിദ്രവർക്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഭൂരിപക്ഷത്തോട് കുറുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഇടതുപക്ഷക്കാർക്കും മാത്രമല്ല, ഗാന്ധിയന്മാർക്കും, ഇതിൽ പങ്കുചേരാം. ചരക്കുകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, സേവനങ്ങൾക്കും ഇത് ബാധകമാണ്.

⇒ സ്വകാര്യവരേണ്യ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്ന് അതിലും നന്നായി നടക്കുന്ന സർക്കാർ സ്കൂളിലേയ്ക്ക് കുട്ടികളെ ആകർഷിച്ചു വരികയെന്നത് ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരായ രാഷ്ട്രീയ സമരമാണ്.

⇒ പഞ്ചായത്ത്-ബ്ലോക്ക്-ജില്ലാ തലങ്ങളിലുള്ള സർക്കാർ ആസ്പത്രികളിലുള്ള ജനവിശ്വാസം വീണ്ടെടുക്കുന്നതും സ്വകാര്യ ആസ്പത്രികൾക്ക് രോഗികളെ കിട്ടാതെ അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടിവരുന്നതും ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരായ സമരരൂപമാണ്.

⇒ ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ എല്ലാ അവശ്യ ഔഷധങ്ങളും കുറഞ്ഞവിലയ്ക്ക് ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് വിതരണം ചെയ്യുന്നത് ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരായ സമരമാണ്. ഇന്നുള്ള പൊതുമേഖലയിലെ ജീവനക്കാർ സംഘടിച്ച് ഇത് നടപ്പാക്കാവുന്നതാണ്.

⇒ വൈദ്യുതി, ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം, ഭരണം, ക്രമസമാധാനം മുതലായ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ജനപക്ഷത്ത് ചേരുന്നതും കോൺട്രാക്ടർ-ഉദ്യോഗസ്ഥ-രാഷ്ട്രീയമാഫിയക്കെതിരായി തിരിയുന്നതും ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരായ സമരമാണ്.

പ്രതിസന്ധിയെന്നത് മുതലാളിത്തത്തിൽ അന്തർലീനമാണ്. അതിന്റെ സ്വാഭാവിക അവസ്ഥയാണ്. ആഗോളമുതലാളിത്തത്തിന്റെ ശരീരം മുഴുവൻ മർമ്മമാണ്. അടിക്കാൻ തയ്യാറായാൽ മാത്രം മതി. പകരം സ്നേഹവായ്പ്പോടെ തലോടിക്കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് നമ്മെ കാടത്തത്തിലേയ്ക്കോ സർവ്വനാശത്തിലേയ്ക്കോ നയിക്കുന്നതായിരിക്കും. മൃഗീയത വേണമോ, മാനവികത വേണമോ? തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടത് നമ്മളാണ്.

പിളർപ്പിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം*

എൻ.പി. രാജേന്ദ്രൻ

പിളർപ്പ് പിളർപ്പ് ഒറ്റയാൻ പാർട്ടികളുണ്ടാവുക, കൂട്ടുമുന്നി സഭയുടെപേരിൽ ആ ഒറ്റയാന്മാർ മുന്നിമാരാവുക, നാൽപ്പതും അൻപതും അംഗങ്ങളുള്ള പാർട്ടി പ്രതിപക്ഷത്തിരിക്കുക - ഇത് വിചിത്രമായ ജനാധിപത്യ സംവിധാനമാണ്

രാഷ്ട്രമീമാംസയുടെ രംഗത്ത് അത്രയൊന്നും പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത ദൈനംദിനരാഷ്ട്രീയ ചർച്ചകളിൽ മാത്രം വരുന്ന ഒരു വിഷയമാണ് ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ജനാധിപത്യവസ്ഥയ്ക്കകത്ത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായത് കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം തന്നെയാണ് എന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ജനാധിപത്യം കക്ഷി രാഷ്ട്രീയമല്ലാതെ ലോകത്ത് എവിടെയെങ്കിലും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. പാർട്ടിയില്ലാത്ത ഡമോക്രസി എന്നൊക്കെ ചിലർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിയന്മാരൊക്കെ അങ്ങനെ പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ പ്രായോഗിക ജനാധിപത്യസംവിധാനമായിട്ട് എവിടെയെങ്കിലും നില നിൽക്കുന്നതായി എനിക്കറിയില്ല. സാധ്യമാണ് എന്നും തോന്നുന്നില്ല.

*2004 ഒക്ടോബറിൽ, തൃശ്ശൂർ കേരളവർമ്മ കോളേജിൽവെച്ച്, പി.ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ ഫൗണ്ടേഷന്റെ സഹകരണത്തോടെ, എൻ വി ട്രസ്റ്റ് നടത്തിയ അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച്, "കൂട്ടുകക്ഷിഭരണം - ബാധ്യതകളും സാധ്യതകളും" എന്ന വിഷയത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ച സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ മത്സരിക്കുകയും ജയിക്കുകയും ചെയ്തുണ്ടാകുന്ന ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ചില പരിപാടികളുടേയും ചില പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും ചില നിലപാടുകളുടേയും ഒക്കെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് എന്നതും നമുക്കറിയാം. പക്ഷേ നിർവ്വചന രീതിയിൽ പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും ആശയങ്ങളുടെ ഐക്യം എന്നു പറയുന്നത് അപൂർവ്വം രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഇന്ത്യയേയും ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള വികസനരാജ്യങ്ങളേയും മറ്റു മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളെയുമൊക്കെയെടുത്തു നോക്കുക. മത ജാതി വ്യവസ്ഥകൾ അടിത്തറയായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങൾ, കമ്മ്യൂണിസം പോലെയുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ ഒക്കെ എവിടേയും കാണാം. സാംസ്കാരികവും, ഭാഷാപരവും, ജാതീയവും, മതപരവും ഒക്കെയായിട്ടുള്ള വൈവിധ്യങ്ങളെ അതേപടി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അവിടങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തന്മാരെന്ന് പറയുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ആ രീതിയിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. അമേരിക്കയിലും ബ്രിട്ടനിലുമൊക്കെ ഏതാണ്ട് വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും കാണാൻ കഴിയാത്ത രീതിയിലുള്ള ഭരണക്രമമാണ്. വിദേശനയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ആഭ്യന്തരരാഷ്ട്രീയ നയങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലുമൊക്കെ ലേബർ പാർട്ടിയും കൺസർവേറ്റീവ് പാർട്ടിയും തമ്മിൽ ചില അഭിപ്രായവ്യത്യാസമൊക്കെ ഉണ്ടാകാമെന്നല്ലാതെ ഈ പാർട്ടികൾ തമ്മിൽ കാര്യമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളോ ആശയപരമായ ഭിന്നതകളോ ഉണ്ടാവാറില്ല. എല്ലാവരും ഒരേ അഭിപ്രായക്കാരാണ് എന്നല്ല. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ അധികാരം ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള മത്സരങ്ങൾക്കുള്ള ഇരു ടീമുകൾ എന്നതിനപ്പുറത്തേക്കുള്ള എന്തെങ്കിലും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അന്തരങ്ങൾ ആ പാർട്ടികൾക്കില്ല. എന്നിട്ടും അത്തരം പാർട്ടികളിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളിലുണ്ടാവുന്നിടത്തോളം പിളർപ്പുകളും ഭിന്നതകളും ഉണ്ടാവുന്നില്ല എന്നത് എന്തു കൊണ്ടാണ് എന്ന് പഠിക്കേണ്ട ഒരു വിഷയമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഈ പിളർപ്പുകൾക്ക് തത്യാശാസ്ത്രമുണ്ടോ എന്നത് വലിയൊരു ചോദ്യമാണ്. എല്ലാ കാലത്തും പിളർപ്പുകളെ നാം പരിഹാസ്യമായ ഒരു കാര്യമായിട്ടാണെടുക്കുന്നത്. ഗൗരവപൂർവ്വം കളിയിലെ ചില നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ചില തത്ത്വങ്ങൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനവും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയവും കൊണ്ടുനടക്കുമ്പോൾ പിളർപ്പുകൾ ഉണ്ടാവില്ല എന്നു പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, പിളർപ്പുകൾ വല്ല

പ്പോഴും മാത്രമുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളായി മാറണം. വളരെ ഗൗരവമായ രാജ്യകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച്, നയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നമ്മളെങ്ങോട്ട് നീങ്ങണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഗുരുതരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ പാർട്ടികൾ പിളർന്നേ പറ്റൂ. എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഒത്തുതീർപ്പുകളുണ്ടാക്കി മുന്നോട്ടുപോവാൻ കഴിയില്ല. പാർട്ടികൾ പിളരേണ്ടിവരും. പക്ഷേ, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഓരോ പിളർപ്പും എടുത്തു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഈ പിളർപ്പുകൾക്ക് ആ രീതിയിലുള്ള അനിവാര്യതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്ന ചോദ്യം ഉത്തരമില്ലാതെ അവശേഷിക്കുന്നു. ഏകദേശം നൂറുവർഷത്തിലധികമുള്ള പാർട്ടികളാണ് അമേരിക്കയിലും ബ്രിട്ടനിലുമൊക്കെ. പക്ഷേ ലേബർ പാർട്ടിയിലോ മറ്റു പാർട്ടികളിലോ നമ്മുടെ കോൺഗ്രസ്സിനകത്ത് കഴിഞ്ഞ നൂറു വർഷത്തിനിടക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളത്ര പിളർപ്പുകളുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്താണിതിനു കാരണം? ഒരു മറുപടിയേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹികമായ രീതി വ്യത്യസ്തമാണ്. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്കയിലുമൊക്കെയുള്ള ജനാധിപത്യ സംവിധാനം കുറെയൊക്കെ സ്ഥിരമാണ് എന്നത് ഒരു കാരണമായിരിക്കാം. നമ്മുടേത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെ ഒരുപാട് ജനവിഭാഗങ്ങൾ പുതുതായിട്ട് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അധികാര മേഖലകളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അമ്പതുകളിലെ പാർലിമെന്റ്ല്ല ഇന്നത്തെ പാർലിമെന്റ്. അമ്പതുകളിൽ ഏതൊക്കെ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നാണോ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നത് ആ ജനവിഭാഗങ്ങളെയൊക്കെ പിന്നോട്ട് തള്ളിമാറ്റി പുതിയ പുതിയ ജനവിഭാഗങ്ങൾ വരികയും ആ വരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും പിളർപ്പുകൾ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. എല്ലാ പിളർപ്പുകളും ആ രീതിയിൽ ആണ് എന്നു പറയുകയല്ല. പക്ഷേ, ഒരുപാട് പിളർപ്പുകൾക്ക് ആ പശ്ചാത്തലമുണ്ട്. അമ്പതു വർഷത്തിനിടയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികമായ വികാസം പലമേഖലകളിലും പുതിയ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് സ്വയം അവകാശമറുപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ജാതീയമായി മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല. കേരളത്തിൽ ഗൾഫ് ബും പോലെയുള്ള ഒരുപാട് പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ പുതിയ പുതിയ ജനവിഭാഗങ്ങളെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുമ്പും സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ ആദ്യകാലഘട്ടങ്ങളിലും നമ്മുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ ഉയർന്നു നിന്നത് ദേശീയ ബോധമായിരുന്നു. ആ വേലിയേറ്റത്തിൽ ഒരുപാട് ചെറിയ ചെറിയ ഉപദേശീയതകളുടെ ബോധങ്ങൾ താണുപോയി.

വിശാലമായ ദേശീയബോധങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുമ്പോൾ മറ്റു ചെറിയ ബോധങ്ങൾ താഴോട്ടു താഴോട്ടു പോകും. ദേശീയബോധം എന്നത് രാജ്യ സ്നേഹം പോലെയുള്ള വികാരമാണ്. ഇപ്പോൾ അത് നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നല്ല. പക്ഷേ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തോ അല്ലെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനെതിരായിട്ടുള്ള പോരാട്ടകാലത്തോ ഉണ്ടായിരുന്ന ദേശീയബോധം നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ മാത്രം ബാക്കിയായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾതന്നെ നോക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അത്തരം വിശാലമായ ദേശീയ വികാരങ്ങൾ പിൻതള്ളപ്പെടുകയും നമ്മുടെ ഉപദേശീയവികാരങ്ങൾ പ്രാമുഖ്യം നേടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശീയ വികാരങ്ങൾ പല ജനവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പല ദേശഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഉയർന്നുവന്നതിന്റെ ഫലമായി ഒരുപാട് പിളർപ്പുകളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

നാൽപ്പത്തിഏഴു തുടങ്ങി അറുപത്തിഏഴു വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വിജയത്തിനുകാരണം ആ വിശാല ദേശീയബോധത്തിന്റെ ശക്തമായ സാന്നിധ്യമാണ്. പക്ഷേ അറുപത്തേഴ് ആയപ്പോഴേക്കും കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആ ദേശീയവികാരം കുറഞ്ഞുവന്നു. ഉപദേശീയ വികാരങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിച്ചു. പ്രതിപക്ഷപാർട്ടികൾ കരുത്തുനേടി. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രതിപക്ഷരംഗത്തുള്ള ചെറിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. അതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായ രാഷ്ട്രീയമാറ്റം 1967-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ രാജ്യത്തുടനീളം കാണുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ തൊട്ടടുത്ത സംസ്ഥാനത്തിൽ ഡി.എം.കെ.യുടെ ഉയർച്ച നാം കണ്ടു. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഒരുപാട് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസ്സിനെ തള്ളിമാറ്റിക്കൊണ്ട് പുതിയ മന്ത്രിസഭകളും പുതിയ കൂട്ടികക്ഷി സംവിധാനങ്ങളും നിലവിലുവന്നു. 1967-ൽ ബീഹാറും യു.പിയുമുൾപ്പെടെയുള്ള ചില പ്രധാന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ രീതിയിലുള്ള ഒരു മാറ്റത്തിന് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലമായി കോൺഗ്രസ്സ് അറുപത്തിയേഴോടുകൂടി ദുർബ്ബലമായി. അതിനുശേഷം പലപ്പോഴും ശക്തമായി തിരിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒരു സംഘടന എന്ന നിലയിൽ അറുപത്തേഴോടുകൂടി കോൺഗ്രസ്സ് ഏതാണ്ട് ദുർബ്ബലമായി. പിന്നീട് രണ്ടുഘട്ടങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസ്സ് മുന്നോട്ടുവന്നത് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടേയും രാജീവ് ഗാന്ധിയുടേയും വ്യക്തിപ്രഭാവം കൊണ്ടാണ്. ആ വ്യക്തിയിലും സംഘടനയിലുമുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ട് ആളുകൾ വോട്ടുചെയ്തതല്ല. ആ വ്യക്തികൾക്ക് ചില പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീ

യസാഹചര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് ജനങ്ങൾ വോട്ടുചെയ്തതാണ്. സംഘടന എന്ന നിലയിൽ അറുപത്തേഴോടുകൂടി കോൺഗ്രസ്സ് ദുർബലമായി. ആ രീതിയിലുള്ള ശിഥിലീകരണം, രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് ഒരുപാട് പിളർപ്പുകൾക്കും ചെറു ചെറു സംഘടനകൾക്കളുടെ വളർച്ചക്കും കാരണമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അറുപത്തേഴിൽ ഈ സംഭവിച്ചത് നാൽപ്പത്തിയേഴിൽ തന്നെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. നാൽപ്പത്തിയേഴിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം കോൺഗ്രസ്സ് പിരിച്ചുവിട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നുവെന്ന് രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാർ ആലോചിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമാണ്. വളരെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയുള്ള ഗാന്ധിജിയുടെ ഒരു ദർശനം തെറ്റാണ് എന്നു പറയുകയല്ല. പക്ഷേ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ തന്നെ ഗാന്ധിജിയും പാർട്ടിലെസ് ഡമോക്രസിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചിരുന്ന ആളാണ്. പാർട്ടിലെസ് ഡമോക്രസി ഉയർന്ന് മേലേത്തട്ടിലേക്കുവരണം എന്ന് എഴുതിയിട്ടുള്ള ആളാണ് അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ദേശീയ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സംവിധാനവും ഉണ്ടാവണമെന്ന ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ 67-ൽ സംഭവിച്ചതിനേക്കാൾ രൂക്ഷമായ രീതിയിൽ, അപകടകരമായ രീതിയിൽ, നാൽപ്പത്തിഏഴിൽ പാർട്ടികളുടെ ശിഥിലീകരണം ഉണ്ടാവുകയും ഒരുപാടു പാർട്ടികൾ രാജ്യം മുഴുവൻ ഉണ്ടാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥ ഉറയ്ക്കാനുള്ള സമയംപോലും കിട്ടാതെപോവുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നൊരു ഭീതി, അത്തരം ഒരു നിർദ്ദേശം നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. കാരണം, കോൺഗ്രസ്സിനെ എന്തൊക്കെ കുറ്റം പറഞ്ഞാലും ഒരു വ്യവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ ചിലരീതികളും ചില മര്യാദകളും ചില കീഴ്വഴക്കങ്ങളും ഒക്കെ സൃഷ്ടിച്ച് പത്തിരുപത്തഞ്ച് വർഷംകൊണ്ട് നമ്മുടെ ജനാധിപത്യ സംവിധാനത്തെ ഉറപ്പിക്കാൻ ആ പാർട്ടിക്ക് കഴിഞ്ഞു. 57-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയെ പിരിച്ചുവിട്ടത് മാറ്റിനിർത്തിയാൽ ഒരുപാടു കാര്യങ്ങളിൽ കുറേയേറെ ആരോഗ്യപരമായ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി, കോൺഗ്രസ്സ് ഭരണം. ആ ഒരു അവസ്ഥ, നമുക്കറിയാം. 67-ൽ ഒരുപാടു കക്ഷികൾ രൂപംകൊള്ളുകയും ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന് ഗുണകരമായ രീതിയിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പാർട്ടികൾ അധികാരത്തിൽ വരികയും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഐഡിയോളജികൾ നടപ്പിലാവുകയും ചെയ്തു.

എന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. അത് സ്വീകാര്യമാണെങ്കിൽപോലും, രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഒരുപാട് മുഖ്യത്തകർച്ചകൾ ഉണ്ടായ കാലഘട്ടം അറുപത്തി ഏഴിനുശേഷമാണ് എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അറുപത്തിയേഴിൽ ബീഹാറിൽ നാലഞ്ചുവർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ പതിമൂന്നു മന്ത്രിസഭകൾ വരികയും പോവുകയും ചെയ്തു. നാലുദിവസം മുതൽ മൂന്നുദിവസം വരെ മാത്രം നിന്ന മന്ത്രിസഭകൾ. എന്താണ് ഒരു മന്ത്രിസഭ വന്നാൽ ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്, ആരാണ് നാളെ വരാൻ പോകുന്നത്, എങ്ങനെയാണ് വരാൻ പോകുന്നത് എന്നൊന്നും അറിയാൻ പറ്റാത്തരീതി. നിരന്തരമായ കാലുമാറ്റങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടാവുന്ന പിളർപ്പുകളുടെ കാലം. ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യം നിൽനിൽക്കുമോ എന്നുപോലും ആശങ്കയുണ്ടാവുന്ന രീതിയിലുള്ള സംഭവവികാസങ്ങൾ അറുപത്തിയേഴിനുശേഷമുണ്ടായി. അറുപത്തിയൊമ്പതിലെ കോൺഗ്രസ്സ് പിളർപ്പിനെതുടർന്നാണ് ആദ്യമായിട്ട് കേന്ദ്രത്തിൽ ഏതെങ്കിലും കക്ഷിക്ക് ഭരിക്കാനുള്ള ഭൂരിപക്ഷം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടായത്. അതായത് ഇന്ത്യ മൊത്തത്തിൽ നിയന്ത്രണാതീതമായ ഒരുവസ്ഥയിലേക്ക് നീങ്ങുകയാണോ എന്നു തോന്നിയസ്ഥിതിവിശേഷം. പിന്നീട് എന്തെക്കയോ കാര്യങ്ങൾ ഒത്തുവന്ന് അസ്ഥിരം ആയിട്ടുള്ള അവസ്ഥ കുറേയൊക്കെ മാറുകയും എഴുപത്തിഒന്നിനുശേഷം കുറെക്കൂടി സ്ഥിരത ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു.

ഈ രാഷ്ട്രീയ വികാസത്തിനിടയിൽ പ്രധാനമായി സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് അമ്പതുകളിൽ ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ വളരെ പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവ് എ.കെ.ജി.യാണ് പാർലിമെന്റിൽ പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നത്. എങ്കിലും, എല്ലാ ഭാഗത്തും വളരെ ശക്തമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയുണ്ടായി. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഒരു ബദൽ ആയിട്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ വളർന്നു വരും എന്നൊരു ചിന്തപോലും ആളുകളിൽ ഉണ്ടായി. എങ്കിലും അമ്പത്തിരണ്ടിനുശേഷം നിരന്തരമായ പിളർപ്പുകൾ ആണ് ഉണ്ടായത്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായതുപോലുള്ള പിളർപ്പുകൾ ലോകത്ത് ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിനും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ ശക്തമായിരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പല രാജ്യങ്ങളിലും അതേശക്തിയോടെ നിലനിൽക്കുകയും, പല രാജ്യങ്ങളിലും സോഷ്യൽ ഡമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടികളായി അധികാരത്തിൽ വരി

കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇന്ത്യയിൽ അമ്പത്തിരണ്ടു മുതലിങ്ങോട്ട് ഈ പ്രസ്ഥാനം തകരുകയായിരുന്നു. പ്രഗത്ഭമതികളായ ജയപ്രകാശ്നാരായണനേയും, അശോക് മേത്തയേയും, ഡോ. ലോഹ്യയേയും പോലെയുള്ള ആളുകൾ നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്ന പാർട്ടികളായിരുന്നിട്ടും അവ നിരന്തരമായി പിളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം കോൺഗ്രസ്സിന് ഒരു ബദൽ ഇല്ല എന്ന ഒരവസ്ഥപോലും ഉണ്ടായി. എന്തിനാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ ഇങ്ങനെ പിളർന്നത് എന്ന് വാസ്തവത്തിൽ അന്ന് പിളർപ്പിനു നേതൃത്വം നൽകിയ ആളുകൾക്കുപോലും അറിയില്ലായിരുന്നു. ഒരു തരത്തിലും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ കാര്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ അവർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരുപാടുതരം നിറഭേദങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ട്. ലോകത്തെമ്പാടും സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പല വ്യത്യസ്ത നിറഭേദങ്ങളുമുള്ള ആളുകളെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനമാണ്. പക്ഷേ, ഇന്ത്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം എന്തുകൊണ്ടാണ് ശിഥിലീകരിച്ചുപോയത് എന്നുള്ളത് പല ഗവേഷകന്മാരും ഗവേഷണം നടത്തിയിട്ടുള്ള വിഷയമാണ്. ഏതെങ്കിലും തത്വശാസ്ത്രപരമായിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങളായിരുന്നില്ല. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഏതൊരു എതിരാളിയേയും എതിർക്കാഴ്ചപ്പാടുകളേയും ഉൾക്കൊള്ളാനും അതുകൂടി ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ് എന്നംഗീകരിക്കാനുമുള്ള മനസ്സില്ലായ്മയാണ് അടിസ്ഥാന കാരണം. എല്ലാ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളേയും അനൈക്യത്തിലേയ്ക്കും പിളർപ്പിലേയ്ക്കും എത്തിക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ കുഴപ്പം എന്ന് പല സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചിന്തകന്മാരും പറഞ്ഞു. ഇതുതന്നെയാണ് എഴുപത്തിരണ്ടിൽ അടിയന്തരാവസ്ഥയ്ക്കെതിരായ ഒരു ശക്തമായ ജനകീയമുന്നേറ്റമായി മുന്നോട്ടുവന്നത്. ജനതാപാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വന്നു. ജനതാപാർട്ടിയിൽ അന്നത്തെ ജനസംഘം ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായി അതിന് ആശയപരമായ ഒരു ഐക്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിൽപ്പോലും ആശയപരമായ ഐക്യം മാറ്റിനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അതു കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഏകാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ ഒരു ബദൽ ആയിട്ട് നിലനിർത്താമായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ ബദലും ഇല്ലാതാക്കിയത് അന്നത്തെ ജനതാ പാർട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരാണ്. സോഷ്യലിസ്റ്റുകാർ അതിന്റെ പേരിൽ എഴുപത്തിയേഴിലെ ജനതാഭരണം തകർത്തു. മാത്രമല്ല, പിന്നീട് സോഷ്യലിസ്റ്റുകളും സംഘടനാകോൺഗ്ര

സ്റ്റുകാരും എല്ലാംകൂടി ചേർന്ന് ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന അവശിഷ്ട ജനതാപാർട്ടി യേയും പിളർത്തുകയും ഒടുവിൽ ഇതൊരു അങ്ങേയറ്റം ശിഥിലീകൃതമായിട്ടുള്ള കൂട്ടമായി മാറുകയും ചെയ്തു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ ബദലിന് കഴിഞ്ഞകാലംവരെ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. ദേവഗൗഡയുടേയും, വി.പി. സിങ്ങിന്റേയുമൊക്കെ ഭരണം വാസ്തവത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റേയും ജനസംഘത്തിന്റേയും കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭരണം ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിട്ട് വന്നതാണെങ്കിൽപോലും അതിനും നിലനിൽക്കാൻ കഴിയാതെവന്നു.

ഇന്ന് വാസ്തവത്തിൽ ഇന്ത്യൻ പാർലിമെന്റിലെ പഴയ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന ഒരു മൂന്നാം ശക്തിയെന്നു വിളിക്കാവുന്ന ആളുകൾക്ക് വലിയൊരു ശക്തിയുണ്ട്. നമ്മളാരും കാണാത്ത ശക്തിയാണത്. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിൽ നൂറോളം അംഗങ്ങൾ പഴയസോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരായിട്ടുണ്ട്. അദ്ധാനി പാർട്ടിയും, ലാലു പ്രസാദിന്റെ പാർട്ടിയും, ശരത്യാദവിന്റെ പാർട്ടിയും, ദേവഗൗഡയുടെ പാർട്ടിയും, ഈ പാർട്ടികളിൽനിന്ന് ഭിന്നിച്ച് കോൺഗ്രസ്സിലേക്കു പോയ ആളുകളും ചേർന്ന് നൂറോളം അംഗങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഏകീകൃതമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ഉണ്ട്. നൂറ്റമ്പതിൽ താഴെ സീറ്റുകളേ കോൺഗ്രസ്സിനുള്ളൂ. പഴയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിലും, ജനതാപരിവാർ എന്നു വിളിക്കാവുന്ന വിഭാഗത്തിലുംപെട്ട ആളുകൾ. പക്ഷേ, ഒരുതരത്തിലും ആശയപരമായ ഐക്യമോ വ്യക്തിപരമായ ഐക്യമോ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ശിഥിലീകരിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ ഇവർക്കുള്ളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന 'ഞാനെന്ന ഭാവം' -ഈഗോ-അല്ലാതെ അതിനപ്പുറത്തേക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രശ്നം ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്.

ഇതിന്റെ ഒപ്പം തന്നെയാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ പിളർപ്പിനെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കേണ്ടത്. പിളർപ്പിന്റെ പശ്ചാത്തലമറിയാവുന്നവർക്ക് ആശയപരമായ ഭിന്നതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാം. പക്ഷേ, ഇന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോഴോ? ഇന്നത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥ നോക്കുമ്പോൾ, ഇന്ത്യയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ സി.പി.ഐ.യും സി.പി.എം.ഉം വ്യത്യസ്തമായി നിൽക്കേണ്ടുന്ന എന്തെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയമായ സാഹചര്യം ഉണ്ടോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെടാത്ത കാര്യമാണ്. മുമ്പ് രാജേശ്വരറാവുവും, പി.കെ.വി.

യുമൊക്കെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിൽ ഐക്യം വേണം എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിനെതിരെ അതിരുകൂക്ഷമായി സി.പി.എം പ്രതികരിക്കാറുണ്ട്. ഇം.എം.എസ് ഒക്കെ എന്തുകൊണ്ട് ലയനം പാടില്ല എന്നു തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു പാട് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈയിടെ വെളിയം ഭാർഗവനും ദേശീയതലത്തിൽ ഡി. രാജയുമൊക്കെ ലയനം ആവശ്യമാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഏകീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യം കാലത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞപ്പോൾ സി.പി.എംന് മറുപടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും ഇന്ത്യയിൽ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഏകീകരണം ഉണ്ടാവുമെന്ന് ആർക്കും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം വേർതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുക എന്നത് ഒരുപാട് രാഷ്ട്രീയ നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യമാണ്. കേരളത്തിൽ ഇത്രയധികം ചെറിയ കക്ഷികൾ ഭരണത്തിൽ പങ്കുപറ്റിനിൽക്കുന്നു. ഒന്നും രണ്ടും സ്റ്റീറ്റുകൾ മാത്രമുള്ള പാർട്ടികളിൽനിന്ന് മന്ത്രിമാരുണ്ടാവുന്നു. അറുപത്തിയേഴിലെ സപ്തകക്ഷി മുന്നണിയിൽ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ എല്ലാവരും ചർച്ചചെയ്ത വിഷയമാണ് മന്ത്രിസഭയിലെ പ്രതിനിധ്യം. ആരൊക്കെ മന്ത്രിമാരാവും എന്ന് ചർച്ച വന്നപ്പോൾ സി.പി.ഐ, സി.പി.എം മുസ്ലീം ലീഗ് ഇത്രയും സക്ഷികൾ മാത്രമേ മന്ത്രിസഭയിലുണ്ടാവൂ എന്നാണ് പലരും കരുതിയിരുന്നത്. പക്ഷേ ഒരു നിയമസഭാംഗം മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന കെ.എസ്.പി.ക്കും രണ്ടു നിയമസഭാംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന കെ.ടി.പി.ക്കും മന്ത്രിസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. പി. വെല്ലിങ്ടനും മത്തായി മാഞ്ഞുരാനും മന്ത്രിമാരായി. ഇത്രയും ചെറിയപാർട്ടിക്ക് മന്ത്രിസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിൽത്തന്നെ ആദ്യമായിട്ടായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം ഒരവസ്ഥ ഉണ്ടായത് എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. രാഷ്ട്രീയമായ ശിഥിലീകരണം എല്ലാ രീതിയിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു തന്ത്രമായിട്ടാകാം അങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുക. പക്ഷേ പിന്നീടങ്ങോട്ട് ഇതൊരു കീഴ്വഴക്കമായും ഒരവകാശമായും എടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇപ്പോൾ ഒരംഗമുള്ള എം.വി.രാഘവനും മന്ത്രിയാണ് രണ്ടംഗങ്ങളുള്ള അച്ഛനും മകനും മന്ത്രിയായിട്ടുണ്ട്. ഇത് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റേയും പിളർപ്പിന്റേയുമെല്ലാം ഫലമായിട്ടുണ്ടായ വല്ലാത്തൊരു ദുരന്തമായിട്ടാണ് ഞാൻ കാണുന്നത്. കേരളത്തിൽതന്നെ ഒന്നര മണ്ഡലങ്ങളുടെ മാത്രം പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ആളുകൾക്ക് മന്ത്രിയായിരിക്കാൻ പറ്റുകയും സംസ്ഥാനത്ത് പത്തോ നാൽപ്പതോ ശതമാനം ജനങ്ങളുടെ വോട്ടുള്ള പാർട്ടി പ്രതിപക്ഷത്ത് യാതൊന്നുമില്ലാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് ബലമായ സംശയമുണ്ട്.

ദേശീയതലത്തിലായാലും കേരളത്തിലായാലും ഈ രീതിയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയരീതി അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. പല രാജ്യങ്ങളിലും ഒരു നിശ്ചിത ശതമാനം വോട്ടെങ്കിലും ഉള്ള കക്ഷിക്കുമാത്രമേ ജനപ്രാതിനിധ്യസഭയിൽത്തന്നെ അംഗത്വം നൽകുകയുള്ളൂ. ജർമ്മനിയിൽ 5 ശതമാനമെങ്കിലും വോട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പാർലിമെന്റ് അംഗത്വം കിട്ടുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത്, അംഗത്വം കിട്ടുമെന്നുമാത്രമല്ല, മന്ത്രിയോ മുഖ്യമന്ത്രിയോ പ്രധാനമന്ത്രിയോ വരെ ആകാനും നിയമപരമായ തടസ്സമൊന്നുമില്ല. ഇന്ത്യൻ പാർലിമെന്റിൽ പ്രതിപക്ഷനേതാവാകണമെങ്കിൽ ഒരു നിശ്ചിതശതമാനം സീറ്റുള്ള കക്ഷിയുടെ പ്രതിനിധിയാവണം. പക്ഷേ പ്രധാനമന്ത്രിയാകാൻ നിശ്ചിതസീറ്റൊന്നും വേണ്ട. ദേവഗൗഡയ്ക്ക് പ്രധാനമന്ത്രിയാകാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു കക്ഷിക്കും ഭൂരിപക്ഷമില്ലാത്ത ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പത്ത് അംഗങ്ങളുള്ള ഏതു പാർട്ടിക്കും വേണമെങ്കിൽ വിലപേശി ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിസ്ഥാനം പിടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും.

ഇത്തരം ഒറ്റയാൻ പാർട്ടികളും ഏതെല്ലാം രീതിയിലാണ് ഭാവിയിൽ നമുക്ക് ദോഷം ചെയ്യുക എന്ന് കാലംകൊണ്ട് കണ്ടറിയേണ്ട കാര്യമാണ്. ഇപ്പോൾത്തന്നെ പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയമായ അസ്ഥിരത ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഇതൊരു കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

വേറൊരു സുപ്രധാനമായ കാര്യം നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ജനാധിപത്യവും, നാട്ടുകാരെക്കൊണ്ട് നിയമങ്ങളൊക്കെ പാലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾക്കൊന്നുംതന്നെ ആഭ്യന്തരമായി യാതൊരു നിയമവും പാലിക്കേണ്ടതായി ഇല്ല എന്നതാണ്. അംഗീകൃതമായ ഒരു നിയമത്തിന്റേയോ ഇന്ത്യൻ പാർലിമെന്റോ ഇന്ത്യയിലെ ഏതെങ്കിലും കോടതിയോ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നിയമത്തിന്റേയോ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല ഈ പാർട്ടികളിലൊന്നും ആഭ്യന്തരമായ കാര്യങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നത്. നമ്മൾ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ആളുകളാണ്. എന്നാൽ നമുക്ക് ഈ നിയമങ്ങളൊന്നും ബാധകമല്ല എന്ന രീതിയിലുള്ള വ്യവസ്ഥയാണ് പാർട്ടികൾക്കുള്ളിലുള്ളത്. നേതൃത്വങ്ങളുടെ ഏകാധിപത്യങ്ങളാണ് എല്ലാ പാർട്ടിയിലും നടക്കുന്നത്. കൃത്യമായിട്ടുള്ള മെമ്പർഷിപ്പ്, കൃത്യമായിട്ടുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ തുടങ്ങിയ സംവിധാനങ്ങൾ മിക്കവാറും പാർട്ടികളിൽ ഇല്ല. കോൺഗ്രസ്സിലൊക്കെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എത്രവർഷമായി നടന്നിട്ട് എന്ന് കോൺഗ്രസ്സുകാർക്കുപോലും അറിയുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിയിലൊരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തണമെങ്കിൽ എന്തെ

കിലുമൊരു പോലീസ് സംവിധാനത്തെയാകെത്തന്നെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യേണ്ടിവരും. അത്രയും ഗുരുതരമായ ക്രമസമാധനപ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന സംഭവമാവും ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. മിക്കപാർട്ടികളിലും സ്ഥിതി ഏറെ വ്യത്യസ്തമല്ലാതാനും. എൻ.കെ. ശേഷൻ ഇലക്ഷൻ കമ്മീഷണറായിരുന്നപ്പോഴോ മറ്റോ ഒരു തവണ ആഭ്യന്തരതിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തണം എന്ന് വാശിപിടിക്കുകയും, പാർട്ടികളുടെ അംഗീകാരം അതിന് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മറ്റൊരവസരത്തിലും അതുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും അതില്ല. അപ്പോൾ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഇല്ലാതാവുകയും, ആഭ്യന്തരജനാധിപത്യം തീരെ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ട് പലപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളുടെ പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്നാലും നേതൃത്വത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാനോ നേതൃത്വത്തെ മാറ്റാനോ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടാവുന്നു. അപ്പോഴാണ്, പല പാർട്ടികളും പിളരേണ്ടിവരുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ട്രെയ്ഡ് യൂനിയൻ ആക്ട് അനുസരിച്ചും സംഘടനകളുടെ റജിസ്ട്രേഷൻ ആക്ട് അനുസരിച്ചും ഒക്കെ ആ സംഘടനകളിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിക്കോളമെന്നുണ്ട്. ട്രെയ്ഡ് യൂനിയനുകൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആ ട്രെയ്ഡ് യൂനിയന്റെ അധികാരം നഷ്ടപ്പെടും. പക്ഷേ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയും നൂറുവർഷം തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിയില്ലെങ്കിലും ഒരു കുഴപ്പവുമില്ലാത്ത രീതിയിലുള്ള അവസ്ഥ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആളുകൾ നിയമങ്ങൾക്ക് അതീതരാണ് എന്ന ചിന്താഗതി.

ജനാധിപത്യ സംസ്കാരം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം പ്രവർത്തിക്കാനേ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ അനുവദിക്കാവൂ. ഇതിന്റെ അഭാവമാണ് ഇന്ന് പാർട്ടികളിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രൂപ്പിസവും. പല പാർട്ടികളിലും ഒരു നിയമവുമില്ലായ്മയുടെ ദുരന്തങ്ങളെ അവർ മറികടക്കുന്നത് അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊണ്ടാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് അങ്ങനെയാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ആർക്കും എവിടേയും എന്തും പറയുകയും എന്തും പ്രസംഗിക്കുകയും ആരേയും ചീത്തവിളിക്കുകയും ചെയ്യാം. സംഘടനയ്ക്കകത്തെ ആഭ്യന്തര ജനാധിപത്യമില്ലായ്മയെ മറികടക്കാൻ ഈ നിയന്ത്രണമില്ലായ്മയെ പരിഹാരമാക്കാനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. അതും ആ പാർട്ടിക്ക് ഗുണം ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നുള്ളത് സമീപകാല സംഭവവികാസങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കറിയാം. പാർലിമെന്റിലേയും നിയമസഭകളിലേയും പിളർപ്പുകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള കാലുമാറ്റങ്ങൾ അനുവദനീയമല്ല. ഇത് ജനാ

ധിപത്യവ്യവസ്ഥയിൽ എത്രത്തോളം ശരിയാണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് പല ചർച്ചകളും ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും ഈ വിധത്തിലുള്ള നിയമങ്ങൾക്കെതിരായിട്ടുള്ള വികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരു പാർലിമെന്റംഗത്തിന് അവിടെയെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായമല്ലാതെ സ്വന്തമായ ഒരഭിപ്രായവും പാടില്ല എന്നത് ശരിയാണോ? പക്ഷേ, നമ്മുടെ പാർലമെന്റിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പുതിയ നിയമഭേദഗതിയെ ഒരു പാർട്ടിയും എതിർക്കുകയുണ്ടായില്ല. എല്ലാ പാർട്ടികളും അംഗീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ കാരണം പാർട്ടി നേതൃത്വങ്ങൾക്ക് നിയമസഭാംഗങ്ങളുടെ മേൽ, ജനപ്രതിനിധികളുടെമേൽ അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരവും ഉണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. ആർക്കും ഇതിനെ എതിർക്കാൻ യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള മനസ്സാക്ഷിയുമുണ്ടായില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ ആണോ ഇവർ, പാർട്ടിയുടെ പ്രതിനിധികളാണോ ഇവർ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ജനപ്രതിനിധികളായിട്ടുള്ള ആളുകൾക്ക് ജനങ്ങളുടെ വികാരത്തിനനുസരിച്ച് ചിലപ്പോൾ ചില നിയമങ്ങളെ എതിർക്കുകയോ എതിർത്ത് വോട്ടു ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടാവണം എന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പോട്ടക്കെതിരായിട്ട് ഒരു ബില്ലുകൊണ്ടുവന്ന് പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അഞ്ചോ ആറോ ആളുകളിരുന്ന് ഇത് വേഗം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചാൽ പാർലിമെന്റിലെ മൂന്നുറ്റിൽ ചിലാനം ആളുകളും ആ നിമയത്തെ അനുകൂലിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായി മാറുകയാണ്. അനുകൂലിച്ചില്ലെങ്കിൽ പാർലിമെന്റിലെ അംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടുകയാണ്. പാർട്ടിയിലെ നേതൃത്വമാണെങ്കിലോ അത് ജനാധിപത്യപരമല്ല. അവിടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളില്ല. ആരെങ്കിലും ഒരാൾ പ്രസിഡണ്ടായി മാറുകയും അയാൾ എല്ലാവരെയും നോമിനേറ്റ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഫലത്തിൽ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചുണ്ടാവുന്ന നിയമങ്ങൾ നൂറുകോടി ജനങ്ങളുടേയും ഇഷ്ടത്തിനുള്ള നിയമങ്ങളായി മാറുന്നു. വളരെ മോശമായ ഒരുവസ്ഥ ഇതുമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാലുമാറ്റങ്ങൾ ദോഷകരമാണ്. പക്ഷേ കാലുമാറ്റങ്ങൾ തടയാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ അതിനേക്കാൾ ദോഷകരമാണ്. ജനപ്രതിനിധികൾ ജനപ്രതിനിധികളാണോ അതോ കക്ഷി പ്രതിനിധികൾ മാത്രമാണോ എന്നതാണ് പ്രസക്തമായ ചോദ്യം. ഇതൊക്കെ ഇതിന്റെ പരിപ്രാന്തങ്ങളായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഫലത്തിൽ നമ്മുടെ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിനകത്ത് പിളർപ്പുകൾ എത്രത്തോളം ദോഷകരമായിട്ടുണ്ട് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ

നാമെവിടെയെത്തുന്നു? കോൺഗ്രസ്സ് എന്ന ഒരു ഭരണകക്ഷിയും അതിന്റെ ഒരു കക്ഷി ഭരണം എന്ന രീതിയും മാറി. ഏറ്റവും ഒടുവിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയ വാജ്പേയിയുടെ ഗവണ്മെന്റിൽ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഇരുപത്തിനാലുവരെ കക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒറ്റക്കക്ഷി എന്നതിൽനിന്ന് ഇരുപത്തിനാലിലേക്കുള്ള മാറ്റം അതുപോലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനത്തും ഒരേകക്ഷി എന്നതിനപ്പുറത്ത് എല്ലാ സംസ്ഥാനത്തും വെവ്വേറെ കക്ഷികൾ എന്ന നിലയിലേക്കുള്ള മാറ്റം ജനാധിപത്യത്തിന് ഗുണകരമാണോ, മൊത്തം ജനങ്ങൾക്ക് ഗുണകരമാണോ ദോഷകരമാണോ എന്നുള്ളത് കൂട്ടുകക്ഷിഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ്. എന്തായാലും ഒരുപാടു ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനും അവർക്കുകൂടി അധികാരത്തിൽ പങ്കാളിത്തം കിട്ടാനും വേണ്ടിയുള്ള ഒരു മാറ്റമായിട്ട് ഇതിനെ കാണാൻ കഴിയും. ഇരുപത്തിനാല് കക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം വാജ്പേയ് മന്ത്രിസഭ അതിനുവുമുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ മന്ത്രിസഭയേക്കാൾ മോശമായിട്ടില്ല. മോശമായത് മറ്റു പലകാരണങ്ങൾകൊണ്ടുമാണ്. പിളർപ്പുകളും അനിയന്ത്രിതമായ പിളർപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളും തരണം ചെയ്യാനുള്ള നിയമനിർമ്മാണങ്ങൾ നടത്താം. എന്നാൽ ഈ പിളർപ്പുകളെ ഒരു കാരണവശാലും രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനത്തിൽനിന്ന് ഇല്ലാതാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയില്ല. കാരണം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒരവകാശമായിട്ട് കക്ഷികൾക്ക് പിളരാനും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം. അപ്പോൾ കൂട്ടുകക്ഷിസംവിധാനങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. കൂട്ടുകക്ഷി സംവിധാനങ്ങളും ഒറ്റക്കക്ഷി സംവിധാനങ്ങൾ പോലെതന്നെ സുസ്ഥിരമായി മാറുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ട് കേരളത്തിൽ. ഇപ്പോൾ പഴയ ഒറ്റകക്ഷി ഭരണംപോലെതന്നെ അഞ്ചുവർഷം ഭരിക്കാവുന്ന രീതിയിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. വാജ്പേയിയുടെ മന്ത്രിസഭയും, അവരുടെ ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ മൂലമല്ല തകർന്നത്. കാലാവധി എത്തിയപ്പോഴാണ് പിരിഞ്ഞു പോയത്. ഭരണസുസ്ഥിരത ഇല്ലാതാവുക എന്നുള്ളകാര്യം, പാർട്ടികൾ പിളരുന്നു, അവയ്ക്ക് ശിഥിലീകരണം സംഭവിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ ഉണ്ടാവുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ് ഇതിൽ നിന്നാകപ്പാടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. പിളർപ്പുകളെ തടയേണ്ടതാണെങ്കിൽപ്പോലും അത് പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു അവസ്ഥയോ അതിനുള്ള നിയമനിർമ്മാണമോ സാധ്യമാവുകയില്ല.

സമയവൃക്ഷം

കെ.ഡി.സേതൻ

വിവ: മനോജ് വർമ്മ

ഞാൻ കാലത്തരു, വിറയാടും
നിഴ,ലിതിലൊരു ചില്ലയിൽ മാത്രം
നിത്യത പുതുവെട്ടും ചേർത്തു

ഇളവില്ലാതിരുളാണെന്നിൽ
കവിതകളുടെ പക്വഫലങ്ങൾ
നിറഞ്ഞിടുമീ ചില്ലയിലൊഴികേ

അവകളിലാപ്പരവൈദവമെൻ
സിരകളിലൊരുലയമായ്, അമൃതാനന്ദത്തിൻ
കണികകളായ്‌പ്പുതു
മലരിതളുകൾ വിരിയിക്കുന്നു

ഞാൻ വാഴുവതീക്കൈവിരൽകളി-
ലല്ലി യിവദൈവതടങ്ങളിൽ
നിന്നെരിപടരുന്നൊരു രോദനമായ്
ദൈവത്തിരുമുടിയോളം
വാഴ്വിൻ നിർവർണ്ണവിഹായ-
സ്സുകളെപ്പുതുതാക്കുകയല്ലി

ഒരുനാൾ വിണ്ണുയരങ്ങളിലേ
ക്കെന്നത്തെജസമായ്‌വേൾപി-
ച്ചൊരു പെരുമയിതുണരാ, മപ്പോൾ

വിറകൊള്ളും സിരകളിലൊഴുകുവ-
തീമണ്ണിൻ ക്ഷണികാസകതികൾപോൽ
തങ്ങളിൽ മുങ്ങിയെങ്ങും
തെളിയുടെയിറ്റാവി, പ്ലമൃതാനന്ദത്തിൻ
നാളം - സ്വാത്മാനന്തതയേ നുകരും ശക്തി!

എൻ വി കൃഷ്ണവാര്യരും മലയാളം ബൈബിളും*

ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ

1958 മുതൽ 1967 വരെ കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി കോളജിൽ അധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ശ്രീ. എൻ വി കൃഷ്ണവാര്യരുമായി എനിക്ക് വലിയ പരിചയമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 1969-ൽ ഞാൻ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി സെനറ്റിലെ ഒരംഗമായി. കൃഷ്ണവാര്യർ സാർ അന്ന് ലാംഗ്വേജ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടറായി തിരുവനന്തപുരത്ത് താമസിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ വല്ലപ്പോഴും പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ടായിരുന്നു.

1977-ൽ, ബൈബിൾ മലയാളത്തിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യണം എന്ന ഒരു ആഗ്രഹം എന്നിൽ ഉണ്ടായി. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ പലരേയും കണ്ടു സംസാരിച്ചു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബെയ്ലിയുടെ സത്യവേദപുസ്തകം മാത്രമായിരുന്നു അന്ന് പ്രചാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബൈബിൾ. ഈ പരിഭാഷ പൊതുവെ കത്തോലിക്കേതര സഭകളിലായിരുന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്നത്. 1968-ൽ റവ. ഫാ.തോമസ് മുത്തേടൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ സമ്പൂർണ്ണ ബൈബിൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ തർജ്ജമയ്ക്കും വേണ്ടത്ര പ്രചാരം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ബൈബിൾ തർജ്ജമയെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ച ക്രൈസ്തവ വരായ സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാംതന്നെ ഇത്തരം ഒരു തർജ്ജമ അസാധ്യമായ കാര്യമാണെന്നാണ് എനോട് പറഞ്ഞത്.

ഒന്നാമത് ബൈബിൾ ഒരു മതഗ്രന്ഥമാണ്. തന്മൂലം ബൈബിളിന്റെ കൈകാര്യകർതൃത്വം 'സഭകളുടെ' കൂത്തകയാണ്. എല്ലാ ഭാഷകളിലും ബൈബിൾ തർജ്ജമ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത് പുരോഹിതരാണ്. സഭയുടെ

*2005 ഒക്ടോബർ 8,9 തീയതികളിൽ ഓശാനമുണ്ടിൽവെച്ച് നടന്ന, ശ്രീ. എൻ വി കൃഷ്ണവാര്യർ അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണം.

പിന്തുണയില്ലാതെ ബൈബിൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽ അത് വാങ്ങാൻ ആളുകളുണ്ടാവില്ല. രണ്ടാമത്, ബൈബിളിന്റെ മൂലഭാഷ ഹീബ്രുവും ഗ്രീക്കുമാണ്. ഈ ഭാഷകൾ കേരളത്തിൽ അറിയാവുന്നവർ വിരലിലെണ്ണാവുന്ന പുരോഹിതർ മാത്രമാണ്. അപ്പോൾ ഈ രണ്ട് ഭാഷയും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർ തർജ്ജമയ്ക്ക് ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടാൽ അത് പരാജയപ്പെടുകയേയുള്ളൂ. ഞാൻ സന്ദർശിച്ചവരിൽ കൃഷ്ണവാര്യർ സാരാണ് എന്നെ അകമഴിഞ്ഞ് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തത്. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ വൈസ് ചാൻസലറായിരുന്ന ഡോ. ജോർജ്ജ് ജേക്കബ്ബ്, അന്ന് മാർത്തോമ്മാ സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന റവ. ഡോ. എം.ജെ.ജോസഫ്, ശ്രീ. ഡി.സി.കിഴക്കേമുറി, കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി വൈസ് ചാൻസലറായിരുന്ന ഡോ.എം.വി. പൈലി എന്നിവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ ബൈബിൾ തർജ്ജമ ആവശ്യമാണെന്ന് തറപ്പിച്ച് പറഞ്ഞത് ഡോ.ജോർജ്ജ് ജേക്കബ്ബാണ്. ഒരു കമ്മറ്റി രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും ആ കമ്മറ്റിയിൽ ചെയർമാനാകുന്നതിനും സ്വയം സമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹം എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ് രൂപംകൊണ്ടു. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ ഭാഷാ എഡിറ്റർ എന്ന സ്ഥാനവും സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു.

ബൈബിളിലെ വിവിധ അധ്യായങ്ങൾ ഭാഗിച്ച്, 26 മലയാള ഭാഷാ പണ്ഡിതർക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിന് നൽകി. ഇവരെല്ലാം ചരൽക്കുന്നിൽ ഒത്തുചേർന്ന് തർജ്ജമയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്തു. കൃഷ്ണവാര്യർ സാർ ഈ ചർച്ചയിൽ രണ്ടുദിവസവും സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള Revised Standard Version എന്ന ബൈബിളായിരുന്നു തർജ്ജമയ്ക്കായി നൽകിയത്.

ബൈബിളിന്റെ പല ഭാഗങ്ങൾ പലർ തർജ്ജമ ചെയ്തതിനാൽ ഭാഷാശൈലിയിൽ ഐക്യരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിവിധ ഭാഷാപണ്ഡിതരിൽനിന്നും കിട്ടിയ തർജ്ജമകൾ മുഴുവൻ പകർത്തിയെഴുതി. പതിനായിരത്തോളം പൂൾസ്കാപ്പ് പേജുകളാണ് ഇങ്ങനെ പകർത്തിയെഴുതിയത്. ആദ്യമേ പ്രൊഫ. സ്കറിയ സക്കറിയായും ഞാനും കൂടിയിരുന്ന് തർജ്ജമകൾ പരിശോധിച്ച് ഭാഷയ്ക്ക് ഏകദേശ ഐക്യരൂപ്യം വരുത്തി; അത് വീണ്ടും പകർത്തിയെഴുതി.

കൃഷ്ണവാര്യർ സാർ അന്ന് മധുരയിൽനിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്ത് വന്ന് താമസിക്കുന്ന കാലം. എന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം പാലായി

ലെത്തി. അദ്ദേഹത്തന് താമസിക്കാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തത് പാലായിലെ മഹാനാണി ഹോട്ടലിലായിരുന്നു. നല്ല സസ്യഭക്ഷണം ഞാൻ ഹോട്ടലിൽ ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. അന്ന് ഓശാനയുടെ ഓഫീസ് പാലായിലായിരുന്നു. എന്നും കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഹോട്ടലിൽനിന്ന് കാറിൽ ഓഫീസിലെത്തിക്കും. പാലായിലെ ഓശാന ഓഫീസ് ഒരു പഴയ കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു; എങ്കിലും അത്യാവശ്യ സൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്രമിക്കുന്നതിന് ഓഫീസിൽതന്നെ ഒരു കട്ടിൽ, അടുത്ത് ടോയ്ലറ്റ്. രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൃഷ്ണവാര്യർ സാർ പറഞ്ഞു “ഞാൻ ഇവിടെ താമസിക്കാം; കാലത്തുമുതൽ ജോലി ആരംഭിക്കാമല്ലോ” സൗകര്യങ്ങളുടെ പരിമിതിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു; അദ്ദേഹം ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ. ഓഫീസിൽ അദ്ദേഹം താമസം ആരംഭിച്ചു. സസ്യഭക്ഷണം കൃത്യസമയത്ത് അവിടെ എത്തിച്ചു കൊടുക്കാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോറ് കൊണ്ടുവന്ന പാത്രം കഴുകുന്നു. പാത്രങ്ങൾ കഴുകാൻ ആളുണ്ടല്ലോ എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ചിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മറുപടി ഇതായിരുന്നു: ‘ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമാണ് പ്ലേറ്റ് കഴുകലും.’

ഒരുദിവസം ഞങ്ങൾ എവിടെയോപോയി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഒരു നോൺ വെജിറ്റേറിയൻ ഹോട്ടലിൽ കയറി. അന്ന് നല്ല വെജിറ്റേറിയൻ ഹോട്ടലുകൾ പാലായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നോൺവെജിറ്റേറിയൻ ഹോട്ടലിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ആരാഞ്ഞു; തന്റെ തേഞ്ഞ പല്ലുകൾ പുറത്തുകാട്ടി അദ്ദേഹം ഹൃദ്യമായി ചിരിച്ചു. “നോൺ വെജിറ്റേറിയനും ഭക്ഷണമല്ലേ” എന്നായിരുന്നു മറുചോദ്യം. അപ്പോൾ എനിക്കൊരു സംശയം: ഞാൻ ചോദിച്ചു. സാർ നോൺ വെജിറ്റേറിയൻ കഴിക്കുമോ? അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു: “അതിനെന്താ?” അങ്ങനെ അന്ന് ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് നോൺ വെജിറ്റേറിയൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അടുത്ത ഒരു ദിവസം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഇടമറ്റത്തുള്ള എന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചു. അന്ന് കുട്ടികളെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്ന കാലം. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: എന്നാൽ സാറിന് ഇവിടെ താമസിച്ചാലോ; ഭക്ഷണം ഇവിടെത്തന്നെ കഴിക്കാം. ‘അതിനെന്താ’ എന്നായിരുന്നു മറുപടി. അദ്ദേഹം ഇരുപത്തിരണ്ട് ദിവസത്തോളം എന്റെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു. ബൈബിൾ തർജ്ജമ വാക്കോട് വാക്ക് പരിശോധിച്ചു. കാലത്ത് ആറരയ്ക്ക് ആരംഭിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യജ്ഞം രാത്രി പത്തുമണിവരെ തുടരും. ഇടയ്ക്ക് വിശ്രമമില്ല. പ്രഭാതഭക്ഷണവും മധ്യാഹ്നഭക്ഷണവും അത്താഴവും കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം കസേരിയിൽ എത്തും. ബൈബിളിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമയായ Revised Standred

Version, King James Version, Good News Version എന്നിവ മുമ്പിൽ നിരത്തി വെച്ചിരിക്കും. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് തലയുയർത്തി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഗം വായിക്കും. തർജ്ജമയിൽ അദ്ദേഹം തിരുത്തലുകൾ വരുത്തും. ഞാൻ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. എത്ര വേഗത്തിലാണ് മർമ്മപ്രധാനങ്ങളായ തിരുത്തലുകൾ അദ്ദേഹം വരുത്തുന്നത് എന്ന് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും എന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി അദ്ദേഹം ഗ്രാമറോഡിലൂടെ നടക്കും. അപ്പോഴെല്ലാം മതസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കും. ബൈബിളാണെങ്കിലും ഖുറാനാണെങ്കിലും വേദങ്ങളാണെങ്കിലും വെറും ശുദ്ധസാഹിത്യമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധമായ അറിവ് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീ.കൃഷ്ണവാര്യർ സാറുമായി സംസാരിക്കുന്നത് എനിക്ക് അങ്ങേയറ്റം പ്രയോജനപ്രദവും പ്രചോദനം നൽകുന്നതുമായിരുന്നു. ബൈബിൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ എത്ര കോപ്പികൾ അടിക്കണം എന്നും അടിച്ച കോപ്പികൾ ആർ വാങ്ങുമെന്നും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, തീവ്രമായ പരിശ്രമത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ വളരെയധികം അറിവുകൾ എനിക്ക് ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുരോഹിതാനുമതിയില്ലാതെ അച്ചടിക്കുന്ന ബൈബിൾ ആരു വാങ്ങും എന്ന് പലരും എന്നോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരുപക്ഷേ, പ്രേമാദ്ധ്യാനത്തിന്റെ നഷ്ടമായിത്തീരാം (Loves Labour Lost) അത് എന്ന് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. ഭാഷാപരിശോധന നടത്തിയതിന് എന്ത് പ്രതിഫലം വേണം എന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ഇത് ഞാൻ പ്രതിഫലത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതല്ല. ബൈബിളിന്റെ ഒരു നല്ല തർജ്ജമ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാകണം എന്നത് എന്റെ വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. ആ ആഗ്രഹമാണ് ഞാനിപ്പോൾ നിറവേറ്റുന്നത്.” എല്ലാ വരുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് വലിയതല്ലാത്ത ഒരു തുക അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. എത്രയെന്നുപോലും ചോദിക്കാതെ അദ്ദേഹം അത് പോക്കറ്റിലിട്ടു.

ഇന്ന് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച എല്ലാ ബൈബിൾ തർജ്ജമകളെക്കാളും ഉന്നതനിലവാരത്തിലുള്ളതാണ് ഓശാന ബൈബിൾ തർജ്ജമ എന്നത് പണ്ഡിതസമ്മതം നേടിയിരിക്കുന്നു. ഓശാന ബൈബിളിന്റെ ഒരു ലക്ഷം കോപ്പി വിറ്റതിന്റെ ആഘോഷം കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടന്നപ്പോൾ ശ്രീ. കൃഷ്ണവാര്യർ അതിൽ സന്തോഷപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതുവരെ ആറുലക്ഷത്തി അമ്പത്തയ്യായിരത്തി അഞ്ഞൂറ് (6,55,500) ബൈബിൾ വിറ്റഴിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മുരളീഗാനം

മാങ്ങോട്ടശ്ശേരി കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് (1906 - 1981)

സമ്പാ: മുകുന്ദൻ

സ്നേഹിതൻ പറകയാൽ വാസരാരംഭത്തിങ്ക
 ലോരോരോ കൃത്യങ്ങളും സാദരം നിറവേറ്റി.
 കയ്യിലെൻ മുരളിയും വഹിച്ചിക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ
 വന്നിരുന്നാകും വണ്ണം പാടുവാൻ തുടങ്ങിഞാൻ
 സംഗീതജ്ഞരിൽ ചിലരെന്റെ പാട്ടുകൾ കേട്ടു
 ഭംഗിയിൽതലയാട്ടി രസിച്ചു ഗമിക്കുന്നു
 ഒട്ടുപേർ രസിക്കാതെ കേൾക്കുവാനടുക്കാതെ
 മറ്റുപേർയാതായാതമീവിധം ചെയ്തീടുന്നു.
 തോഴനെ കാണാനില്ല നേരമോനട്ടുച്ചയാ-
 യാരുമീഗിതം കേട്ടു സമ്മാനം തരുന്നില്ല.
 ദക്ഷ്യമോസുപേയമോനൽകിയോ വൃജനത്താൽ
 വീശിയോക്ഷിണംതീർപ്പാനാരുമേ വരുന്നില്ല.
 പാരിതോഷികം കിട്ടുമെങ്കിലുമില്ലെന്നാലും
 സ്നേഹിതൻ വിളിച്ചാൽ ഞാൻ പോകുമേഗാനം നിർത്തി.

സാധാരണയായി ഇത്തരം വലിയ സംരംഭങ്ങളിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ
 പേരുകൾ അലങ്കാരമായി വയ്ക്കാറുണ്ട്. അവരിൽ പലർക്കും അതിൽ ഒരു
 ഭാഗഭാഗിത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, മലയാളം ബൈബിളിനെ
 സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉൽപ്പത്തിഗ്രന്ഥം മുതൽ വെളിപാട് ഗ്രന്ഥംവരെ
 യുള്ള എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളിലും എൻ വി കൃഷ്ണവാര്യരുടെ കണ്ണുകളും
 തിരുത്തൽ തൂലികയും ചെന്നു പറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

സസ്യക്ഷേണവവും സന്യേതരക്ഷണവും ഒരുപോലെ ദഹിപ്പി
 കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീ. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ സാറിന്റെ ഉദരംപോ
 ലെതന്നെ എല്ലാ വിജ്ഞാനത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളാനും ദഹിപ്പിക്കാനും
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അത്തരം ഒരു
 വിജ്ഞാന സവ്യസാചിയെ എനിക്ക് വേറെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കുമുമ്പിൽ എന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ.

എന്റെ കഥ

പി.എൽ. ശ്രീധരൻ

വെളിച്ചമുള്ളിൽ -
ക്കടക്കുവാനായ്
തുറന്നുവെയ്ക്കാം
ഞാനെല്ലാം.

എളുപ്പമോരോ -
ന്നെടുക്കുവാനാ -
യൊരുക്കിവെയ്ക്കാം
ഞാനെല്ലാം.

മുഴുത്ത വിത്തുകൾ
മുളച്ചുപൊന്തി -
പ്പടർന്നിടുന്നു
പാരെല്ലാം.

അടുത്തുവന്നാ -
ലകന്നുപോകും
അത്തുതമെന്ന
പറയേണ്ടു!

പണിക്കു വിഷ്ണു
പിണഞ്ഞിടാതെ
പരിക്കുതീരെ -
പ്പറ്റാതെ

അറിഞ്ഞമട്ടാ -
യലിഞ്ഞിടാനാ -
യതായി മാറാ -
നാവോളം.

എനിക്കിതല്ലാ -
തെന്നെപ്പറ്റി -
പ്പറഞ്ഞിടാനി -
ല്ലിനിയൊന്നും.

ഒളപ്പമണ്ണയിലെ വാരിക്കുഴികൾ*

എം.എം. സചിന്ദ്രൻ

(ഒളപ്പമണ്ണയുടെ കഥാകവിതകളിലൂടെ ഒരു യാത്ര)

കവനകൗമുദി, പുസ്തകം 7, ലക്കം 2-ൽ “അക്കിത്തത്തിന്റെ ആഖ്യാനകവിതകളുടെ സവിശേഷതയിലേയ്ക്ക് ഒരു സമീപനം” എന്ന പേരിൽ കെ.പി. ശങ്കരൻ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനമുണ്ട്. “ഒ.എൻ.വി. ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്, കഥാകാവ്യം രചിക്കുമ്പോൾ എല്ലാഭാഗവും ഒന്നുപോലെ കാവ്യാത്മകമാവണം എന്ന് ഉൽക്കണ്ഠപ്പെടേണ്ടതില്ല. ചിലഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യാത്മകമാവുക, അവകൊണ്ട് പഴുതടയ്ക്കുക എന്നത് അനിവാര്യമത്രേ” എന്നൊരു പരാമർശം ആ ലേഖനത്തിൽ കാണാം. കവനകൗമുദിയുടെ തൊട്ടടുത്ത ലക്കത്തിൽ (പുസ്തകം 7, ലക്കം 3) “അറിയാത്തവരെ അറിയിക്കാൻ” എന്ന കുറിപ്പിൽ “കവിതയെ കവിതകൊണ്ട് ഇടതൂർന്നതാക്കുക - സാന്ദ്രമാക്കുക - എന്നൊരു മതമുണ്ട്. ഭാവഗീതരചനയിൽ ഇത് സൂക്ഷ്മതയോടെ പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കഥാഖ്യാനത്തിനിടയിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നീണ്ട ക്യാൻവാസിലെഴുതുന്ന ചിത്രപരമ്പരയിത്തീരുന്ന ആഖ്യാനകവിതയിൽ, മുർത്തമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്ന വേളകളിൽ ആഴത്തേക്കാൾ പരപ്പ് ഏറിനിന്നു എന്നുവരാം. അത് അനിവാര്യവും സ്വാഭാവികവുമാണ്....” എന്ന് ശ്രീ. ഒ.എൻ.വി. ഇതിനോട് പ്രതികരിക്കുന്നു. ചിത്രകലയുടെ ചില സങ്കേതങ്ങളുപയോഗിച്ച് തന്റെ വാദം ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഖ്യാനകവിതകളെക്കുറിച്ച് സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു നിർവ്വചനം നമുക്ക് ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്ന് ഈ വിശദീകരണം വായിക്കുമ്പോൾ തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ, അത്ര എളുപ്പത്തിൽ, ആഖ്യാനകവിതയെ നിർവ്വചിച്ചു

* ഒളപ്പമണ്ണകവിത മുഖ്യവിഷയമായി, 2005 മേയിൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽവെച്ച് എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകദ്രസ്റ്റ് നടത്തിയ കവിതാക്യാമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

നിലയ്ക്കുനിർത്താൻ പാകത്തിലുള്ള ഒരു അളവുകോൽ തരപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന എല്ലാ ആഖ്യാനകവിതകളേയും വെച്ചുകൊണ്ടോ, ഒരു കവിയുടേതെന്ന എല്ലാ രചനകളും വെച്ചുകൊണ്ടോ എല്ലായ്പ്പോഴും “മൂർത്തമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്ന വേളകളിൽ ആഴത്തേക്കാൾ പരപ്പ് ഏറിനിൽക്കും” എന്ന് ഖണ്ഡിതമായി പറയുക വയ്യ.

ആഴത്തേക്കാൾ പരപ്പ് കുറച്ചൊക്കെ ഏറിനിൽക്കുന്ന രചനകൾക്കും കവിതയെ കവിതകൊണ്ട് സാന്ദ്രമാക്കുന്ന കുറുക്കലുകൾക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഒളപ്പമണ്ണയിൽത്തന്നെ കാണാം. തീഞ്ഞെലത്തിലെ-

“നൂലും തുണിയുമുണ്ടാക്കുമാ മില്ലിൽ
 നീലിക്കൊടുവൊരു ജോലിയും കിട്ടി
 കൊള്ളാം കണ്ടാലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാവാം
 മില്ലിൽ കുലിപ്പണി നീലിക്കു കിട്ടി”

എന്ന് ആഖ്യാനരീതിയെ: അല്ലെങ്കിൽ “പാഞ്ചാലി”യിലെ-

“എന്തുമട്ടാകുമത്തണ്ടാത്തി?
 കണ്ടാലത്തണ്ടാത്തി നന്നല്ലേ?
 കണ്ണു കുറുത്തുകൊണ്ടാവില്ലേ?
 കണ്ഠം കുളിർത്തുകൊണ്ടാവില്ലേ?
 വെള്ളരിപ്പുവലാ മാറിന്മേൽ
 തുള്ളിക്കളിപ്പരുണ്ടാവില്ലേ?”

എന്ന സാവകാശത്തെ, നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ ആഖ്യാനത്തിൽ കവി സ്വീകരിക്കുന്ന സാന്ദ്രതയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ? ഈ രണ്ടു ജനുസ്സിലുംപെട്ട ആഖ്യാനകവിതകളെ ഒന്നിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഒ.എൻ.വി.യുടെ നിർവ്വചനത്തിന് കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. പരപ്പിൽനിന്ന് ആഴത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര എന്ന, കവിതയുടെ വഴി ആഖ്യാനകവിതകൾക്കും ബാധകമാണ്. ഇത് ഓരോ എഴുത്തുകാരനും/എഴുത്തുകാരിയും സ്വന്തം രചനാജീവിതത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കു നടന്നുതീർക്കേണ്ട ദുർഘടംപിടിച്ച വഴിയുമാണ്. പക്ഷേ, ഒടിയൻ തിരിച്ച വഴിയിലൂടെ എത്രകാലം നടന്നാലും തുടങ്ങിയേടത്തുതന്നെ തിരിച്ചെത്തുന്നവരും നിന്നേടത്തുനിന്നു വട്ടം കുറങ്ങുന്നവരും ഉണ്ടാവാം.

കവിതയെ കവിതകൊണ്ട് സാന്ദ്രമാക്കുക എന്ന നിരന്തരമായ യാത്രയാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ആഖ്യാനകവിതകൾ. ഒരു പരിധി കഴിയുമ്പോൾ,

പരപ്പ് ഏറി നിൽക്കുന്ന സമതലം തീരെ ഇല്ലാതാവുന്നു. പകരം, വാരിക്കുഴികൾ കുഴിച്ചുവെക്കാൻ കവി ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. അനന്തമായ അർത്ഥസാധ്യതകളെ തിടമ്പേറ്റാൻ മാത്രം തലയെടുപ്പുള്ള കൊമ്പന്മാരെ ഒളിപ്പിച്ചുവെയ്ക്കുന്നവയാണ് ഇത്തരം വാരിക്കുഴികൾ. ആഖ്യാനകവിതകളിൽ മുർത്തമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കാൻ പരപ്പ് ഒരു അനിവാര്യതയല്ല എന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിലെ ഈ വാരിക്കുഴികൾ അടിവരയിടും.

അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ നാലാമത്തെ വരി റദ്ദ് ചെയ്തുകൊണ്ട് 'നങ്ങേമക്കുട്ടി'യിൽ കവി അനുവർത്തിക്കുന്ന ഗായത്രി, താളഘടനയിലെ വാരിക്കുഴിയാണ്. താളത്തിലെ ഈ വാരിക്കുഴിയെ ഭാവത്തിലേയ്ക്കു സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നതാണ് നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ കാവ്യഭാഷയുടെ മുറുക്കം. ഒരു പക്ഷേ, ഒളപ്പമണ്ണ തന്റെ കവിതയിൽ ഉടനീളം അനുവർത്തിക്കുന്ന പൊതുസമീപനമാണ് ഇത് എന്നും പറയാം. ശർക്കരപ്പാവ് കുറുക്കുമ്പോൾ അതിന് ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവം കൈവരും. അതിൽ പൂപ്പലിനോ മറ്റു ചെറുജീവികൾക്കോ വളരാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ശർക്കരപ്പാവിന്റെ കുടിയസാന്ദ്രത, അതിൽ വീഴുന്ന ജീവികളിലെ ജലാംശത്തെ പൂർണ്ണമായി ആവാഹിച്ചുകളയും. ഈ സാന്ദ്രത ഒരു വാരിക്കുഴിയാണ്. ഉപ്പിനുമുണ്ട് ഇത്തരം ഒരു സ്വഭാവവിശേഷം. ഇതിന്റെ ശാസ്ത്രീയത അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും സത്യം മനസ്സിലാക്കിയാണ് നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിമാർ ശർക്കരപ്പാവുചേർത്ത് ചക്ക വരട്ടുന്നതും, സാധനങ്ങൾ കേടുവരാതിരിക്കാൻ ഉപ്പിലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുന്നതും. സാന്ദ്രമാക്കുക എന്നാൽ അനാവശ്യമായ ജലാംശം അഥവാ ആഖ്യാനത്തിലെ പരപ്പ്, തീർത്തും ഒഴിവാക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥം. കേടുകൂടാതെ ഏറെക്കാലം നിലനിൽക്കും എന്നതാണ് കുറുക്കലിന്റെ, അഥവാ സാന്ദ്രമാക്കലിന്റെ മെച്ചം. കുറുകിയ ഈ ശർക്കരപ്പാവിൽ കഥാപ്രസംഗക്കാരൻ വീണാൽ ജലാംശംതീർത്തും നഷ്ടപ്പെട്ട് ചത്തുപോവുകയും ചെയ്യും.

"നേരമല്ലാത്തനേരത്തായ്
നങ്ങേമക്കുട്ടിതൻ കുളി
ആരും തേടീല കാരണം"

എന്ന് 'നങ്ങേമക്കുട്ടി'യുടെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ, പറയാതെവിട്ട വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് മനസ്സു കുർപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാരിക്കുഴി ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട്? എന്ന് ചോദിച്ചു ചെല്ലാനുള്ള, വായനക്കാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ അനുനിമിഷം വളർത്തുകയാണ് ആഖ്യാനത്തിലെ ഈ കുറുക്കൽ ലക്ഷ്യം വെയ്ക്കുന്നത്.

"സ്വയം ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടാകണം:-
വെറുക്കുന്നവനെ വെറുക്കുന്നേ
മുലകണ്ണു കറക്കുമോ?"

"പുറത്തു കാട്ടുവാൻവയ്യാ-
തൊളിക്കാനരുതായെയും
എന്തോ പോക്കുനിതോമന!"

"നാണത്താൽച്ചെറുതായ്ത്താനാ
ക്കൈവെള്ളയിലൊതുങ്ങിടും
ചെറുനാരങ്ങപോലവേ..."

തുടങ്ങി, രചനയിലെ ഇത്തരം വാരികുഴികൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. അഥവാ, നമ്മുടെമക്കളുടെയും ഒളപ്പമണ്ണയുടെ പല കവിതകളും ഇപ്രകാരം വറ്റിച്ചുകുറുക്കിയ വാരികുഴികളാണ് എന്നും പറയാം.

വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒളപ്പമണ്ണയുടെ മിക്ക കവിതകളും ആഖ്യാനകവിതകളാണെന്നു പറയേണ്ടിവരും. പക്ഷേ, കഥാകവിതകളെന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുത്താവുന്ന, തീർത്തലം, പാഞ്ചാലി, ഉണ്ടപ്പൻ, മുപ്പിൽനായർ, നമ്മുടെമക്കളുടെ, വിടരാത്ത ഓണപ്പുകൾ തുടങ്ങിയ ഏതാനും ചില രചനകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചില പൊതുസമീപനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻമാത്രമേ ഈ പ്രകരണത്തിൽ മുതിരുന്നുള്ളൂ.

"നമ്മുടെമക്കളുടെ"ക്ക് ശ്രീ.കെ.പി.ശങ്കരൻ എഴുതിയ അവതാരികയിൽ തീയതിവെച്ചിരിക്കുന്നത് 10-12-1966 എന്നാണ്. കഥാകവിതകളുടെ ഒന്നാം പതിപ്പ് പുറത്തുവരുന്നത് 1966 മാർച്ച് മാസത്തിലാണെങ്കിലും അതിലെ പല രചനകളും വളരെ മുമ്പുതന്നെ എഴുതിയവയാണ് എന്നുവേണം കരുതാൻ. 'കൈകാട്ടിയത്രം' എന്ന കവിത ഒരു പന്തിരാണ്ടു മുൻ ഒറ്റപ്പാലം സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ ചൊല്ലുന്നതു കേട്ടു എന്നു അവതാരികയിൽ ശങ്കരൻമാഷ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. 1951 ജൂൺ മാസത്തിലാണ് 'തീർത്തലം' പുസ്തകരൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നത്. 1957 ജൂൺ മാസത്തിൽ 'പാഞ്ചാലിയും.' കേരളചരിത്രത്തിൽ വർഗ്ഗപരമായ ഐക്യപ്പെടലിന്റെ കാലമായിരുന്നു ഇത്. ബീഡിത്തൊഴിലാളികളെന്നും, കർഷകത്തൊഴിലാളികളെന്നും, ചമട്ടുതൊഴിലാളികളെന്നും, കൃഷിക്കാരെന്നും, വിദ്യാർത്ഥികളെന്നും, അധ്യാപകരെന്നും, ജീവനക്കാരെന്നുമൊക്കെയായി മനുഷ്യർ പല പല കൂട്ടങ്ങളായി പുതിയൊരു സ്വത്വബോധത്തോടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു തുടങ്ങിയ കാലം.

ഈ കൂട്ടങ്ങളോരോന്നും തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കും അധികാരങ്ങൾക്കും വേണ്ടി സംഘടിച്ച് സമരം ചെയ്തും തുടങ്ങിയ കാലം. ഒറ്റപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ വരുതിയിൽ നിർത്തി അനുസരിപ്പിച്ചുപോന്ന ജന്മി-നാടുവാഴിത്ത വിഭാഗങ്ങൾക്ക് പരമ്പരാഗതമായ സാധീനശക്തി ക്ഷയിച്ചും നഷ്ടപ്പെട്ടും തുടങ്ങിയകാലം. ഈ ഐക്യപ്പെടലിനെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നവയും, തിരസ്കരിക്കുന്നവയും, അവരുടെ സമരങ്ങളിലെ തീക്ഷ്ണതയിൽ വ്യാകുലപ്പെട്ട്, കൂടിയൊഴിക്കലിനെപ്പോലെ, “...മറ്റൊരുവിധമായിരുന്നെങ്കിൽ” എന്ന് നെടുവീർപ്പിടുന്നവയുമായ രചനകൾ ഈ കാലത്തേതായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, കൂട്ടങ്ങളെ ഉടച്ചുകളഞ്ഞ് മനുഷ്യരെ വീണ്ടും ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കെടുത്ത് പരിഗണിക്കുന്നതാണ് പൊതുവെ ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ആഖ്യാനരീതി. ഇദ്ദേഹം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പല കഥാപാത്രങ്ങളും, നായികാ-നായകന്മാരും ഇത്തരത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ്. കൂട്ടങ്ങളിൽപ്പെട്ടു ശക്തരാകാനുള്ള സാധ്യതകളെ കവി ബോധപൂർവ്വം തടയുന്നതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരവധിയുണ്ട്.

അല്ലെങ്കിൽ വസ്ത്രങ്ങളാൽ-
 ഷെട്ടുക നിറയാനി
 യപ്ഫന്മാർക്കാരിൽനിന്നു
 കിട്ടുന്നു പരുദാനം?

എന്നോ,

അല്ലെങ്കിൽ, ഗൃഹസ്ഥനായ്-
 അതീരുവാൻ ദാഗ്ധം ചെയ്തി
 ടില്ലാത്തൊരപ്ഫന്നുണ്ടാ-
 മല്ലലാർചോദിക്കുന്നു!

എന്നോ, ഉണ്ടപ്പനിൽ നാം വായിക്കുമ്പോൾ അത് അക്കാലത്തെ അപ്ഫന്മാരുടെ പൊതുദൈന്യമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെടാതെ പോകുന്നതിന്റെ കാരണം, ഉണ്ടപ്പനെ കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ കവി കാണിച്ച രചനാതന്ത്രമാണ്. ഒരു സാധാരണ അപ്ഫന്റെ പ്രതിനിധിയായല്ല ഉണ്ടപ്പനെ കവി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടപ്പന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ എല്ലാ അപ്ഫന്മാരുടേയുമോ ഭൂരിപക്ഷം അപ്ഫന്മാരുടേയോ പ്രശ്നങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. അൽപ്പം മന്ദതയും, ഒരൽപ്പം കിറുക്കും, വിഡ്ഢിത്തത്തോളം വളരുന്ന ശുദ്ധതയും എല്ലാം ചേർന്ന് നാനാണത്തു പ്രാന്തന്റെ അനിയനായി ഗണിക്കപ്പെടാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒരു കഥാപാത്രമാണ് ഉണ്ടപ്പൻ.

“ഉണ്ടപ്പനാരാണെന്നു പറയാം:” എന്ന് ഒരു സാങ്കല്പിക ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടിയായാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. നേരത്തേ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംവാദത്തിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ അറിയായതെ വീഴ്ത്തിക്കളയുന്നതുപോലെയാണ് ഈ തുടക്കം.

“വട്ടംപിടിച്ച് ഉണ്ടപ്പോൽക്കുള്ളൻ; കരി-
കല്ലിന്റെ കുരുത്തുളളോൻ”

എന്നതിൽ ഉണ്ടപ്പന്റെ രൂപവും,

“കോണകം വേണ്ടാ കുള-
ക്കടവിൽ; തോരുംവരെ
വേണമെന്നില്ലാ മുണ്ട-
പ്പുമുഖത്തിരിക്കുമ്പോൾ -”

എന്നതിലൂടെ സ്വഭാവവും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ധാർഷ്ട്യമോ ധിക്കാരമോ നാണമില്ലായ്മയോ നമ്പൂരിത്തത്തിന്റെ മുരിശുംഗാരമോ ആവാം ഈ സ്വഭാവത്തിന് കാരണം എന്നുറപ്പിച്ച് കവിത തുടർന്നു വായിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അപ്ഫന്മാരുടെ ദൈന്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു മിന്നായം കാണിക്കുന്നു. ദൈന്യതയുടേയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും ഈ ചിത്രം പക്ഷേ, വളരാൻ ഇടനൽകാതെ ഉണ്ടപ്പൻ എന്ന കട്ടിയുള്ള കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ട് വീണ്ടും കവി മായ്ച്ചു കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. തോട്ടക്കാരൻ കത്തി, നാലഞ്ചുപെറ്റന്നാലും ഭംഗിയുള്ളൊരു നാണി, നാണിയെക്കുളിപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന പുഴവെള്ളം, വാവിന്നു കിട്ടും കുഴക്കട്ട ഇങ്ങനെ നാലുകൂട്ടങ്ങളെയാണ് ഉണ്ടപ്പൻ ജീവനേക്കാളും സ്നേഹിക്കുന്നത്.

സാമ്രാജ്യലബ്ധിക്കുശേഷം ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വികസനപ്രവർത്തനം പുഴയ്ക്ക് അണകെട്ടുക എന്നതാണല്ലോ. ഇതേക്കുറിച്ചുതന്നെ നിരവധി കവിതകളും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉണ്ടപ്പനു പക്ഷേ ഈ പ്രവൃത്തി നിത്യേന ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. മുറുക്കാഞ്ചെല്ലം മുണ്ടിൽ പൊതിഞ്ഞിട്ട് ഇടകക്ഷത്തിറുക്കി, തുവർത്തൊന്നു വസ്സിക്കുമീതേ ചുറ്റി, ഉണ്ടപ്പൻ അണകെട്ടാനായി ആറ്റിൽവന്നുചേരുമ്പോൾ നീലസ്വപ്നം കണ്ടുറങ്ങുകയാവും ആറ്. വെള്ളിക്കെട്ടൻപാമ്പുകൾ ഇഴയുന്നതുപോലെ, പാറകൾക്കിടയിലൂടെ ഒലിച്ചുവരുന്ന കുന്തിപ്പുഴയ്ക്കു കുറുകെ അണകെട്ടിക്കഴിയുമ്പോൾ നട്ടുച്ചയാകും. ഇല്ലത്ത് വൈകുന്നേരക്കാപ്പി കാച്ചുമ്പോഴാവും ഉച്ചയ്ക്കു പകർന്നിട്ട് ചോറുണ്ണാനായി തിരുമേനി തിരിച്ചെത്തുക. പിറ്റേന്നുകാലത്ത് ചെന്നുന്നോക്കുമ്പോൾ തലേന്നു താൻ കെട്ടിനിർത്തിയ

ചിറ പൊട്ടിയതായിക്കാണുന്നു. ഒട്ടും പരിഭവമോ പരാതിയോ കൂടാതെ വീണ്ടും ഉണ്ടപ്പൻ ചിറകെട്ടലിൽ മുഴുകും. എന്തിനീ വയ്യാവേലി? എന്ന കവിയുടെ ചോദ്യത്തിന് “നാണിക്കു മുങ്ങാൻ” എന്നാണ് ഉണ്ടപ്പന്റെ മറുപടി. നാനാണത്തു പ്രാന്തൻ മലമുകളിലേയ്ക്ക് കല്ലുരുട്ടിക്കയറ്റി താഴോട്ടിടുന്നതുപോലുള്ള ഒരു ക്രിയയാണ് ഉണ്ടപ്പനും അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, “നാണിക്കു മുങ്ങാൻ” എന്ന, കുറേക്കൂടി ജീവിതഗന്ധിയായ ഒരു ലക്ഷ്യബോധം നാനാണത്തു പ്രാന്തനെ അപേക്ഷിച്ച് ഉണ്ടപ്പന്റെ ക്രിയയ്ക്കുണ്ട്.

വയസ്സ് മുപ്പത്തിയെട്ടായി, ഇനി ഒരു സംബന്ധം ആയാൽ തരക്കേടില്ല, എന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങിയ കാലത്താണ്, നാളുതെറ്റിയ നാണിക്ക് ഒരു നാഥൻ ആവശ്യമായിത്തീർന്നത്. അങ്ങനെയാണ് ഉണ്ടപ്പൻ നാണിയുടെ ഭർത്താവായതുകൊണ്ട്.

ചത്തപോൽക്കിടന്നുപോ-
 യദ്ദേഹമാരോമലാൾ
 തൊട്ടപ്പോൾ - ച്ചാവില്ലല്ലീ
 പുരുഷൻ പെണ്ണിൻ ചാരേ....

എന്ന മട്ടിലാണ് ഉണ്ടപ്പന്റെ കുടുംബജീവിതം. നാണി നാലഞ്ചു പെറ്റു. “ചെക്കനെന്തവിടത്തെച്ചായയാണെന്നോ” എന്നും, “പെണ്ണിനെന്തവിടത്തെച്ചായയാണെന്നോ” എന്നും അത്ഭുതം കുറിക്കൊണ്ട് നാണി അവരെ ഉണ്ടപ്പനെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഉണ്ടപ്പന് വയസ്സ് അറുപതിലേറെയായി. ഒരുദിവസം രാത്രി പതിവുപോലെ ഭാര്യവീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ ഒടിയൻ കരിമ്പനയായി വന്നുനിൽക്കുന്നു. ആരായാലും ഭയന്നുപോകുന്ന സാഹചര്യം. ഉണ്ടപ്പൻ പക്ഷേ, കണ്ണുകൾ ഇറുക്കനെ ചീമ്പി, ധൈര്യം സംഭരിച്ച്, തന്റെ തോട്ടരക്കാർൻ കത്തിയൂരി എന്തോ ചക്രം വരച്ച് ഒടിയന്റെ ദേഹത്തിൽ കുത്തിത്താഴ്ത്തി. ഒടിയൻ രക്തത്തിൽക്കുളിച്ച് നിൽക്കുന്നതും പ്രതീക്ഷിച്ച് കാലത്തു ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ കുറ്റനായ ഒരു പന വഴിയിൽനിൽക്കുന്നു; കത്തിപുഴ്ത്തിയ പാടോടെ. കത്തി മോഷണം പോയിരിക്കുന്നു. അതോടെ ഉണ്ടപ്പൻ പനിപിടിച്ചു കിടപ്പിലായി.

"അകത്തില്ലുണ്ടപ്പനു കഷായം കാച്ചാനാരും
 പുറത്തില്ലുണ്ടപ്പനെപ്പുതപ്പിക്കുവാനാരും...."

അതുകൊണ്ട് ഉണ്ടപ്പൻ മരിക്കുമ്പോൾ കരയാൻ ഇല്ലത്ത് ഉണ്ടപ്പനല്ലാതെ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

പുഴയോ നാണിയോ ഉണ്ടപ്പന്റെ വരുതിയിലല്ല. പുരുഷസഹജമായ അധികാരബോധത്തോടെ ഇവരെ വരുതിയിലാക്കാൻ ഉണ്ടപ്പൻ ശ്രമിക്കുന്നുമില്ല. നാണിയുടേയും പുഴയുടേയും എല്ലാ ചുഴികളോടും വികൃതികളോടും ഉണ്ടപ്പനുള്ളത് ഒരുതരം വിധേയത്വമാണ്. താൻകെട്ടിയ ചിറ ഓരോ തവണയും പുഴ തകർത്തുകളയുമ്പോഴും മനുഷ്യസഹജമായ, അഥവാ പുരുഷസഹജമായ അഹംഭാവം ഉണ്ടപ്പനിൽ ഉണരുന്നില്ല. തന്റെ നാണിക്ക് മുങ്ങിക്കുളിക്കാൻമാത്രം വെള്ളമുണ്ടാകണം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു സ്വാർത്ഥതയും ഉണ്ടപ്പനെ തീണ്ടുന്നില്ല. നാണി പെറ്റ കുട്ടികൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്റെ ചരായതന്നെയാണോ എന്ന പ്രശ്നവും ഉണ്ടപ്പനെ അലട്ടുന്നില്ല. ആ അർത്ഥത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ ജൈവഘടനയോട് കൂടുതൽ ഇണങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമാണ് ഉണ്ടപ്പൻ. പുഴയിൽ വീണ്ടും ചിറകെട്ടാം. എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും തന്റെ ചരായയാണെന്ന് നാണി പറഞ്ഞത് വിശ്വസിക്കാം, നഷ്ടപ്പെട്ട തോട്ടരക്കാരൻ കത്തിക്കുപകരം അൽപ്പം ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും മറ്റൊന്നും പണിയിക്കാം. പക്ഷേ, ഒരിക്കൽ ഈറമ്പനയായിത്തീർന്ന ഒടിയന് ഒരിക്കലും തിരിച്ച് ഒടിയനാവാൻ കഴിയില്ല. ഈ വീഴ്ച ഉണ്ടപ്പന്റെ മരണത്തിൽ കലാശിക്കുകയാണ്.

“കുഞ്ഞിമാളു”വും “കിറുക്ക”നും ഒരേ താവഴിയിൽപ്പെട്ട രണ്ടു കവിതകളാണ്. രണ്ടിലും കുട്ടികൾ അപകടത്തിൽ മരിച്ചുപോവുകയാണ്. ആദ്യത്തേതിൽ അമ്മയുടെ കണ്ണുതെറ്റിയപ്പോൾ ഉണ്ണി കുളത്തിൽ മുങ്ങി മരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ, ഉണ്ണിയെ മുകളിലേയ്ക്കെറിഞ്ഞ് കളിപ്പിക്കുന്ന തിന്നിടയിൽ അച്ഛന്റെ പിടിവിട്ട് നിലത്തുവീണ് മരിക്കുകയാണ്. ഇവയും കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെയല്ല, ഒറ്റപ്പെട്ട അപകടങ്ങളുടേയും അതിലെ ദുരന്തകഥാപാത്രങ്ങളുടേയും കഥയാണ് പറയുന്നത്.

“മക്കൾ പകരുന്ന പച്ചവെള്ളം
 നൊട്ടിനുണ്ടച്ചു മരിച്ചിടുമ്പോൾ
 മരണവും നമ്മൾക്കു മറവിപോലെ
 മധുരമാവില്ലയോ കുഞ്ഞിമാളു..”

എന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് കുഞ്ഞിമാളുവിന്റെ അശ്രദ്ധകാരണം ഉടഞ്ഞുപോയത്. “കൂട്ടൻ വികൃതിക്കുടുക്കയാണേ/ കൂട്ടനെ നോക്കണേ നല്ലവണ്ണം..” എന്ന മുന്നറിയിപ്പ് വേണ്ടപോലെ കണക്കിലെടുക്കാത്തതിന് “നീ മരിച്ചീടണം നീറിനീറി” എന്ന് കുഞ്ഞിമാളുവിന് ശിക്ഷവിധിക്കുന്ന ഭർത്താവ്, അവളുടെ മരണംവരെ അവൾക്ക് മാപ്പുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല. കുഞ്ഞിന്റെ മരണം അച്ഛനെപ്പോലെത്തന്നെയോ ഒരുപക്ഷേ അതിലും കൂടു

തലോ അമ്മയ്ക്കും ഹൃദയഭേദകമാണെന്ന സത്യംപോലും അയാൾ ഓർക്കുന്നില്ല. അവസാനം മരണവെപ്രാളത്തോടെ വെള്ളത്തിനായിപ്പോളിച്ച വായിലേയ്ക്ക്-

"ഉണ്ണിരിനായരിൽ നിന്നടർന്നു
കണ്ണുവിട്ടൊന്നുരണ്ടുപ്പുതുളി"

എന്ന് കവി അവളോട് ദയ കാണിക്കുമ്പോൾപ്പോലും ദാഹിച്ച തൊണ്ടയിൽ നൊട്ടിനുണയാൻ പാകത്തിൽ വീഴുന്നത് ദാഹജലമല്ല; ഉപ്പുനീരാണ്.

കിറുക്കനിലാകട്ടേ,-

"മേലോട്ടിട്ടു പിടിച്ചു കളിപ്പി-
ച്ചച്ഛൻ നിർവൃതികൊള്ളുമ്പോൾ
കയ്യിൽനിന്നു വഴുക്കി,ത്താഴ-
ത്തയ്യോ! നിലവിളി പൊങ്ങാതെ..."

കുട്ടൻ വീണു മരിക്കുന്നു. അന്നുമുതൽക്ക് അച്ഛൻ മിണ്ടാപ്പാതംപോലെ കിറുക്കനായിത്തീരുകയാണ്. ഉറുമ്പിനോടും കാക്കയോടും പട്ടിയോടും കൊതുകിനോടുപോലും ദയ കാണിക്കുന്ന ബുദ്ധനായിമാറുകയാണ് ഈ കവിതയിലെ കിറുക്ക്. ഈ കൈപ്പിഴയുടെ പേരിൽ, കുഞ്ഞിമാളുവിലെ അമ്മയെപ്പോലെ കിറുക്കനിലെ അച്ഛൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"പല്ലുകളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞുണക്ക-
നെല്ലിക്കപ്പോലവേ നിരുവറ്റി
കുട്ടാപ്പുനായർക്കു കാഴ്ച രണ്ടു
കുണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽക്കടുത്തുപോകേ
മുപ്പിലായ്ത്തീരുവാൻ ദാഗ്ദ്ധമുണ്ടാ"

യതിന്റെ കഥ പറയുകയാണ്, "മുപ്പിൽനായർ" എന്ന കവിതയിൽ. മൂക്കാലും ചത്തകാലത്താണെങ്കിലും അധികാരം കിട്ടിയാൽ വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുന്ന തെങ്ങനെ? ഇനി അഥവാ കുട്ടാപ്പുനായർ വേണ്ടെന്നുവെച്ചാലും, മക്കൾ വെറുതെ വിടില്ലല്ലോ.....അതിനാൽ-

"വായിൽത്തിളയ്ക്കും കൊഴുപ്പുനീക്കി
വായുഗുളിക കൊടുത്തുകൊണ്ടേ
കാത്തിതു മുപ്പിലെ, കഞ്ഞിനിൽക്കും
കൈത്തിരി കാറ്റത്തുപോലെ മക്കൾ...."

അങ്ങനെ വേറെ ലോകം ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട് കൂട്ടാപ്പുനായർ കിടക്കുന്നതിനിടയിൽ ഈ ലോകത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടതൊക്കെ നേടുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു മക്കൾ. “പോക്കറ്റിലായിരത്തോടെ നിന്നു ചാക്കുണ്ണി പൂമുഖത്തുണുചാരി.” “അഞ്ഞൂറിടുപ്പിൽത്തിരുകിനിന്നു കുഞ്ഞാലി താഴത്തിറലുപറ്റി”. ഇങ്ങനെ ഓരോ ദിവസവും ഭൂമി രജിസ്ട്രാപ്പീസിലൂടെ ഒലിച്ചുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം പഠിച്ച കോതുണ്ണിയമ്മാൻ കൂട്ടാപ്പുനായരെ ഒന്നു നേരിൽക്കാണാൻ ദിവസങ്ങളോളം കാത്തിരുന്നിട്ടും തരപ്പെടുന്നില്ല. എന്തോ ചത്തുനാനുവല്ലോ എന്ന കോതുണ്ണിയമ്മാൻ നീർന്നുനിന്നു അഞ്ചാനുനാനുനോക്കി. “ചത്തുനാനുനതെന്താണ് മേനോൻ?” എന്ന ചോദ്യത്തിന്, “തട്ടിൻപുറത്തെലി ചത്തതാകും...” എന്നാണ് മകന്റെ മറുപടി. അധികാരമുള്ള കാരണോന്മാരെ ചത്തുനാനിയാലും കൃഷിച്ചിടാത്ത വർത്തമാനകാലത്തേയ്ക്കും ചാരിനിൽക്കുന്നു, മുപ്പിൽനായർ.

അച്ഛന്റേയും മകന്റേയും വ്യത്യസ്തമായ ലോകങ്ങളെ വരയ്ക്കുകയാണ്, “അച്ഛനും മകനും” എന്ന കവിത. ഇതു പക്ഷേ, നിഷ്പക്ഷതയോടെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കർമ്മമല്ല. മകന്റെ ലോകത്തെ അപേക്ഷിച്ച് അച്ഛന്റെ ലോകത്തോടുള്ള തന്റെ പ്രതിപത്തി വ്യക്തമാക്കുകകൂടി കവിതയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്. തോളത്തൊരീരൈഴത്തോർത്തുമായി തീവണ്ടി കേറും താതനെങ്കിൽ കുളിമുറിക്കുള്ളിലും ഇസ്ട്രിചുളിയാത്ത കുപ്പായമിട്ടു നടക്കുന്നവനാണ് മകൻ. കോലായിലേറുവാൻപോലും കാലുനന്നായി കഴുകുകയാണ് അച്ഛന്റെ ശീലം. പക്ഷേ, തട്ടുന്റുറത്തു നടക്കുവാനും പുത്രന് കാലിൽ ചെരിപ്പുവേണം എന്നതാണ് അവസ്ഥ. നാഴിപ്പാലു കറക്കുന്ന ഒരു നാടൻ പശുവിനെ വാങ്ങാൻ അച്ഛൻ മുപ്പതുരൂപ ചെലവാക്കുമ്പോൾ ഒരു പച്ചനോട്ട് (നൂറിന്റെയാവണം, അന്നത്തെ.) കൊടുത്താണ് മകൻ കുന്നുരിൽനിന്ന് പട്ടിയെ വാങ്ങിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ -

“കറുകയും പുല്ലും ചവച്ചു മേഞ്ഞു
കറവുള്ള പയ്യാ വളപ്പിനുള്ളിൽ
പച്ചാട്ടുമാംസവും പാലുമായി
പട്ടി വളർന്നതോ വീട്ടിനുള്ളിൽ.....”

പണ്ട് ദരിദ്രനായിരുന്ന ശങ്കുണ്ണി മേനോൻ പലചരക്കു കച്ചവടം ചെയ്ത് സ്വത്തു സമ്പാദിച്ച കഥ വിശദമായിത്തന്നെ കവിതയിൽ വരുന്നുണ്ട്. “അമ്മാമനോട് വഴക്കടിച്ചിട്ടമ്മയെക്കൂട്ടിപ്പുറത്തിറങ്ങി/വഴിവക്കിലങ്ങാടിവെച്ചനേരം/വഴിപോക്കർ “ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ചെയ്തത് ശരിയായില്ല എന്ന പക്ഷക്കാരായിരുന്നു. നിലവിലുള്ള എല്ലാ കീഴ്വഴക്കങ്ങളേയും

ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് പലചരക്കുകളുടെ തുടങ്ങിയ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ പക്ഷേ, സ്വന്തം മകൻ താൻ ചൂണ്ടിയ വഴി തെറ്റിനടക്കുന്നത് സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അന്യമതക്കാരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കൈയും പിടിച്ച് മകൻ ഒരുനാൾ വീട്ടിൽ വന്നുകയറുമ്പോൾ അച്ഛൻ അവരെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കരുത്തനായ മകൻ അച്ഛന്റെ ആജ്ഞ തട്ടിമാറ്റി വീട്ടിലേയ്ക്ക് ഭാര്യയോടൊത്ത് കയറിപ്പോകുമ്പോൾ അച്ഛൻ വീടുവിട്ടിറങ്ങിപ്പോവുകയാണ്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ വിലക്കുകളെ തട്ടിമാറ്റി മുന്നോട്ടുപോകുന്ന ചെറുപ്പത്തിന്റെ കരുത്ത് ഈ കവി കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, എല്ലാ പുതൂരീതികളേയും ഉപേക്ഷിച്ചാതെ വിഴുങ്ങാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറല്ല.

മലയാളിയുടെ എക്കാലത്തേയും പ്രതീക്ഷയാണല്ലോ ഓണം.

"നഷ്ടവസന്തസ്ഥ്യതികളിൽനിന്നു,
 സമൃദ്ധവസന്തതടങ്ങളിലേ,-
 യ്ക്കിളവറ്റു പറക്കും പക്ഷികൾപോൽ
 ഇരു സന്ധ്യ തൊടുകും താരകൾ പോലെ-"

എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി "ഓണപ്പാട്ടുകാ"രിൽ തന്റെ ഓണക്കാലത്തെ പ്രാകൃതകമ്മ്യൂണിസം എന്ന മാർക്സിസ്ത സങ്കല്പനങ്ങളുമായി കണ്ണി വിളക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു ഓണക്കാലം സത്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ, എന്ന സംശയം ചിലർക്കൊക്കെ ഉണ്ടാവാം എന്ന് കവിക്കറിയാം.

"അവകൾ കിനാവുകളെന്നാം ശാസ്ത്രം
 കനവുകളെന്നാം ലോകചരിത്രം
 അവയിലുമേറെ യഥാർത്ഥം ഞങ്ങളുടെ
 പുഴയനിമന്ത്രിത സുന്ദരസ്വപ്നം"

എന്ന് ആ സംശയത്തിന് നാളെയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളാൽ നിറം പിടിപ്പിച്ച ഉത്തരവും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നു. ഇതിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് ഓണക്കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒളപ്പമണ്ണയുടെ വിലയിരുത്തൽ, "വിടരാത്ത ഓണപ്പുക"ളിൽ വെളിവാകുന്നത്.

"മാബലിനാടുദരികും കാലം
 മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലെ-
 ചോദിച്ചേൻ ഞാൻ കരളിൽവെച്ചു-
 ഷാടും പെക്കൊടിയോടേവം:
 പാടും കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണേ, യെങ്ങനെ

മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലെ?
 മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലാമോ
 മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാൽ?"

താൻ മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പിച്ചുവെച്ച ഒരു നിലപാടിന് ലോകസമക്ഷം നില നിൽക്കാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുശേഖരിക്കാനുള്ള യാത്രയാണ് കവിതയിലൂടെ നടത്തുന്നത്. അട നേദിച്ചതിന്നു കൈനീട്ടാൻ വീട്ടിൽ ഉണ്ണികളില്ലാത്ത ഒരു മുത്തശ്ശി. അവളുടെ ഉണ്ണികൾ അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി പലവഴി കടന്നുപോയതാണ്. "തള്ളയ്ക്കിങ്ങനെ കയ്യിലെ വടിയേ/താങ്ങെന്നായി ത്തീർന്നപ്പോൾ/കാതിൽപ്പെരിയൊരു നിശ്ശബ്ദതയും/കണ്ണിൽക്കട്ടക്കാളി മയും/ഒറ്റയ്ക്കുണ്ണും മുത്തശ്ശിക്കി/നോണച്ചോറും കയ്ക്കുന്നു!". മറ്റൊരു വീട്ടിൽ ഓണത്തിന്റെ സന്തോഷവും ആർപ്പും കളികളും. പക്ഷേ, അകത്ത് ദയനീയമായിക്കരയുന്ന ഒരു മഹാരോഗി. രോഗം പകരുന്നതാകയാൽ ആരും അടുത്തേയ്ക്കു പോകാറില്ല. "വാരിത്തിന്നും വിരലുകളറ്റും/ കാലിൻ പത്തി തുരുമ്പിച്ചും,/കെട്ടിത്തുങ്ങാൻ കഴിയാ,താരും/ ഞെക്കിക്കൊല്ലാൻ കനിയാതെ, തന്നെത്തന്നെ വെറുത്തുംകൊണ്ട്" വസിക്കുന്ന മുത്തച്ഛൻ. ഇനിയൊരിടത്ത് പാടാതെ ഒറ്റയ്ക്കു നിൽക്കുന്ന ഒരു പെൺകൊടിയെ കണ്ട് കവി കാരണം തിരക്കിയപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാകുന്നത്, അവൾ ഊമയാണെന്ന്. ഒടുവിൽ മേനി വിയർത്തുകൊണ്ട് ഇല്ലത്ത് തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ തന്റെ തറവാട്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രായംചെന്ന ഒരു മുത്തശ്ശി.

"അരിമാവണിനടുമുറ്റത്തങ്ങനെ
 പൊരിവെയിലത്തൊരു നാക്കിലയിൽ
 കാലും നീട്ടിയിരിക്കുന്നുണ്ടൊരു
 കാലനു വേണ്ടാ പടുമുത്തി"

ഇത്തരവാട്ടിൽ തനിക്കും അച്ഛനും മുത്തച്ഛനും മുത്തശ്ശിയായ അവരോട് കവി തന്റെ സംശയം ചോദിക്കുന്നു. "മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലാണോ മാബലിവാഴുന്നതൊക്കെ?" എന്ന്. "നീയൊരു വകൻതന്നെയെങ്ങനെ/മാനുഷരെല്ലാമൊരുപോലെ?/ മാനുഷരൊരുപോലാമോ മകനേ/ മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാൽ?" എന്നാണ് മുത്തശ്ശിയുടെ മറുപടി. മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാലും തീരാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ പലതും ഉണ്ട് എന്ന് വളരെ നിഷ്കളങ്കമായി കാണിച്ചുതരികയോ, മാനുഷരെല്ലാം ഒന്നാകാൻ മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാൽ മാത്രം പോരാ എന്നു പറയുകയോ, മാത്രമാണ് കവിത ലക്ഷ്യംവെയ്ക്കുന്നതെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നാം. പക്ഷേ, മതിയാവോളം ചോറുണ്ണാൻ കിട്ടുന്നത് അത്രവലിയ കാര്യമൊന്നുമല്ല എന്നൊരു

നിലപാട് വരികൾക്കിടയിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. മതിയാവോളം ചോറുകിട്ടാത്തത്, വിപ്ലവം നടത്താൻ മാത്രം വലിയൊരു കാര്യമൊന്നുമല്ല എന്നു കൂടിയാണ് അതിന്റെ മറ്റൊരുമാനം. പുലർന്നിറുളുവോളം എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുത്താലും മതിയാവോളം ചോറുകിട്ടാത്ത മനുഷ്യരുടെ തിരിച്ചറിവ് ഒരു വലിയ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നവും വിപ്ലവഹേതുവുമായി നാട്ടിലുടനീളം ഉണർന്നു വന്ന ചരിത്രത്തേയും, അതിനായുള്ള പോരാട്ടങ്ങളേയും പ്രതീക്ഷകളേയും, തിരിച്ചടികളേയും കൂടി ചേർത്തുവെച്ചു വായിക്കുമ്പോൾ ഈ കവിത മഹാബലിയേയും നാട്ടുകാരേയും കൈവെടിഞ്ഞ്, വാമനന്റെ പക്ഷം ചേരുന്നതായിക്കാണാം.

മനുഷ്യർക്ക് വയറുമാത്രമല്ല, തലച്ചോറും വികാരങ്ങളുമുണ്ട് എന്നത്, സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾക്കെതിരെ എക്കാലത്തും ഉയർന്നിരുന്ന ഒരു മറുവാദമാണ്. “മാനുഷരെല്ലാം ഒരുപോലാമോ മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാൽ” എന്നു ചോദിക്കുന്നതിന്റെ പിറകിലുള്ളതും ഈ വാദഗതിതന്നെ. ഇത് സത്യമാണല്ലോ എന്ന് പെട്ടെന്ന് തോന്നാം. പക്ഷേ, സമൂഹത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും വയറുനിറച്ച് ഭക്ഷണം കിട്ടുന്ന ദിവസത്തിനായി തിരുവോണം വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു കാലത്ത്, അത്തരമൊരവസ്ഥയെക്കുറിച്ചോ അതിന്റെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചോ പരാമർശിക്കാതെ, മതിയാവോളം ചോറുണ്ടാലും മാനുഷരെല്ലാം ഒരുപോലാവില്ല എന്ന ന്യായം ഉന്നയിക്കുന്നതിന്റെ പിറകിൽ വളരെ വ്യക്തമായ ഒരു സാമ്പത്തിക നിലപാടും രാഷ്ട്രീയനിലപാടും ഉണ്ട്. അത്, മതിയാവോളം ചോറുകിട്ടാത്തവർക്ക് എതിരെയുള്ളതാണ് താനും. മതിയാവോളം ചോറുകിട്ടണം എന്നല്ലാതെ, മാനുഷരെല്ലാം ഒരുപോലാവണം എന്നൊരു ശാഠ്യം പട്ടിണി കിടക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് ഉണ്ടാകും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാനുഷരെല്ലാം ഒരുപോലെ എന്ന വാക്കിന് പട്ടിണി കിടക്കുന്നവരുടെ നിഘണ്ടുവിൽ ഒരേയൊരർത്ഥം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. എല്ലാവർക്കും വയറുനിറച്ച് ഭക്ഷണം കിട്ടണം, ആവശ്യത്തിന് വസ്ത്രവും അന്തിയുറങ്ങാൻ ഇടവും ഉണ്ടാവണം. ഇതൊക്കെ നേടിയെടുത്താലും മനുഷ്യർ സംതൃപ്തരാവില്ല എന്നതും, ആവശ്യങ്ങൾ പിന്നെയും പിന്നെയും കൂടിവരും എന്നതും മറ്റൊരു പ്രശ്നമാണ്. അതിനർത്ഥം മനുഷ്യരുടെ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ അപ്രധാനമാണ് എന്നല്ല.

എല്ലാ പ്രശ്നവും ശാശ്വതമായി പരിഹരിക്കുന്നതുവരെ മനുഷ്യർ മതിയാവോളം ചോറിനുവേണ്ടി ഒച്ചയുണ്ടാക്കിക്കൂടാ എന്നു പറയുന്നത്, അല്ലെങ്കിൽ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല എന്നു പറയുന്നത്, അലോസരമുണ്ടാക്കുന്ന എല്ലാ ഒച്ചകളെയും തടയലാണ്. ഈ കവിതയിൽ നാക്കി

ലയിലിരിക്കുന്ന മുത്തശ്ശി ഒളപ്പമണ്ണ ഇല്ലത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം തന്നെയാണ്. ആ പഴയ മുത്തശ്ശിയുടെ ശരിയിലേയ്ക്ക് പുതിയ തലമുറകൂടി ചെന്നെത്തുകയാണ്. ഒരുപക്ഷേ മുത്തശ്ശി ഇതു പറയുന്നതിന്റെ മുമ്പുതന്നെ ഇത്തരം ഒരു നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. ആ നിലപാടിന് സാധൂകരണം കണ്ടെത്താനുള്ള വസ്തുതകളെ ശേഖരിക്കുകയാണ് പിന്നീട്. ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലം എന്താകണം എന്ന് മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ചശേഷം അതിലേയ്ക്ക് എത്താൻ ആവശ്യമായ വസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുന്ന -അതിനാവശ്യമായ വസ്തുതകൾ മാത്രം ശേഖരിക്കുന്ന- ഗവേഷണരീതിയാണ് ഇക്കവിതയിലെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും അന്വേഷകന്റെയും പരിമിതി. മനുഷ്യരെ കൂട്ടത്തിൽ നിർത്തുന്ന ഒരു കാലത്ത് അവരെ കൂട്ടം തെറ്റിച്ചു കാണുന്നതാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ കാവ്യരീതി എന്ന് നേരത്തേ പറഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാണ്. തന്റെ കാലത്തിന്റെ പൊതുരീതികളിൽനിന്ന് ഇടഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ കവിത എന്നതാണ് ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ മറ്റൊരർത്ഥം. ജീവിച്ചറിഞ്ഞ നേരുകളേയും, സ്വന്തം സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലത്തേയും തന്റെ തറവാടിന്റെ പാരമ്പര്യത്തേയും ഊന്നി നിൽക്കുന്നു ഒളപ്പമണ്ണയുടെ കവിതകൾ.

പ്രണയമില്ലാത്ത കേവലമായ ലൈംഗികതയാണ് “നങ്ങേമക്കൂട്ടി”യെ അവളുടെ സമപ്രായക്കാരികളായ മറ്റു കവിതകളിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത. അവതാരികയിൽ ശ്രീ.കെ.പി.ശങ്കരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ ഇത് ഒരു അവിഹിതബന്ധത്തിന്റേയും അവിഹിതഗർഭത്തിന്റേയും കഥയാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ അത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുമോ എന്നതിലാണ് സംശയം. സമൂഹത്തിന്റെ അഥവാ സംസ്കാരത്തിന്റെ നിബന്ധനകളെ മാനിക്കാതെയെങ്കിലും പരസ്പര സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗികബന്ധത്തെയാണല്ലോ നമ്മുടെ സാമൂഹ്യബോധവും നിയമവ്യവസ്ഥയും അവിഹിതബന്ധം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. എന്നാൽ “നങ്ങേമക്കൂട്ടി”യിലെ രതി പരസ്പരസമ്മതത്തോടെയായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ കഴിയില്ല. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമം അനുസരിച്ച് ചുരുങ്ങിയത് പത്തു വർഷത്തെ കഠിനതടവും പിഴയും വിധിക്കാവുന്ന ക്രിമിനൽക്കുറ്റമാണ് “നങ്ങേമക്കൂട്ടി”യിലെ നായകൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. “നങ്ങേമക്കൂട്ടി” ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതോടെ കുറ്റം വീണ്ടും ഗുരുതരമാകുന്നു.

“പതിനാലു വയസ്സായ
 പെൺകിടാവിൻ നടത്തയിൽ
 കണ്ണുറപ്പിപ്പതാരുവാൻ”

ഗർഭം ധരിക്കുമ്പോൾ നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ പ്രായം വെറും പതിനാലു വയസ്സ്. എട്ടാംക്ലാസ്സിലോ പരമാവധി ഒമ്പതാംക്ലാസ്സിലോ പഠിക്കേണ്ട പ്രായം. പെൺകുട്ടിയുടെ സമ്മതത്തിന് നിയമസാധുതയില്ലാത്ത പ്രായം. അതിനാൽ ബലാത്സംഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ട ലൈംഗികവേദച യാണ് നങ്ങേമക്കുട്ടിയിലേത് എന്നർത്ഥം. കുട്ടിക്ക് ട്യൂഷൻ എടുക്കാൻവേണ്ടി അച്ഛൻ വിശ്വസിച്ച ഏർപ്പാടാക്കിയ ഗുരുനാഥൻതന്നെയാണ് അവളെ പിഴപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്നൊരുപക്ഷേ, ഒരുണലുപൊട്ടിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹരിക്കാവുന്ന പ്രശ്നം. പക്ഷേ, നാൽപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പത്തെ ഒരു അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ അവസ്ഥയതല്ലല്ലോ. “താൻ മരിക്കിൽ മരിക്കുന്നു/ഹന്ത! മറ്റൊരു ജീവിതം/ കൺമിഴിക്കാത്ത ജീവിതം” എന്നറിയുന്നതുകൊണ്ട് അവൾക്കു ശരണം തേടി മരണത്തിന്റെ കാൽക്കലും ചെന്നു വീഴുവാൻ വയ്യ.

എന്തായാലും വീട്ടുകാർക്ക് തന്നെ അടിച്ചിറക്കേണ്ടിവരും എന്നറ ഘട്ടത്തിൽ “ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കു നങ്ങേമ/കുട്ടി പോകുന്നു, ഗർഭിണി/അറ്റംകാണാത്ത പാതയിൽ” തുണയ്ക്ക് ആരുമില്ലാതെ, തലചായ്ക്കാൻ ഇടമില്ലാതെ, എങ്ങോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്നറിയാതെ അലയുന്ന ഈ പെൺകുട്ടിയുടെ ദുരന്തയാത്ര, കവിതയിൽ വിവിധഘട്ടങ്ങളിലായി വളരുന്നു.

“പുറപ്പെട്ടവിടെത്തന്നെ
 യറ്റമില്ലാത്തൊരാ വഴി
 മുടിയുന്നതു പിന്നെയും.
 മുന്നിലും പിന്നിലും പാത-
 മാത്രമായൊരു ദൂമിയിൽ
 ലക്ഷ്യം താൻ വീണുപോമിടം.
 നടന്നാലും നടന്നാലും
 വീണുപോകുന്ന ജീവിതം
 ഇല്ല ചെല്ലേണ്ടതാമിടം.
 വീഴാൻ വേണ്ടിനടക്കുമ്പോ-
 ളോരോ കാലടിവെപ്പിലും
 ആശിഷു വീണുപോവുകിൽ!”

ഈ ആശപോലും വായിച്ചറിയാൻ തന്റെതന്നെ ആത്മസത്തയുടെ ഭാഗമായ കുഞ്ഞിനാവുന്നുണ്ട്. അത് തെളിയിച്ചുകൊണ്ടു. “പറിക്കാൻ വയ്യ പോൽ; കുഞ്ഞി/ക്കയ്യിനു പിടികൂടുവാൻ/ഇല്ല മറ്റൊന്നുമുഴിയിൽ” എന്ന

താണ് കുഞ്ഞിന്റെ അവസ്ഥ. “നങ്ങേമക്കുട്ടി നീങ്ങുന്നു/നീരുകെട്ടിയ കാലുമായ്/നീരൊലിക്കുന്ന കണ്ണുമായ്” എന്നിടത്തെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും ഈ പെൺകുട്ടിയുടെ മനുഷ്യചരായ തീർത്തും നഷ്ടപ്പെടുകയും കണ്ണിൽനിന്ന് നീരൊലിക്കുന്ന കന്നുകാലിയുടെ ദയനീയചിത്രം തെളിഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുക്കം ബോധംകെട്ട് വഴിയിൽ വീണുപോകുന്ന ആ പെൺകുട്ടിയുടെ കാൽക്കീഴിൽ ഭൂമി വെള്ളമായിത്തീരുകയും അവൾ ആഴത്തിൽ താണുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

നങ്ങേമയുടെ കഥയ്ക്കുചുറ്റും പ്രളയജലത്തിന്റെ ഈ പശ്ചാത്തലം കാണാം. “കരിനീരാഴിയിൽത്താണു/കിടക്കും പാറപോലവെ/” ആണ് നങ്ങേമയുടെ ഗൃഹം. “മകൾ പിഴച്ചുപോയെന്നറിഞ്ഞ അച്ഛൻ,” “പെയ്തു കൊണ്ടിടിവെട്ടുന്ന മേഘംപോലെ”യാണ്. മകളിറങ്ങിപ്പോയ ഇല്ലത്ത് അച്ഛൻ നമ്മമാർ “കുഴിയിൽക്കുഴിയിൽത്തങ്ങും/വെള്ളം പോലവരിങ്ങനെ/മച്ച കത്തു മയങ്ങു”കയാണ്. ഈ പ്രളയജലത്തിലും പിന്നീട് നങ്ങേമ പൊങ്ങിക്കിടന്നു തുഴയാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്; മകൻ അമ്മിഞ്ഞമൊത്തിക്കുടിക്കുമ്പോഴത്തെ ഇക്കിളിപ്പെടലിൽ. “താനപ്പാഴ്ത്തേങ്ങയിൽ ദൂര/ദൂരം നീന്തിക്കടക്കവേ/അദ്ദേഹം വന്നിതക്കരെ” പക്ഷേ, അങ്ങോട്ടു തുഴയുന്നേരം അത്രയ്ക്കത്രയ്ക്കകന്നു പോവുന്നു, അദ്ദേഹം നിൽക്കുമക്കരെ-ഒടുവിൽ നങ്ങേമ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുമ്പോൾ “നങ്ങേമേ പോയതെങ്ങുനീ” എന്ന ചോദ്യം പൊള്ളമായിപ്പൊട്ടുന്നതും വെള്ളത്തിൻമീതെയാണ്. “പക്ഷേ, തന്നൊഴുകും കണ്ണിൽ/പ്പേടുപോൽഗോളകോടികൾ/പൊങ്ങിക്കൊണ്ടുകിടക്കവേ, അമ്മയ്ക്കീ നീന്തലിൻ ലക്ഷ്യമുണ്ണീ നീയായിരുന്നു” എന്നിടത്തെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും പ്രളയജലം നങ്ങേമയുടെ കണ്ണുനീരായി മാറുന്നു. കണ്ണീരു നങ്ങേമതന്നെയായി മാറുന്നു. ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണിൽ പേടുന്നാളികേരം പോലെ ഗോളകോടികൾ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. നങ്ങേമയില്ലാതെ അവളുടെ കുഞ്ഞ് ഒറ്റയ്ക്ക് ഇല്ലത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽവന്ന് കരയുമ്പോൾ “കുറ്റനാ,മണപൊട്ടുമ്പോൾ കെട്ടുകല്ലെന്ന മാതിരി” തെറിച്ചുപോവുകയാണ് അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ. ഇവിടത്തെ ജലസാന്നിധ്യം നങ്ങേമയുടെ സാന്നിധ്യംതന്നെ. നാൽപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഒരു അന്തർജ്ജനത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ നരകംതന്നെയാണ് നങ്ങേമയ്ക്കു ലഭിക്കുന്നത്.

“നങ്ങേമേ, നിന്നെ ഞാനിട്ടു-
പോമോയിക്കെട്ട ഭൂമിയിൽ?
പോരുകെൻകൂടെയോമനേ!”

എന്നൊരു ഭംഗിവാക്കുകൊണ്ട് മുടിവെക്കാൻ കഴിയുകയില്ല ഇതിലെ പുരുഷന്റെ ക്രൂരത.

ചോദ്യത്തിനുത്തരമാത്രം പറഞ്ഞ് അവൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതും, കൂട്ടുകൂടാതെയായതും, തിരണ്ടു വലുതാവാനു തുടങ്ങുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും പെൺകുട്ടികൾക്കു കൈവരുന്ന പകാതയായാണ് അച്ഛൻ ധരിക്കുന്നത്. തിരണ്ട് ഏറെക്കഴിയുമ്പോൾ അവൾ ഗർഭിണിയായി എന്നു ചുരുക്കം. അവളെ പിഴപ്പിച്ച പുരുഷന് എത്രവയസ്സായിക്കാണും? “തുടുത്ത ചുണ്ടുമായ്, രോമം/കുരുത്ത വിരിമാറുമായ്,/തിളക്കംകൊണ്ട കണ്ണുമായ്!” ആണ് നങ്ങളമ അയാളെ ഓർമ്മിക്കുന്നത്. ഗുരുനാഥനായിരുന്നു എന്നും, മാറിൽ രോമം കുരുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ മുപ്പതുവയസ്സിൽതാഴെ ആയിക്കാണണം അയാളുടെ പ്രായം. നങ്ങളമയെപ്പോലെ എട്ടുംപൊട്ടും തിരിയാത്ത ഒരു കൗമാരപ്രായക്കാരനായിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം.

“ഞെട്ടിപ്പോയാദ്യമാദ്യംതാ-/നദ്രേഹം തൊട്ടുപോകവേ,/ശുദ്ധം മാറുന്ന ഭീതിയാൽ” പുരുഷൻ തൊട്ടാൽ പരമാവധി സംഭവിക്കാവുന്ന അപകടം ശുദ്ധമാറലാണ് എന്നേ അവൾ അറിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗർഭം ധരിക്കും എന്ന കാര്യം അതുവരെ ആരും അവളോട് പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നില്ല. “പൊട്ടിക്കാളീ മനുഷ്യന്മാർ/തമ്മിൽത്തൊട്ടാലശുദ്ധിയോ” എന്ന, മാനവസന്ദേഹത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ പ്രഖ്യാപനം ഗുരുനാഥൻ നടത്തുന്നത് തന്റെ കാമത്തിന് ആ പെൺകുട്ടിയെ വശപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി മാത്രമാണ്.

“നാണത്താൽചെറുതായ്ത്താനാ-
കൈവെള്ളയിലൊതുങ്ങിടും
ചെറുനാരങ്ങ പോലവേ”

ഇവിടെ ചെറുനാരങ്ങ എന്ന ബിംബം ഉപയോഗിച്ചതിലെ, കൈവെള്ളയിൽ ഒരുങ്ങൽ, കശക്കിപ്പിഴിയൽ, നീരുറ്റിയെടുക്കൽ, ചണ്ടിയും പുറത്തോടും പുറത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിയൽ തുടങ്ങിയ എല്ലാ അർത്ഥസാധ്യതകളും പ്രകരണത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതും ലൈംഗികമായ ഒരു കീഴ്പ്പെടുത്തലിന്റെ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതിലെ നായകന് നങ്ങളമക്കുട്ടിയോടോ, നങ്ങളമക്കുട്ടിക്ക് നായകനോടോ പ്രണയം എന്നൊരു വികാരം തോന്നിയിട്ടേയില്ല. “ചിരിപോയ് കളിപോയാകെ കരുവാളിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ” ആകെക്കുടി അയാളെ രക്ഷ

പ്പെടുത്താൻ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദം “ഇത്ര ചിന്തിച്ചതില്ലയാൾ” എന്നുമാത്രമാണ്. “നങ്ങേമേ നിന്നെ ഞാനിട്ടു/പോമോയി,ക്കെട്ടഭൂമിയിൽ?/ പോരു കെൻ കൂടെയോമനേ” എന്നു പറയുന്നതിന്നു പിറകിൽ അൽപ്പം സഹതാപമുണ്ടെന്ന് വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽപ്പോലും, പ്രണയം തീരെയില്ല. നങ്ങേമക്കൂട്ടിയില്ലാതെ തനിക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് നായകനോ, നായകനെ പിരിഞ്ഞതിലുള്ള വിഷമം കാരണം തന്റെ ജീവിതം അർത്ഥശൂന്യമായെന്ന് നങ്ങേമക്കൂട്ടിയോ ഒരിക്കൽപ്പോലും കരുതുന്നില്ല. കറുക്കാത്ത മുഖം, കണ്ടാൽ ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവൻ, മഹാ സംഭാഷണപ്രിയൻ ഇത്രയുമൊക്കേയേ നങ്ങേമക്കൂട്ടിക്ക് അയാളിൽ ആകർഷകമായി തോന്നിയിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് തന്റെ കൂട്ടിത്തം അയാളുടെ ആഗമനം കാത്തുകാത്തിരുന്നു എന്നുമാത്രം. ഒരപകടം പറ്റിപ്പോയി എന്നല്ലാതെ എന്തുവന്നാലും അവളെ തനിക്കു സ്വന്തമാക്കണം എന്ന മോഹമൊന്നും നായകനുമില്ല. യാത്രപറയാതെ പോയതിനുശേഷം ഈ പെൺകുട്ടിക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന് അന്വേഷിക്കാനുള്ള മനുഷ്യസഹജമായ സഹാനുഭൂതിപോലും അയാൾ കാണിക്കുന്നില്ല. “പോരുകെൻകൂടെയോമനേ” എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പതിനാലു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു അന്തർജ്ജനത്തിന് നാൽപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പത്തെ ഒരു ഇല്ലത്തിന്റെ അകത്തു നിന്ന് അങ്ങനെയങ്ങ് ചാടിപ്പുറപ്പെടാൻ കഴിയില്ല എന്ന് അയാൾക്ക് നന്നായറിയാം. അതുകൊണ്ടാകണം അങ്ങനെ ക്ഷണിച്ചതും. അഥവാ അന്ന് അയാളുടെ കൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോയിരുന്നെങ്കിലും നങ്ങേമക്കൂട്ടി ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ടി വരില്ലായിരുന്നു എന്ന് തീർത്തു പറയാനും സാധിക്കുകയില്ല.

“കരുത്തറു കരുത്തറു
 ദീരു നങ്ങേമ നിന്നുപോയ്
 ചാടിപ്പോകുന്നതെങ്ങനെ?

ചാടിപ്പോകാതിരുന്നാലോ
 കാട്ടുതീപോലെയിക്കഥ
 കാറ്റടിച്ചു പടർന്നിടും”

അവിവാഹിതയായ ഒരു അന്തർജ്ജനം ഗർഭം ധരിച്ചു എന്ന കഥ കാട്ടുതീപോലെ പകരും എന്നതിലേ നങ്ങേമയക്കും പരിഭ്രമമുള്ളു. ആരും അറിയാതെ കഴിക്കാൻ പറ്റിയിരുന്നെങ്കിൽ നായകൻ എവിടെപ്പോയിത്തുല്യത്താലും അവൾ കാര്യമാക്കുമായിരുന്നില്ല. അയാൾക്ക് തന്നോട് പ്രണയമില്ല, കാമം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന് നങ്ങേമയ്ക്കും നന്നായറിയാം. ആദർശപ്രണയത്തിന്റെ നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ പൊതുവെ വേട്ട

യ്ക്കിറങ്ങാറില്ല. അഥവാ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരിൽ പ്രണയമെന്നത് വേണ്ട പ്ലോൾ എടുത്തണിയാനുള്ള ഒരു മുഖംമുടിമാത്രമാവാം.

“തന്നെയിക്കണ്ണുകാണാത്ത
കുണ്ടിലാഴ്ത്തിയ കൈകളെ
വിശ്വസിക്കുവതെങ്ങനെ?”

എന്ന് അവൾ സംശയിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്. “നിങ്ങൾക്കു പുരുഷന്മാരേ/നേരമ്പോക്കാണു ജീവിതം/തിയ്യുകൊണ്ടുള്ളൊരിക്കളി/തീയിൽച്ചാടിയ നിങ്ങൾക്കു/ കേറിപ്പോരാം കൂളൂർക്കനെ/കരിവീലൊരു രോമവും” എന്ന് തന്റെയും ആ യുവാവിന്റെയും അവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം നങ്ങേമ ശരിയായിത്തന്നെ വിലയിരുത്തുന്നുമുണ്ട്.

“നടന്നുതളരുനേരം നങ്ങേമക്കുട്ടി വീണുവോ വല്ല വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലും?” വീടുവിട്ടിറങ്ങിപ്പോയ മകളെക്കുറിച്ച് അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും വേവലാതിയുണ്ട്. അമ്മയുടെ കൂളി കണ്ണീരിലായതുകാരണം കൂളത്തിൽ കൂടമെന്നതുപോലെ വെറുതേ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. കൈ വിറയ്ക്കയാൽ അച്ഛന് തറ്റുടുത്തിട്ടുറയ്ക്കുന്നില്ല. അവർ മകളെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുന്നതും വാതിൽ തുറക്കാതിരിക്കുന്നതുമെല്ലാം ധർമ്മസങ്കടങ്ങളുടെ തീക്കുണ്ഡത്തിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. പക്ഷേ, നങ്ങേമയ്ക്ക് പിന്നീടെന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന് അവളെ ഗർഭിണിയാക്കിയ ഗുരുനാഥൻ അന്വേഷിക്കുന്നേയില്ല.

നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ ജാതി, ഇല്ലപ്പേര്, അച്ഛൻ, അമ്മ, അവളുടെ വയസ്സ് എല്ലാം കവിതയിൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ വീടുവേലക്കാരിയായ പാറോതിക്കുപോലും പേരുണ്ട്. അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും നങ്ങേമക്കുട്ടി വിളിക്കുന്ന, “അച്ഛൻ”, “അമ്മ” എന്നീ വിളിപ്പേരുതന്നെയാണ് കവിതയിലും. പക്ഷേ നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ പുരുഷന് പേരില്ല. വീടുപേരോ ജാതിപ്പേരോ സ്ഥലപ്പേരോ ഒന്നും തന്നെയില്ല. “പൊട്ടിക്കാളീ മനുഷ്യന്മാർ തമ്മിൽത്തൊട്ടാലശുദ്ധിയോ” എന്നു ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ശുദ്ധം മാറും എന്ന് നങ്ങേമ സംശയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അന്തർജ്ജനത്തെ തൊട്ടുകൂടാത്ത, അതേ സമയം ഇല്ലത്തുചെന്ന് കൂട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കാൻ അനുമതിയുള്ള ഏതോ ജാതിയിൽപ്പെട്ടവനാകാം. നായരോ മേനോനോ ആവാം എന്ന് ഡോ. എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ സംശയിക്കുന്നു. എന്തായാലും വാര്യരാവില്ല എന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീർച്ച. ഈ പുരുഷനെക്കുറിച്ചുള്ള മറ്റു വിശദാംശങ്ങളൊന്നും കവിതയിൽനിന്നു ലഭ്യമല്ല. പ്രണയത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകണം അയാളുടെ മറ്റുവിശദാം

ശങ്ങളോ, ഇഷ്ടം തോന്നിയപ്പോൾ അറിയാതെ വിളിച്ചുപോയ ഒരു വിളി പ്പേരോ ഒന്നും പെൺകുട്ടി ഓർത്തുവെക്കാതിരുന്നത്. പാഠപുസ്തകത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തനായ ഒരു അധ്യാപകൻ, പാഠപുസ്തകത്തിൽ പറയാത്ത, ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ തൊട്ടുകാണിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ ഈയാംപാറ്റ തീയിൽച്ചെന്നു ചാടുന്നതുപോലെ അറിയാതെ അകപ്പെട്ടുപോവുകയാണ് അവൾ. “നങ്ങളേമക്കുട്ടിതൻ പാഠ്യ/പുസ്തകത്തിലെയേടുകൾ/മറിഞ്ഞു കുറെയിങ്ങനെ”

രണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരു സുവനീർ പുറത്തിറക്കിയിരുന്നു. “സ്റ്റോളൻ ജനറേഷൻ” എന്ന പേരിൽ. യൂണിവേഴ്സിറ്റി കാമ്പസിലെ വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്കിടയിൽ നടത്തിയ ഒരു സർവ്വേയിലെ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ ആ സുവനീറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപരിപഠനത്തിനെത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥിനികളിൽ അൻപതു ശതമാനംപേരും തങ്ങളുടെ അധ്യാപകരാൽ ലൈംഗികമായി ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് കുട്ടികൾക്കിടയിൽ നടത്തിയ ആ സർവ്വേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. കയ്യിൽ, വാലോഷനും, ഇന്റേണൽ അസസ്സ്മെന്റും പോലുള്ള ബ്രഹ്മാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാവുകയും, ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുതൊട്ട് സിണ്ടിക്കേറ്റുവരേയുള്ള എല്ലാ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലും അധ്യാപകരുടെ ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാത്ത വാഴ്ച നിലനിൽക്കുകയും, പഴയ ഗുരുപരമ്പരയുടെ ആത്മശുദ്ധി അധ്യാപകർക്ക് നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലത്ത് ഇതും ഇതിലപ്പുറവും നടന്നില്ലെങ്കിലേ അത്ഭുതപ്പെടാനുള്ളൂ.

മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രണയത്തിന്റെ വസന്തകാലമായിരുന്നു അറുപതുകളും എഴുപതുകളും. എന്നിട്ടും ഒളിപ്പമണ്ണയുടെ മാസ്റ്റർപ്പീസായ നങ്ങളേമക്കുട്ടിയിലെ നായികാ നായകന്മാർക്ക് തമ്മിൽ പ്രണയം തോന്നാതിരിക്കാൻ എന്താവും കാരണം? പ്രണയത്തിന്റെ അതിമധുരം സഹിക്കാൻവയ്യാതെ അതിനോട് കലഹിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതപ്പെട്ട എൻ.വി.യുടെ “കൊച്ചുതൊമ്മ”നെ മറന്നുകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെയൊരു പ്രശ്നം ഉന്നയിക്കുന്നത്. “കൊച്ചുതൊമ്മ”നിലെപ്പോലെ ആ അതിമധുരത്തോട് കലഹിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതപോലും “നങ്ങളേമക്കുട്ടി”യിൽ പ്രകടമല്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം.

“വിടരാത്ത ഓണപ്പുക”ളുമായി ഏതൊക്കെയോ തലത്തിൽ ആത്മബന്ധം പുലർത്തുന്ന കവിതയാണ് “നങ്ങളേമക്കുട്ടി” എന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നിലെ വിഷയം വിശപ്പാണെങ്കിൽ മറ്റേതിലേക്ക് കാമമാണ്. ഇണചേരാൻ

വിലക്കുകളുള്ളതേ പ്രണയത്തിനു പ്രസക്തിയുള്ളൂ. ജാതിയോ മതമോ വയസ്സോ ബന്ധങ്ങൾ പോലുമോ നിയന്ത്രിക്കാത്ത പ്രണയം തിളച്ചുമറിഞ്ഞ കാലത്തുപോലും കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാരായ ആണുങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രണയം ഒരു ജീവന്മരണപ്രശ്നമായി ഉയർന്നുവന്നതിന്റെതെളിവുകൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലോ സാഹിത്യത്തിലോ ഏറെയൊന്നും കണ്ടെത്താനാവില്ല. സമൂഹത്തിലെ ഏതുജാതിയിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീയും വരുതിയിലായിരുന്ന നമ്പൂതിരി ഇണചേരാൻ പ്രണയത്തിന്റെ സാഹസങ്ങളൊന്നും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം.

“ഏവോ...! അത് തന്നോ പഠനേത...നെന്നെക്കൊണ്ട് ആകെ പറ്റണത് ഈ ഒർ പണ്യാ..അത് സന്തോഷമായിട്ടുണ്ടെ സമ്മതിക്കൂ...” എന്ന് പറയുന്ന ഫലിതകാരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ലാഘവബുദ്ധിയോടെ കാര്യം സാധിക്കാവുന്ന അവസ്ഥയായിരുന്നു പൊതുവെ നമ്പൂതിരി സമൂഹത്തിലെ പുരുഷന്റേത്. ഏത് താഴ്ന്നജാതിക്കാരിയായ സ്ത്രീക്കും നമ്പൂതിരിയിൽ പിറന്ന ഒരു കുഞ്ഞെന്നത് ഇന്ന് അമേരിക്കൻ നിർമ്മിത ഉൽപ്പന്നം എന്നു പറയുന്നതുപോലെ അഭിമാനത്തോടെ ബ്രാന്റ് നെയിം ഉയർത്തിക്കാട്ടി സമൂഹത്തിനുമുമ്പിൽ വെക്കാവുന്നതും കൂടുതൽ വില ചോദിക്കാവുന്നതുമായ ഒരു ഉൽപ്പന്നമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പ്രണയം എന്നൊരു വികാരം, അതിന്റെ തരളവും മസൃണവുമായ ഇടപെടൽരീതി, നേടുന്നതിനേക്കാൾ തൃജിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത, കൈവെള്ളയിൽ ഒതുക്കാൻ കഴിയുമ്പോഴും അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള ആത്മശുദ്ധി, ഒളപ്പമണ്ണയുടെ നായികനായകന്മാർക്ക് അന്യമായിരുന്നു എന്ന് കരുതാനാണ് നമ്മുടെമക്കളുടെ പല കവിതകളും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ആദർശപ്രണയത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് വളരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന “തീഞ്ഞൈ”ത്തിൽപ്പോലും കാണാം ഈ പ്രത്യേകത. ഇതിലെ കമിതാക്കളായ രാമനും നീലിയും കമ്പനി മുതലാളിയുടെ വിലക്കുകളെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ഒത്തുകൂടുമ്പോൾ -

“മാറത്തു തുള്ളിത്തുള്ളുമിരിക്കുകുമ-
 മാറന്റെ തോപ്പിലെ മമ്പഴങ്ങൾ
 പൊൽപ്പനീർ പുത്തുല്ലസിക്കുമവളുടെ
 കുപ്പായംതന്നുള്ളിൽ വീർപ്പുമുട്ടി...”

“ആകാശനീലിമകോലുമവളുടെ
 വാർകുഴലപ്പോളഴിഞ്ഞുപോയി
 രാഗവിലോലകപോലത്തിൽ പത്മപ-

രാഗം തുളുമ്പിത്തുളുമ്പിനിൽക്കേ
തേനോലും നീലിതൻ മുന്തിരിച്ചുണ്ടവൻ
താണ,തു നോവുമാറുമവെച്ചു....”

“മാറും മുടിയുമുല,ഞെന്താഴുകീടുനൊ-
രാറുപോലോമൽ കിടന്നിടുമ്പോൾ
നീല നളിനനയനവും കുമ്പിയാ-
നീലി മലർന്നുകിടന്നിടുമ്പോൾ
രാമന്റെ കൈകളാ രാഗിണീ വീണയിൽ
രാഗങ്ങളോരോന്നുറത്തിനിന്നു....”

ദിവസങ്ങളോളം കാട്ടിൽ പുല്ലാങ്കുഴലും വായിച്ച് അലഞ്ഞുനടന്നാലും കാമുകിയുടെ ശരീരത്തിലെ നഗ്നതയിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ മടിക്കുന്ന ആദർശകാമുകന്മാരല്ല, ആദ്യം കിട്ടുന്ന അവസരത്തിൽത്തന്നെ രതിബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരാണ് ഇതിലെ നായികാനായകന്മാർ.

ഇവിടെയാണ് “വിടരാത്ത ഓണപ്പുകൾ” പ്രസക്തമാകുന്നത്. വിശപ്പ് എന്നാൽ എന്താണെന്ന് അക്കാലത്തെ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അനുഭവമുണ്ടാവാൻ സാധ്യത നന്നേ കുറവാണ്. ഒളപ്പമണ്ണമനയ്ക്കലൈ നമ്പൂതിരിക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. “മതിയാവോളം ചോറുണ്ണാൻ” കിട്ടുന്നതിന്റെ സന്തോഷം, അഥവാ അതു കിട്ടാത്തതിന്റെ ദുഃഖം അറിയാത്തതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് മതിയാവോളം ചോറുണ്ണാൻ കിട്ടുന്നത് അത്ര വലിയൊരു പ്രശ്നമല്ല എന്നു തോന്നുന്നത്. പ്രണയം എന്നത് ഇണയുടെ ഇഷ്ടം പിടിച്ചുപറ്റാനുള്ള തന്ത്രപ്പാടും അതിനു കഴിയാതെ വന്നാലുള്ള ദുഃഖവും എല്ലാം കൂടി ഉൾപ്പെട്ടതാണല്ലോ. തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഏതു പെണ്ണിനേയും അവൾക്കിങ്ങോട്ടിഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പ്രാപിക്കാൻപറ്റുന്ന ഒരു അധികാരഘടനയിൽ പ്രണയം പ്രസക്തമല്ലാതാകും. ഡോ. രാഘവവാരിയർ കരുതുന്നതുപോലെ നങ്ങേമക്കുട്ടിയിലെ നായകൻ ഒരു പക്ഷേ നായരോ മേനോനോ ഒക്കെ ആവാമെങ്കിലും അയാളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനസ്സ് ഒളപ്പമണ്ണമനയ്ക്കലൈ നമ്പൂതിരിയുടേതായതുകൊണ്ടാവാം കവിതയിൽ പ്രണയം ഇത്രമാത്രം അപ്രസക്തമായിപ്പോയത്. സ്ത്രീ ചരക്കായി മാറുകയും കൂടുതൽ വില ലഭിക്കാൻ പരസ്യപ്പെടുകയും, പണമുള്ളവർക്ക് അങ്ങാടിയിൽ പണം കൊടുത്താൽ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും നേടാൻ പറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന അങ്ങാടിത്തത്തിന്റെ പുതിയ കാലത്ത് “പ്രണയം സാധ്യമാണോ” എന്ന പ്രശ്നം വീണ്ടും ഉയർന്നുവരുന്നത്, നങ്ങേമക്കുട്ടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

ഘാനം കവിതകൾ

ഡോ. ഷിബാബ് എം. ഘാനം

പരിഭാഷ: പ്രൊഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ

യു.എ.ഇ.പൗരനായ ഷിഹാബ് എം.ഘാനം 1940 ഒക്ടോബറിൽ ജനിച്ചു. ഇപ്പോൾ ദുബായിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. ധാരാളം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെയും കവികളെയും സൃഷ്ടിച്ച വിജ്ഞാനസമ്പന്നമായൊരു കുടുംബത്തിലെ അംഗമാണദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് പ്രൊഫ. മുഹമ്മദ് അബ്ദുഘാനം വളരെ പ്രശസ്തനായ കവിയായിരുന്നു. മുത്തച്ഛൻ മുഹമ്മദലി ലുക്മാൻ 'ആദ'നിൽ ആദ്യത്തെ പത്രസ്ഥാപകനും 'യെമ'നിൽ ആദ്യത്തെ നോളിസ്റ്റുമായിരുന്നു.

ഷിഹാബ്ഘാനം എഞ്ചിനീയറിങ്ങിലാണ് മാസ്റ്റർ ഡിഗ്രി എടുത്തത്. പിന്നീട് സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിൽ പിഎച്ച്.ഡി എടുത്തു. മെക്കാനിക് എഞ്ചിനീയേഴ്സ് സ്ഥാപനത്തിൽനിന്ന് ഫെല്ലോഷിപ്പ് നേടി. തുടർന്ന് 'ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് മാനേജ്മന്റി'ലും ഫെല്ലോ ആയി. ചാർട്ടേർഡ് എഞ്ചിനീയറാണ്. 'ആദ'നിലും 'ലെബനോ'ണിലും ദുബായിലും മറ്റും സമൂഹനത ഔദ്യോഗിക ജീവിതം നയിച്ച ഈ കവി ഒരു തികഞ്ഞ ഭരണതന്ത്രജ്ഞനാണ്. ഇപ്പോൾ "Engineering of Dubai Ports Authority"യുടെ ഡയറക്ടറായി ജോലിചെയ്യുന്നു.

അറബ് രാജ്യങ്ങളിലെ ഏറ്റവും അറിയപ്പെടുന്ന കവികളിലൊരാളാണ് ഷിഹാബ്ഘാനം. അറബിക് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെല്ലാം കവിതകളെഴുതുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആറ് കവിതാസങ്കലനങ്ങൾ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. 1983-ൽ കവിതയ്ക്കുള്ള 'യു.എ.ഇ.പ്രൈസ്' നൽകി ഷാർജ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. വിവാഹിതനാണ്. മൂന്നു കുട്ടികൾ. ഘാനത്തിന്റെ നാലു കവിതകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു

പ്രാർത്ഥന

ഹാ പ്രഭോ നീ തന്നെയഭയം
 എവിടെയെന്നാത്മാവ്
 താണുതാണുപോകുന്നുവോ
 എവിടെയെൻ ദാഗ്ദക്കേടിൻകരങ്ങൾ
 ആശകൾ തകർക്കുന്നുവോ
 അവിടെയെന്നധരപുടത്തിലും
 ഹൃദയത്തിലും നിൻനാമം മാത്രം.
 കെടുതികളുടെ നടുവിൽ
 കൊടും തമസ്സിൻ പ്രദത്തിൽ
 എത്ര പൊടുന്നനെ ഞാൻ
 കാണതീവെളിച്ചം!
 നിൻ സൃഷ്ടിതൻ നിതാന്തസൗന്ദര്യത്തിൽ
 നിൻവെളിച്ചമേ കാണൂ:
 പുഴയിൽ, പറവയിൽ, പറയിൽ,
 വിതതശാഖിയിൽ, കരയിൽ,
 കടലിലും.....
 പടരുമാകാശത്തി, ലുഷസ്സന്ധ്യയിൽ,
 രാവിൽ, കാലത്തിൻ സംഗീതത്തിൽ,
 തുടിക്കും താരങ്ങളിൽ,
 ചിരിക്കും മുഖങ്ങളിൽ,
 മണ്ണിൻ നെന്മണികളിൽ,
 മാമകമാത്യഭൂവിൻ
 പുഴിമൺകുന്നകൾക്കിടയിൽ!

ഞാനെങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടും?

എന്റെയീ കഥാശേഷം
 എന്റെ ചേതന മറയുമ്പോൾ
 എന്റെ മൃണയരൂപം
 മുത്തിൽത്താനടക്കുമ്പോൾ

ആരും പറയരുതേ:
 "ഈ മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ വിശ്രമിക്കുകയാണ്!"
 ഇല്ല, ഞാനൊരിയ്ക്കലും ശ്രാന്തികാണില്ലാ
 ശ്യാസബന്ധിതം ശകലിതാകുമി-
 നരകത്തിൽ,
 കുഴിമാടത്തിൽപീഡനത്തിൽനി-
 ന്നങ്ങനെ ഞാൻ രക്ഷപ്പെടും?
 ജ്വാലകൾ, ചീറ്റലുക-
 ളിടയിലീയനശ്വരജീവിതം.
 അഥവാ, പ്രതീക്ഷിപ്പതെങ്ങനെ-
 യീനരകത്തിൽനിന്നു താൻ
 രക്ഷനേടുവാൻ?
 ഇവിടെയില്ലാ ജീവനം!
 ഇവിടെയില്ലാ മരണം!
 എങ്കിലുമീയപാരതയി,ലമ്യതത്വത്തിൽ
 അപഹസിതമിപ്പതനം.
 പാപദാരങ്ങളെൻ തുലന-
 നിയന്ത്രണം തെരിക്കുമ്പോൾ
 എങ്ങനെയാശിപ്പതുഞാൻ
 മുകളിയെ?
 ഹാ മഹാർണ്ണവത്തിലുപ്പുതരിപോ-
 ലേതുപാപപർവ്വതത്തെയും
 വിലയിപ്പിക്കും, നി-
 നപാരകാരൂണ്യത്തിൻ
 വരബലമെന്യ.
 ദേവ,
 എന്റെയിശ്വമാടം
 ഈശ്വമാടത്തിന്നപ്പുറം
 നിന്റെസ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൻ
 പുവനികയായ്ത്തീർക്ക.

ദിവ്യാർത്ഥനം

എന്റെയീ പരാതികൾനിന്നോടുമാത്രം
നിന്നോടെനെവ്വ
മറ്റാരോടുമൊഴിഞ്ഞീടും?
ദേവ,നീയല്ലീ വിരാഡ് രൂപ,മെൻ
ദിവ്യാർത്ഥനകളത്രയും
നിന്നിലർപ്പിപ്പേൻ.
ജീവിതക്കുരുക്കുകളഴിയാം നിന്നിച്ചയാൽ.
അല്ലായ്കിലവ കെട്ടുമുറുകിക്കിടന്നിടാം.
അഥവാ, ഞാനെന്നിന്നു
മർത്തുന്നോടർത്ഥിക്കേണം?
പ്രപഞ്ച സാകല്യമേ
നിന്റേതുമാത്രം വിദോ!
ദംഷ്ട്രകളോടും ക്രൂരനവരത്തോടും
ദുരിതപ്പടകളെൻ നേർക്കായടുക്കുമ്പോൾ
ഞാനൊളിച്ചോടുമ്പോഴും
വിധിവന്നെന്നത്തകർക്കുമ്പോഴും
ഹാ വിദോ രക്ഷകനാകുന്നുനീ.
ദേവ, ഞാനിച്ഛിപ്പതു നിന്നിച്ചമാത്രം
അതിനാലേ
നീയെന്നിക്കു തന്നാവു
ഒരു പവിത്രമാം
പരമദിവ്യമാം
ശ്രദ്ധനമാം
ആത്മാവിനെ.
ജീവിതനിർദാഗ്യങ്ങളുരുകുമൊരു
വറച്ചട്ടി,യിതി-
ലുരുകുകളുരുകിത്തിളയ്ക്കാവു....
നല്ല ലോഹങ്ങൾക്കിതാണല്ലോ പരീക്ഷണം!
രാത്രികൾ കനക്കവേ
ഹാ വിഷ്ണുങ്ങളെന്നാത്മാവിൽ

കുലം കുത്തവേ
 ഞാൻ കൈനീട്ടിവിളിക്കുന്നു.
 കവിളിൽ കണ്ണീർ കുത്തിയൊഴുകവേ
 ഞാൻ മുട്ടുകുത്തുന്നു.
 മാപ്പരുളുകദേവാ
 ഏതു സംശയത്തിന്നു-
 മദയം നൽകാതെത്താരി-
 വ്രണിത പുഴയത്തൽ വർഷിച്ചാലും
 നിൻ കാരുണ്യപുരം.

സ്വപ്നം

നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടേ-
 നൊരു സുപ്രഭാതത്തി-
 ലെന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ
 ചെറുപുഞ്ചിരിയിട്ടും,
 മാർത്തടമൊരുകച്ചയൽ മുടിക്കൊണ്ടും,
 ചണ്ഡമാം വെളിച്ചത്തിൻ
 സ്തൂപികപോൽ നേർക്കുനേർനിന്നും!
 നിൻ വലംകൈയിലുണ്ടൊരു
 വെട്ടിത്തിളങ്ങും ഖഡ്ഗം,
 ഇടം കൈയിലോ, നിതിബോധത്തി-
 ന്നളവുകോലുകൾ
 ഒരുദീപികയാകാം.
 ചുറ്റിലും ചോരക്കുത്തൊഴുക്കുകൾ,
 നിലവിളികൾ, ദിനരോദനങ്ങൾ,
 ആത്മാക്കൾ കിടുങ്ങുമാ-
 റൊപ്പമുണ്ടാകാശദേശിത-
 കരഘോഷങ്ങൾ.

നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടേൻ
 ഒരുമാത്ര, പിന്നെയെൻ-

കൺകളിൽക്കനവിരുണ്ടു,
 എങ്ങോ മറഞ്ഞുപോയ്.
 വാതിലിലൊരു മുട്ട്
 ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലീകാന്താരത്തിൽനിന്നു -
 മൊരു മുട്ട്.
 എന്റെ പകൽക്കിനാവുണർന്നു
 തിരിച്ചുവന്നൊരീ ജീവിതം
 ക്രൂരദംശ്രുകൾ, വിഷപ്പല്ലുകൾക്കിടയ്ക്കല്ലോ.
 സ്വപ്നത്തിലേക്കൊരു മടക്കം
 കൊതിച്ചേൻ, പക്ഷെ
 യത്നമേ വിഫലം.
 വെറുതേ തപ്പിനോക്കിത്താൻ
 ഓർമ്മയിൽ നിന്റെരൂപരേഖകൾ
 ഓർത്തു ഞാൻ പിന്നെ
 സ്നേഹനിർഭര മുഖങ്ങളെ.
 എങ്കിലും
 കണ്ടതീ മുടൽമഞ്ഞലമാത്രം.
 എത്ര ഞാൻ ശ്രമിച്ചിലാ, നിൻ
 തിളങ്ങിച്ചാട്ടും കൺകളെയോർക്കാൻ
 എങ്കിലും
 നിൻ നീശ്ചിതങ്ങൾ, പുരികങ്ങ -
 ളോർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിലാ.
 ഏതു മുഗാലയത്തിൽ നി -
 യൊളിപ്പിച്ചതവയെ?
 ഓർപ്പിലാ, ഹാ ഓർപ്പേൻ....
 ഇല്ലില്ല...ആ മുഖവും വഴുതിപ്പോയ്....
 എങ്ങോ മറഞ്ഞുപോയ്.

പിന്നെയും സ്വപ്നം
 വരുംനാൾകളിലൊന്നിൽ
 ഞാൻ കിനാക്കളിൽനിന്നു -
 മുന്നിദ്രമാകാം,
 നിന്നെയും കാണാം
 പ്രത്യക്ഷമായ്!

ഡോക്ടർ

മാടശ്ശേരി നീലകണ്ഠൻ

മുറ്റത്തെ വന്ദരം ശാവകളോരോന്നു
 നിത്യമെന്നോണം തൃജിക്കൈ,
 മുത്തശ്ശനാകെ വിഷാദം, വിപത്തന്തി-
 തോർക്കാപ്പുറത്തു വരുന്നു?
 ഇത്രനാൾ ശീതളച്ചായ നൽകിപ്പോന്ന
 മിത്രം വിടപറയുന്നോ?
 ദുഃഖത്തിലല്പമസൂയ കലർന്നതിൻ
 വിസ്മയം മുത്തശ്ശനുള്ളിൽ:
 തന്നിലുംമുന്നമേയിത്ര വിരക്തിയി-
 ചുങ്ങായി യെങ്ങനെ നേടി?
 കുട്ടന്റെ കുഞ്ഞിക്കരളിലുണർത്തിയെൻ
 ദുഃഖ, മനുരണനങ്ങൾ.
 ഉണ്ണിബ്ദിഷഗ്വരൻ ബാഗും സ്നേതസ്കോപ്പു-
 മേന്തിയുല്ക്കണ്ഠയോടെത്തി,
 മുത്തശ്ശനെയും വിളിച്ചുചെന്നു, മര-
 മുത്തനാശ്വാസമേകാൻ
 ഏറെപ്പരുഷമാം മേനി തലോടിയും
 സാന്ത്വനവാക്കു കൊഴിഞ്ഞും,
 താഴോട്ടു നീളുന്ന ചില്ലയൊന്നിൽക്കൊച്ചു-
 കൈവച്ചു നാഡിപിടിച്ചും
 രക്തസമ്മർദ്ദം അളന്നും, അരക്ഷണം
 നിശ്ചലച്ഛായനത്തിലാണും,
 നിന്നിട്ടൊരിൻജക്ഷനേകി, 'യിനി ഷേടി
 തെല്ലുമേ വെണ്ടെ'ന്നു ഡോക്ടർ
 ധൈര്യം പകരുന്നു കൂസലെന്നേ, തന്റെ
 പാലൊളിപ്പുണ്ണിരിയോടെ.
 കുഞ്ഞേ, കൊഴിഞ്ഞുപോം നാളുകൾക്കൗഷധ-
 മെന്തുണ്ട് നിൻചെറു ബാഗിൽ?

വികസനം

വരുണൻ കൊപ്പാറ

നാടായനാട്ടിലിടവഴിയെല്ലാം
 റോഡായി, ടാനിലുരുകിയുറഞ്ഞു
 റോഡിന്റെയോരത്ത് വെണ്മാടം തീർത്തു
 ചൂടേറിയുള്ള പുറവുമെരിഞ്ഞു
 കുട്ടന്നു പട്ടംപറത്തുവാൻ മോഹം
 പട്ടം പറത്തുവാനെങ്ങോട്ടുമാനം?
 ലോറിക്കണക്കിഷ്ടികച്ചുളയായി
 മാനം മുഖംനോക്കിനിന്ന പാടങ്ങൾ.
 കാടൊക്കെയീർച്ചവാളിന്നുണൊരുക്കി,
 തോടൊക്കെയും തൂർന്ന് മേപ്പറമ്പാക്കി.
 പറവയെകാണുവാൻ പാട്ടൊന്നു കേൾക്കാൻ
 നഗരത്തിലെക്കാഴ്ചബംഗ്ലാവുമാത്രം.
 മുത്തശ്ശിമോരിൽത്തിളപ്പിച്ചു കുട്ടാൻ
 കുത്തിപ്പറിച്ചോരുമുത്തങ്ങകുടി
 ഗാട്ടിൽക്കൂടുങ്ങിക്കടൽകടന്നേതോ
 നാട്ടിന്റെ സമ്പാദ്യമായിക്കഴിഞ്ഞു.

നിശ്ശബ്ദമാ, യരിച്ചേറിയപ്പടരുന്ന
 വിസ്മയതിയെന്ന മുതിക്കും,
 ഇന്നുമിജ്ജീവിതവൃക്ഷത്തിൽ മൊട്ടിടും
 വന്ധ്യമാം കാമനകൾക്കും,
 നിന്റെ കുമ്പുതിച്ചിരിയിൽ ഒളിച്ചിരി-
 പ്പുണ്ടോ മരുന്നുകളെങ്ങാൻ?
 അല്ലെങ്കിൽ - ഔഷധമെന്തിന് നിൻ നറും -
 മന്ദസ്മിതമധുവെന്യേ?
 എന്തിന്നുവേറെവേദാന്ത, മിപ്പാരിനെ
 നിൻകണ്ണിണകൊണ്ടറിഞ്ഞാൽ!

മൃത്യുഞ്ജയം

സന്തോഷ് നെടുങ്ങാടി

അക്ഷരം ബോധചക്ഷുസ്സിൽ
വെട്ടം തട്ടിച്ച നാൾ മുതൽ
അകത്താരേപാടീടുന്നു
ആത്മവേദനാഗാഥകൾ

കാൽ വിലങ്ങുകൾ ബന്ധിച്ചും
കാലമെന്നെ നടത്തവേ
കുരിരൂൾപ്പാത നീളുന്നു
യാന്ത്രികം ഞാൻ നടക്കവേ

ചുണ്ടുമുളുന്നിതപ്പോഴും
തൊണ്ട തേങ്ങിയൊരക്ഷരം
അർത്ഥമർത്ഥിച്ചിടും വാഴ്വിൻ
സർഗ്ഗസ്വാതന്ത്ര്യഘോഷണം

ജ്ഞാപ്സകൾ സൂചി കുർപ്പിച്ചും
തിങ്ങും ചിന്തയടുകവേ
ചില ചോദ്യങ്ങളിന്നെന്റേ-
യുള്ളിൽത്തേടുന്നിതുത്തരം.

'നെഞ്ചകം വിണ്ടുകീറുമ്പോൾ
പുഞ്ചിരിക്കുവതെങ്ങനെ?"
"ഹൃത്തടം നൊന്തുവിങ്ങുമ്പോൾ
സാന്ത്വനിക്കുവതെങ്ങനെ?"

പ്രജ്ഞ ചുഴുന്നു സന്ദേഹം
ആകെ സ്തംഭിച്ചു നിൽക്കവെ
കാതിലുത്തരമോതുന്നു
വിണ്ണിൽ നിന്നശരീരികൾ

ഏതൊരു കവി?

ലോപ

കാലമേ നിയമാനു-
സാരിനി; നീയാംകട-
കോലിനാൽ ദുഃഖം കത്തു-
മുള്ളിലെപ്പാരാവാരം
കടഞ്ഞീടുക നിരന്തര-
മായ്ത്തിൽ തിങ്ങി
നീറയും കടുംചായ-
കുട്ടുകൾ തുള്ളുമ്പട്ടെ.....
ചുവപ്പ്- പ്രണയത്തിൻ
ചുണ്ടുകൾ തുടുത്തത്.
നീലയോ- കണ്ണീർമാത്രം
പെയ്തുപെയ്തൊഴിഞ്ഞത്
വെളുപ്പ്- മഞ്ഞാലില-
യൊക്കെയും കൊഴിഞ്ഞത്
പച്ചയോ- ഞരമ്പുകൾ
പിന്നെയും നാനിട്ടത്
മഞ്ഞയോ- ഇന്നിൻ കാഴ്ച
കൊണ്ടു മഞ്ഞളിച്ചത്.

മുതി കൊത്തി നശിക്കുന്നു
മർത്തദേഹങ്ങൾ മുണ്ടയം
മുതിയെത്താൻ ജയിക്കുന്നു
ജീവൽ സാന്ത്വനമക്ഷരം

അക്ഷരം ദിക്ഷചോദിക്കാൻ
പ്രാണൻ താങ്ങുന്നു പാതകൾ
കൈയ്യിലേന്നും കപാലത്താൽ
കരൾ ചുടിപ്പുയിർത്തിവൻ

യാത്ര

രാജഗോപാലൻ നാട്ടുകൾ

ഇന്നലെ
 ഇറങ്ങി ഞാൻ
 കയറ്റം;
 ഇന്നു ഞാൻ
 കയറുന്നു
 ഇറക്കം;
 എനിക്കീ പ്രായത്തിൽ ഹാ!
 നടത്തം ഹരം; പാദം
 മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നു ഞാ-
 നാരംഭസ്ഥലത്തെത്താൻ!

കറുപ്പ്- പകലിനെ
 യൊറ്റക്കു തടുത്തത്....
 നിയതം ചലിക്കുന്ന-
 കാലമേ നിറങ്ങളിൽ
 തുള്ളുമിത്തുള്ളുമി-
 ഞാനൊഴുകാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ
 വാൻഗോഗുമടക്കിയ
 ക്യാൻവാസുപോലെസ്സന്ധ്യ
 ദൂമിക്കുമിതേപൊരു-
 ന്നിരിക്കാൻതുടങ്ങുമ്പോൾ
 ഏതൊരു കവിയെന്നെ
 കൈക്കൊള്ളും? മഷിവറ്റാ-
 ഘനയാൽ വാക്കിൻ
 കടൽ കുറുകെക്കടന്നവൻ....

കടൽ രൂപകം

സന്തോഷ് കോനമംഗലം

ഒറ്റ നിലക്കടല
ഏറിൽത്തന്നെ
പകൽച്ചിരി
പൊളിഞ്ഞുവീണ കടൽ.

അപൂർണ്ണമായ ജീവന്റെ
ഏറ്റിറക്കങ്ങളിൽ
ധ്യാനിച്ച് തീരം.
ഇപ്പോൾ
അനാഥശവത്തിന്റെ
രൂപകത്തിലേക്ക്
വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഉപ്പുലിപികൾ
ചിപ്പിവിട്,
കിളിയൊച്ചകളുടെ ആകാശം,
നനഞ്ഞ കടലടയാളങ്ങൾ

മെല്ലെ
മാഞ്ഞത്...
മാഞ്ഞത്...
മാഞ്ഞത്...

വേര്

ശങ്കരൻ കോറോം

ഏതിനെക്കുറിച്ചും
 എങ്ങനെയും കവിതയെഴുതാമെന്ന്
 കമാകൃത്ത്.
 ആകാശത്തിന്കീഴെ
 ഏതുമാവാമെന്നും.
 അല്ലെങ്കിൽ വിഷയമേ വേണ്ടെന്നും
 ടിയാന്റെ വിശദീകരണം.

കഥ-
 കഥയെന്നാൽ
 അങ്ങനെയല്ലത്രെ.
 അത്,
 ആകാശത്തിനും മേലെയെന്നത്രെ
 ഏഴുകടലിനും അപ്പുറമാണത്രെ
 പണ്ടുപണ്ടേതോ നാട്ടിലാണത്രെ
 പോസ്റ്റ് മോഡേൺ ഫ്ലാറ്റിലാണത്രെ

നേരാവാം.
 കവിതയിപ്പോഴും കാലികം
 കടൽകടക്കുമ്പോഴും
 ഉയരെപറക്കുമ്പോഴും
 കവിതയ്ക്കിപ്പോഴും
 ദുമിയിൽ മുറിയാത്ത വേര്!

“എൻ വിയുടെ കാവ്യലോകം”

എഡി. കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ സവിശേഷതകളും, എൻ വിക്കവിതകളുടെ തനിമ, ചൈതന്യം, ജീവിതദർശനം തുടങ്ങിയവയും അനുഭൂതിസാന്ദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പതിനഞ്ചു ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരം.

എഴുതുന്നത്: സുഗതകുമാരി, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ഡോ.ആർ. വിശ്വനാഥൻ, ഡോ.എം.ആർ.രാഘവവാരിയർ, കെ.പി.ശങ്കരൻ, കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ, ഡോ.എസ്.കെ.വസന്തൻ, ഡോ.കെ.പി.മോഹനൻ, ആത്മാരാമൻ, ഡോ.വി.സുകുമാരൻ, ഡോ.എ.പുരുഷോത്തമൻ, കെ.പി.വിജയൻ, ഡോ.പി.സോമൻ, പി.കേശവൻ നമ്പൂതിരി, ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ.

സമാഹാരണം: എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്, വില-75.00

സമീപിക്കുക: കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ, കോസ്മോ ബുക്സ്, തൃശൂർ, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്.

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണപണ്ഡിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

- നിശാഗന്ധി - എസ്.കെ.പൊറ്റക്കാട്- 45.00
- കവിസമ്മേളനം - ഉറൂബ് - 45.00
- സൂര്യോദയം കാണാതെ ഒരുജന്മം - എം.കെ. ചന്ദ്രശേഖരൻ - 50.00
- രോഗവും പ്രതിരോധവും - ഡോ.കെ.മായവൻകുട്ടി- 65.00
- തെന്നാലിരാമൻ കഥകൾ - ഇ.എ. കരുണാകരൻ നായർ - 80.00
- മഴതോരാതെ - ഹൈന്ദവ ആലുങ്ങൽ - 65.00
- തിരസ്കരണികൾ - കനകം - 95.00
- ഹാസ്യപ്രസാദം - സുകുമാർ - 55.00
- കാളിഗംഗ - പി.ആർ.നാഥൻ - 60.00
- ബ്ലോക്ക് ബോർഡ് സമ്മതി - ടി.കെ. പൊന്നാനി-20.00
- മണൽഘടികാരം - മുഹമ്മദ് കുഞ്ഞി, നീലേശ്വരം- 40.00
- വായനയുടെ ദലിത്പാഠം - കെ.കെ.കൊച്ചി - 50.00
- കണിക്കൊന്നയുടെ കവയിത്രി - കടത്തനാട്ട് നാരായണൻ- 50.00
- മാജിക്കും മാസ്മരവിദ്യകളും - പി.ആർ.വിനോദ് - 35.00
- എന്നേയ്ക്കും സ്നേഹപൂർവ്വം - വിജയൻ വിളക്കുമാടം - 35.00
- കച്ചേരിപ്പാടത്തെ വിശേഷങ്ങൾ - സത്താർ കിണാശ്ശേരി - 50.00
- സാന്ത്വനത്തിന്റെ സന്ധ്യ - ഡോ.ടി.അനിതകുമാരി - 40.00

...വായനമുറി...

ആധുനികതയും ആസ്വാദ്യതയും

(സമ്പൂർണ്ണകഥകൾ - വാല്യം 1)

എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്

പുർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 250 രൂ

ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ

കുട്ടിയായ തന്നെ ഒപ്പം നടത്തിയും ചുമലിലെടുത്തും കഥകൾപറഞ്ഞുതന്ന ചെറിയക്കൻ എന്ന നാട്ടുകാരനെ എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട് സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആധുനികതയുടെ അനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് പാരമ്പര്യകഥനത്തിന്റെ ചുമലിൽനിന്ന് പൊറ്റെക്കാട് ഇറങ്ങിനടക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമെന്ന ഗണത്തെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട്, ഈ കഥാകാരൻ ആധുനികതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സ്ഥലങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം ഇതിന്റെ കൂടെ വരുന്നു. അതിവേഗം “സാംസ്കാരിക”മായി(cultural)ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ പൊറ്റെക്കാടിനെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ എഴുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആധുനികതയ്ക്ക് മുമ്പ്, ഫ്യൂഡൽബന്ധങ്ങളുടെ കാലത്ത്, പ്രാകൃതികമായ (natural) സ്ഥലങ്ങളും സ്ഥിരഘടനകളുമാണ് ആഖ്യാനത്തെ വലിയൊരളവിൽ പ്രചോദിപ്പിച്ചതെങ്കിൽ, ആധുനികതയിൽ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയാണ്. ജാതി-മതഘടനകളുടെ നിർണ്ണയശേഷിയിൽനിന്ന് മുക്തരായി, ആധുനികതയുടെ പൗരത്വം നേടുന്ന ‘ജനത’യുടെ (ഇതുതന്നെ പുതിയൊരു പരികൽപ്പനയാണ് - അന്ന്) സ്വാഭാവ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ പഠനമാണ് പൊറ്റെക്കാടിനെ നീണ്ടകാലം കഥയിൽ സജീവമാക്കി നിർത്തുന്നത്. തന്റെ പ്രഖ്യാതമായ കാൽപ്പനികത തന്നെയും പുതൂക്കത്തിന് വഴിപ്പെടുന്നുണ്ട്. വൈലോപ്പിള്ളിയിലും ഇടശ്ശേരിയിലും പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരിലുമൊക്കെ സംഭവിച്ചതുപോലെ കാൽപ്പനികതയുടെ മൂലതത്വങ്ങളെ ജനകീയാധുനികതയുടെ ഭേദതത്വങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പുനർനിർവ്വഹിക്കുകയാണ് പൊറ്റെക്കാട് ചെയ്തത്. ഈ കവികളിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രണ്ടു വിതാനങ്ങളാണ് ശക്തമായിരുന്നത് - ഭാരതീയമെന്ന പൊൽക്കൊണ്ട പുരാണവഴിയും, പ്രാദേശീയമെന്നു ഉറപ്പിക്കാവുന്ന മറ്റൊ

രുവഴിയും. അതുകൊണ്ടു കൂടിയാണവർ കവിതയെ ദേശീയവും പ്രാദേശീയവുമായ ആധികാരികതയുള്ള കലാരേഖയാക്കി മാറ്റിയത്. പൊറ്റക്കാട് ചെറിയക്കനിലൂടെ താൻ പ്രതീകവൽക്കരിച്ച നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തെ മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ. താൻ ഏറ്റെടുത്ത ആധുനികതയുടെ ആഖ്യാനങ്ങൾ ചില ഒബ്സേഷനുകളുടേയും ഫിക്സേഷനുകളുടേയും ദർശനപിണ്ഡങ്ങളുടേയും അർത്ഥാന്തരന്യാസങ്ങളാവാതെ, തികച്ചും സംവാദസന്നദ്ധമായ കഥ തന്നെയായത് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഈ അനുശീലനം കൊണ്ടാണ്. കഥ പറച്ചിലിന്റെയും കേൾക്കലിന്റെയും രസനീയതയെന്ന പാരമ്പര്യഭാവം പൊറ്റക്കാട്ടിൽ കഥയെഴുത്തിന്റെയും വായനയുടേയും ഏർപ്പാടുകളായി രൂപംമാറുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. 'ആദിമധ്യാന്ത'ത്തിൽ കൂടി കൊള്ളുന്ന കഥാത്മകതയെ പൊറ്റക്കാട് എന്നും വിലമതിച്ചു. വായനക്കാരെ എന്നും മുന്നിൽകണ്ടു- വിവരണം കലാവിരോധമല്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു വെച്ചു. ഇതുവഴി സിദ്ധിക്കുന്ന സംവാദാത്മകത കഥനത്തിന്റെ നാട്ടുവഴിയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയതാണ്. കൂട്ടിയായ തന്നെ ചെറിയക്കൻ വഹിച്ചെത്തിക്കുന്നത് 'പട്ടണ്'ത്തിലേക്കാണ് എന്നു കഥാകാരൻ എഴുതുന്നുണ്ട്. ഈ പട്ടണം ആധുനികതയുടെ ഇടമാണ്. ഇവിടത്തേക്ക് താൻ എത്തുന്നത്, പക്ഷേ, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ നാട്ടുപാതകളിലൂടെയാണ് "പട്ടണത്തിലേയ്ക്കുള്ള വലിയ പാതിയിലൂടെയല്ല, വയലുകളിലൂടെയുള്ള കുറുക്കുവഴിക്കാണ് പോക്ക്". (തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകളുടെ മുഖവുര).

ഇങ്ങനെയൊക്കെ എസ്.കെ.പൊറ്റക്കാടിനെ വിലയിരുത്താൻ സഹായിക്കുന്നതാണ് 'സമ്പൂർണ്ണകഥകളുടെ ഒന്നാം വാല്യം'. 'അസീസിന്റെ കുതിര'തൊട്ട് 'പുള്ളിമാൻ'വരെ അമ്പത്തൊന്ന് കഥകൾ ഈ വാല്യത്തിൽ വരുന്നുണ്ട്. പൊറ്റക്കാടിനെ അയാളപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാ കഥാമാതൃകകൾക്കും ഇവിടെ പ്രാതിനിധ്യം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സമാഹാരം വീണ്ടും വീണ്ടും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യം വൈവിധ്യമെന്നത് തന്നെയാണ്. അതേപ്പറ്റി വീണ്ടും പറയട്ടെ:

കേരളത്തിലെ ജാതി-മതബന്ധിയായ സാമൂഹികവീക്ഷണത്തിന് മാറ്റം വരുത്തുന്ന, വ്യക്തികളുടെ ലേകം എന്ന ബദൽദർശനത്തിന് വേരു പിടിക്കുന്ന കാലത്തെയാണ് എസ്. കെ. കഥയാക്കി മാറ്റുന്നത്. തന്റെ തലമുറയിലെ എല്ലാ കഥാകാരന്മാർക്കും ഇക്കാര്യം സാധിച്ചു. തകഴിയിലും ബഷീറിലും ദേവിലും പൊൻകുന്നം വർക്കിയുമെല്ലാം നാം കാണുന്നത് ഈ പുതിയ ലോകവായനയാണ്. കഥയെഴുതാൻ പ്രയത്നം കുറച്ചുവേണ്ടു (എന്ന് യാത്രികമായി പറയാം.) ഈ സാധ്യത ഉപയോഗിച്ച് അവർ പുതിയ

പുതിയ ജീവിത അറകളെപ്പറ്റിയാണ് എഴുതിയത്. 'പുതിയ'തെന്നാൽ പുതുതായി ഉണ്ടായ എന്നുമാത്രമല്ല അർത്ഥം - ഇതുവരെ കഥയാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത എന്നു കൂടിയാണ്. കഥ ഏകാകിയുടെ സ്വരമാണെന്നും ഭാവസാന്ദ്രമാകണമെന്നും കവിതയോടടുക്കണമെന്നുമൊക്കെയുള്ള തത്വം ടി. പത്മനാഭനും എം.ടി.വാസുദേവൻ നായർക്കുമൊക്കെ പ്രാധാന്യമുള്ള കഥനസംഘത്തിന്റെ വകയായി പിന്നീട് രൂപംകൊള്ളുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇത് ഒരു രൂപമല്ല മാത്രമല്ല - എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാടടുക്കുമുള്ള കഥാകാരന്മാർ അനുവർത്തിച്ച ജീവിതവൈവിധ്യ ചിത്രീകരണം, പുതിയ ഇന്ത്യ എന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലസ്വപ്നത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിഭാഷയായിരുന്നു. ആ സ്വപ്നത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ കനത്ത ആശങ്കകളാണ് ടി. പത്മനാഭനെയും എം.ടി.യേയും മറ്റും വേറൊരുതരത്തിൽ - ധ്യാനാത്മകമായി, മനഃശാസ്ത്രതാൽപ്പര്യമൊക്കെ വെച്ച് - കഥകളുണ്ടാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെയർത്ഥം പൊറ്റക്കാട്ടുകഥകളിലെ വിവരണവൈശദ്യവും ജന-സ്ഥല വൈവിധ്യങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസൂചകങ്ങളാണ് എന്നതാണ്.

പുതിയ ലോകത്തിന്റെ മാധ്യമമായാണ് നോവൽ വന്നത്. അവിടെ വൈശദ്യ-വൈവിധ്യങ്ങൾക്കുതന്നെ നിർണ്ണായകത്വം. വിവരണങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തംകൊണ്ടും കഥകളുടെ മാംസളതകൊണ്ടും എസ്.കെ.യുടെ ചെറുകഥകൾ നോവലിന്റെ - റിയലിസ്റ്റ് നോവലിന്റെ- രൂപത്തോടാണ് ചേരുന്നത്. ഇത് ഒട്ടും യാദൃച്ഛികമല്ല. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുതിയ വ്യവഹാരം, പുതിയ കർത്തൃസ്ഥാനങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തി, നിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് നോവൽ. ചെറുകഥകളിലൂടെ എസ്. കെ.ഉന്നംവെച്ചതും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ജീവിതം എന്ന വാക്കിന്റെ പരിധി കൂടുകയും, എല്ലാത്തരം മനുഷ്യരും കഥനയോഗ്യമാണെന്ന സാഹിത്യരാഷ്ട്രീയം അപ്രതിരോധ്യമാവുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭമാണ്, എസ്.കെ.യിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമമാകുന്നത്. 'ഒരു തെരുവിന്റെ കഥ'പോലെയോ 'ഒരു ദേശത്തിന്റെ കഥ'പോലെയോയുള്ള ഒരു നോവൽ പൊറ്റെക്കാട്ടിന് എഴുതാതിരിക്കാനാവില്ല എന്ന് പ്രവചിക്കുന്ന കഥകളാണ് ഈ സമാഹരണത്തിൽ ഉള്ളത്.

'ഇന്ദുലേഖ'യിൽ തന്നെ കൊളോണിയലിസം തന്ന പുതിയ സ്ഥലബോധം സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. മലബാർവിട്ട് വടക്കേ ഇന്ത്യയിലടക്കം, പല വാഹനങ്ങളിൽ, വഴികളിൽ, ഭാഷകളിൽ, ഭക്ഷണങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മാധവൻ; മാധവനെ തേടിയുള്ള യാത്ര; ഒപ്പം വരുന്ന വൈദേശികജ്ഞാനപദ്ധതികളുടെയും ചരാക്രനീക്കങ്ങളുടേയും റഫറൻസുകൾ - ഇത്

പുതിയ ലോകത്തിന്റെ ഭൂപടമാണ്. നമ്മുടെ ഒന്നാമത്തെ ചെറുകഥയിലും നായകൻ നാടുവിടുന്നുണ്ട് - 'ദാരക'യിലെത്തുമ്പോൾ സ്ഥലങ്ങളുടെ ഗണം പിന്നെയും സങ്കീർണ്ണമാവുന്നു. എസ്. കെ.യിൽ സ്ഥലമെന്നത് സ്വന്തം 'അംശം, ദേശം,'ഭാഷാപ്രവിശ്യ, രാഷ്ട്രം എന്നിവയൊക്കെ ഉൾക്കൊണ്ട് വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് പോകുന്നു. ആധുനികതയുടെ പുരോഗമനതത്വത്തിന് അനുസൃതവും മതാത്മകപാരമ്പര്യത്തെ വകവെക്കാത്ത തുമായ സ്ഥലദർശനം. ഈയൊരു യാത്രാനുഭവം ചെറുസമാഹാരങ്ങളേക്കാൾ ഫലപ്രദമായി നൽകാൻ സാദ്ധ്യമാകുമായും, തെരഞ്ഞെടുത്ത ഈ കഥകൾക്ക് കഴിയുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങളെയെല്ലാം കഥാകാരൻ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് മനുഷ്യരുടെ ശീലങ്ങളുടേയും പെരുമാറ്റങ്ങളുടേയും ബാഹ്യദൃശ്യങ്ങൾ വെച്ചാണ്. കാണിയുടെ കണ്ണാണ്, ഉൾക്കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചയല്ല ഇവിടെ പ്രബലം. ആധുനികതയുടെ ആദ്യാനുഭവമായതിനാലാണ് ഈ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം സാദ്ധ്യമാകുന്നതും. ഇതിനപ്പുറത്തെ ആധുനികതയെ സഹിക്കാൻ പാങ്ങില്ലാത്ത വലിയൊരു സംഘം മനുഷ്യർ മലയാളനാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കാണ് എസ്.കെ. പ്രിയങ്കരനായ കഥാകാരനായിത്തീർന്നത്.

എസ്.കെ. നൽകുന്ന രംഗങ്ങൾക്ക് ഉൾപ്പെരുമകൾ (intricacies) അനവധിയുണ്ട് എന്ന് വേറെതരം വായനക്കാർക്ക് തോന്നും. ഈ തോന്നലിൽ നിന്നാണ്, എസ്.കെ.നിരത്തിയ ജീവിതസ്ഥലങ്ങളെ ആവർത്തിച്ചും അല്ലാതെയും, പിൻഗാമികൾ വേറെ കഥകൾ എഴുതുന്നത്. എസ്.കെ.യുടെ, ബോംബെ കഥകളും ആനന്ദിന്റെ 'ആൾക്കൂട്ട'വും തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇക്കാര്യമറിയാനാവും.

ആധുനികതയുടെ ആദ്യരംഗങ്ങളുടെ ഒരു കാണിയും ചിത്രകാരനുമായതിനാൽ എസ്.കെ. താനെഴുതുന്നത്, പ്രമേയതലത്തിന്റെ, ദുരിതദൃശ്യങ്ങൾക്കെല്ലാമപ്പുറം, 'ആസ്വാദ്യ'മായ ഒന്നായി എഴുതാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. 'ആസ്വാദ്യതാലക്ഷ്യം' എസ്.കെ.യ്ക്ക് പ്രമേയബാഹ്യമായ സാഹിത്യതത്വമായിരുന്നു. തകഴി ഒരു ചവിട്ടുവെച്ചുകൊടുത്തിട്ടാണ് വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നതെന്ന് കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള പറയുമ്പോൾ 'ആസ്വാദ്യതാലക്ഷ്യ'ത്തിനപ്പുറത്തെ ഒരു കലാതത്വം രൂപംകൊള്ളുകയായിരുന്നു. തകഴിയുടെ ഈ തത്വം ഏറിയും കുറഞ്ഞും ദേവിനും ബഷീറിനും വർക്കിയ്ക്കും ബാധകമാണ്. പിൽക്കാലസാഹിത്യവും ചവിട്ടിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പൊറ്റക്കാടിന്റെ 'ആസ്വാദ്യതാലക്ഷ്യം' വേറിട്ട് നിൽക്കുന്നു. തന്റെതലമുറയിലെ

ചിലർ ഭാവിയുടെ സമകാലികർ (contemporary of the future) എന്ന പദവിയ്ക്ക് കൂടി അർഹരായി. മലയാളവായനയെ, ആധുനികതയുടെ ആദ്യ ദൃശ്യങ്ങൾവെച്ചുകൊണ്ട്, ജനാധിപത്യവത്കരിച്ച ആഖ്യാതാവ് എന്ന സ്ഥാനമാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്ടിനുള്ളത്-സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെന്ന പോലെ ഭാഷാചരിത്രത്തിലും ഈ സ്ഥാനം ഉണ്ട്. പൊറ്റെക്കാട്ടിലെ 'ആസാദൃതാസിദ്ധാന്ത'ത്തിന്റെ പൊരുളും ഇതാണ്.

ഒരുകാര്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നിർത്താം. ആത്മാർത്ഥതയുള്ള (അതിന്റെ ഗ്രാഷിയൻ വിവക്ഷയിൽ തന്നെ) എല്ലാ എഴുത്തുകാരിലുമെന്ന പോലെ എസ്.കെ.യിലും സ്വന്തം പതിവുകളെതന്നെ മറികടക്കാനുള്ള അബോധശ്രമങ്ങളുടെ ബീജരൂപങ്ങൾ കൂടിയിരിക്കുന്നുണ്ട് - ഈ എഴുത്തുകാരൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുമോ എന്നു വെറും ആസ്വാദകൻ മാത്രമല്ലാത്ത വായനക്കാരനെക്കൊണ്ട് ചോദിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ. 'പുള്ളിമാനി'ലെ സഹോദരിമാരുടെ അകൽച്ചയുടെ സന്ദർഭത്തിൽവരുന്ന വാക്യങ്ങൾ വേറൊരു പൊറ്റെക്കാടിനെ കാണിച്ചുതരുന്നു: "അവിടെ രണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കുപകരം നാലു സ്ത്രീകൾ പാർത്തുവന്നിരുന്നുവെന്ന് പറയാം. ഒരു ജ്യേഷ്ഠത്തിലും അനുജത്തിയും, ഒരു കാമിനിയും അവളുടെ പ്രേമപ്രതിഭാസിയും". പൊറ്റെക്കാടിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ ചിലകാര്യങ്ങൾ പതിവുവിട്ട് പറയാനുള്ള സന്ദർഭമാണ് 'സമ്പൂർണ്ണകഥകൾ' മുഖേന ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. ഏത് പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെയും സാംസ്കാരിക ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെയാണ്.

മരുന്നുകളുടെ മലയോരങ്ങളും ലഹരിയുടെ ചതിക്കുഴികളും

വനവാസചികിത്സ: ഒറ്റമൂലികളും മരുന്നുകളും, ഡോ. കെ. മാധവൻകുട്ടി, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില.50.00രൂപ

ലഹരിയുടെ ചതിക്കുഴികൾ, ഡോ.കെ. മാധവൻകുട്ടി, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില.50.00രൂപ

സി.എ. വാരിയർ

മദിരാശിയിലെയും കേരളത്തിലെയും പല മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലും അദ്ധ്യാപകനായും പ്രിൻസിപ്പലായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള

ഡോക്ടർ. കെ. മാധവൻകുട്ടി ആരോഗ്യകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നതിനനുതകുന്ന പല പുസ്തകങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്രസാങ്കേതിക പരിസ്ഥിതിവകുപ്പിന്റെ സഹായത്തോടെ 1987-ൽ കാൻഫെഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേരളത്തിലെ ആദിവാസികൾ ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന നാട്ടുമരുന്നുകളെയുംമറ്റും പറ്റി ഒരു പഠനം നടത്തുകയുണ്ടായി. അതിനായി രൂപീകരിച്ച കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രിൻസിപ്പലും, പ്രധാന ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്ററുമായിരുന്നു ഡോക്ടർ മാധവൻകുട്ടി. അവർ നടത്തിയ പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയതാണ് “ആദിവാസി ചികിത്സ, ഒറ്റമൂലികളും മരുന്നുകളും” എന്ന പുസ്തകം.

മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധവും സസ്യ ഔഷധങ്ങൾക്ക് ചികിത്സയിലുള്ള പ്രാധാന്യവുമെല്ലാം ഡോക്ടർ മാധവൻകുട്ടി ഇതിൽ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. ആദിവാസികളുടെ ചികിത്സാരീതികൾ, ആധുനികശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യം ശരിയെന്നു പറയാൻ വയ്യെങ്കിലും, അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് നശിച്ചുപോകാതിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ആയുർവ്വേദത്തെപ്പറ്റി വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. പാരിയർ ഒരു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്ദർഭവശാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗവും ആരോഗ്യസംരക്ഷണവുമെല്ലാം വെറും കച്ചവടമായിത്തീരുന്നതിനെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

ലളിതവും ചെലവുകുറഞ്ഞതുമായ രീതിയെന്ന നിലയിൽ ആദിവാസിചികിത്സാരീതിക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വിവിധ രോഗങ്ങളുടെ ശമനത്തിന് അട്ടപ്പാടിയിലേയും വയനാട്ടിലേയും ആദിവാസികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന നാട്ടുമരുന്നുകളെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ പറയുന്ന സസ്യഔഷധങ്ങളിൽ പലതും ആയുർവ്വേദത്തിലും ഉപയോഗത്തിലുള്ളതാണെന്നു കാണാം....അവയുടെ ഗുണവീര്യവിപാകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആയുർവ്വേദത്തിൽ പറയുന്നുമുണ്ട്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിലും അവയെപ്പറ്റി പഠിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും ആദിവാസി മരുന്നുകളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയൊരു പഠനവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പുസ്തകവും ഉണ്ടായത് ആ അറിവ് തീരെ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ സഹായകമായിത്തീരും.

ഡോക്ടർ മാധവൻകുട്ടിയുടെ മറ്റൊരു പുസ്തകമാണ് ‘ലഹരിയുടെ ചതിക്കുഴികൾ’. അടുത്തകാലത്തായി മദ്യത്തിനും മറ്റു ലഹരി പദാർത്ഥ

ങ്ങൾക്കും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ചെറുപ്പക്കാർക്കിടയിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന സാധീനം നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ കാർന്നുതിന്നുന്ന ഒരു രോഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആ പ്രവണതയ്ക്കെതിരായ ഒരു മുന്നറിയിപ്പും പ്രതിരോധത്തിനുള്ള ഒരു പ്രേരണയുമാണ് ഈ പുസ്തകമെന്നു പറയാം.

മദ്യം, പുകയില, കറുപ്പ്, കഞ്ചാവ്, കൊക്കെയ്ൻ, തവിട്ടുപഞ്ചസാര മുതലായ മാർകലഹരി പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമല്ല കാപ്പി, ചായ, കൊക്കോ മുതലായ താരതമ്യേന നിരുപദ്രവങ്ങളെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന പാനീയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

മദ്യപാനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ വിവിധ മദ്യങ്ങളെയും അവ കൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെയും വിശദീകരിക്കുന്നു. മദ്യപിച്ചു കാർ ഓടിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. മദ്യപിച്ചു കാരോടിച്ച ഒരു ഡ്രൈവറുടെ വാഹനത്തിലിടിച്ചു തന്റെ മകളുടെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരമ്മ അതിനെതിരായി തുടർച്ചയായി നടത്തിയ നിരന്തരപരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ മദ്യപിച്ചു കാരോടിക്കുന്നതിനെതിരായ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനായതിന്റെ കഥയും വിവരിക്കുന്നു. മഹാത്മജിയുടെ നാടായ ഇന്ത്യയിൽ മദ്യം ഒരു വരുമാനമാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ സർക്കാരുകൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പരിഹാസ്യതയും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

പുകയിലയുടെ വിവിധരൂപങ്ങൾ (സിഗരറ്റ്, ബീഡി, ചുരുട്ട്, മുറുക്ക്, പൊടി) കാൻസർ എന്ന മാർകരോഗത്തിന്നുകാരണമാകുന്നതിനെപ്പറ്റി വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ തകരാറിലാക്കുന്ന മറ്റു ലഹരി പദാർത്ഥങ്ങളുടെയും സ്വഭാവവും പ്രവർത്തനരീതിയുമെല്ലാം വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ നിലവിലുള്ള ഡി-അഡിക്ഷൻ സംവിധാനത്തെപ്പറ്റിയും പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നാംപതിപ്പിന്റെ അവതാരികയിൽ എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ പറയുന്നതുപോലെ “ലഹരിയെന്ന വിപത്തിൽനിന്ന് തങ്ങളെയും വളരുന്ന തലമുറയെയും രക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രേരണകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാർക്ക് നൽകുമെന്ന്” തീർച്ചയാണ്. വളരുന്ന തലമുറയ്ക്കിടയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ഹൈസ്കൂൾ, കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ, ഈ ഗ്രന്ഥം ധാരാളമായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് അവർ ലഹരിയുടെ ചതിക്കുഴികളിൽ വീഴാതെ രക്ഷപ്പെടുവാൻ സഹായകമായിത്തീരും.

കക്കാടിന്റെ കവിത

മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്,
വില.40.00 രൂപ
സി.എ. വാദ്യർ

മലയാള കവിതയുടെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും വലിയ മാറ്റം വരുത്തിയ, ആധുനിക മലയാളകവിതയ്ക്ക് പുതിയദിശാബോധമുണ്ടാക്കിയ, കവിയാണ് എൻ.എൻ.കക്കാട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കക്കാടിന്റെ കവിതയ്ക്ക് അനേകം നിരൂപണങ്ങളും, പഠനങ്ങളും, ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നാണ് മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരന്റെ “കക്കാടിന്റെ കവിത”

‘കക്കാടിന്റെ കവിത - ആധുനിക വീക്ഷണം’ എന്ന ആദ്യലേഖനത്തിൽ പാശ്ചാത്യ കവിതയിലും മലയാളകവിതയിലും ആധുനികതയുടെ ആവിർഭാവത്തെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നു. കക്കാടിന്റെ കവിതയിലെ ആധുനികത, ‘വഴിവെട്ടുന്നവരോട്’ എന്ന കവിത പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് വിവരിക്കുന്നു. ആധുനികതയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ അധ്യക്ഷനും വിജിഗീഷുവും അനുകരണീയനുമായ കക്കാടിന്റെ കവിതയുടെ കരുത്തും ചടുലതയും പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

‘വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടവന്റെ വേദന’ കക്കാടിന്റെ കവിതയുടെ സവിശേഷതയാകുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് രണ്ടാമത്തെ ലേഖനം. സഹ്യപർവ്വതത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിലുള്ള ഈ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് നഗരമാകുന്ന പാതാളത്തിലെത്തിപ്പെട്ട കവിക്ക് തന്റെ പൊട്ടിപ്പോയ വേരുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വേദന, അന്യവൽക്കരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വേദനതന്നെ. പാതാളത്തിന്റെ മുഴക്കം, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപത്തിമൂന്ന്, വജ്രകുണ്ഡലം എന്നീ കൃതികളിലെല്ലാം വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നവന്റെ വ്യഥയും അതുവീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ത്വരയും കാണാം.

പട്ടിപ്പാട്ട്, ചെറുകുളുടെ പാട്ട്, കഴുവേറിപ്പാച്ചന്റെ പാട്ടുകഥ മുതലായ രചനകൾ എങ്ങനെ സമൂഹവൈകൃതത്തിനുമേൽ ഒരിടിമിന്നലാകുന്നു എന്ന് ചന്ദ്രശേഖരൻ വിവരിക്കുന്നു- ഉറക്കുപാട്ടിനപ്പുറം ഉണർത്തുപാട്ടിനപ്പുറം എന്ന ലേഖനത്തിൽ. സമൂഹത്തിന്റെ വർത്തമാന ജീവിതവുമായി കവിയ്ക്ക് പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയാതെവരുമ്പോഴാണ് അസംബന്ധപ്ര

തീകങ്ങളിലൂടെ തന്റെ ആത്മതാമസം വിളിച്ചുപറയുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

‘ആശ്രമമൃഗം ഒരാസ്വാദനം’ എന്ന ലേഖനം “ഇതാ ആശ്രമമൃഗം കൊല്ല കൊല്ല” എന്ന സമാഹാരത്തിലെ കവിതകളെക്കുറിച്ചാണ്. ഒരു മഹാരാജ്യത്തിലെ മഹത്തായപാരമ്പര്യം നഷ്ടംവന്ന ജനതയുടെ പ്രതിപുരുഷനായ കവിയുടെ നിലവിളിയാണ് ആശ്രമമൃഗമെന്ന കവിതയിലെന്ന് ചന്ദ്രശേഖരൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

കക്കാടിന്റെ കവിതകളെ മറ്റ് ആധുനിക കവിതകളിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമാക്കുന്ന ശക്തി ആന്തരികമായ ജ്ഞാനദിദൃക്ഷയാണെന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. ‘സ്ഥിതിപ്രജ്ഞന്റെ ദിദൃക്ഷ’ എന്ന ലേഖനത്തിൽ സ്ഥിതിപ്രജ്ഞനായ കവിയെയാണ് ചന്ദ്രശേഖരൻ കാണിച്ചുതരുന്നത്. ആധുനികയുഗത്തിന്റെ വേദമന്ത്രങ്ങളായി, ഓങ്കാരനദിയായി ഒഴുകുന്ന കക്കാടിന്റെ കവിത നൽകുന്ന നിർവ്യതാത്മകമായ ശാന്തിയെ വിശദീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

കക്കാടിന്റെ കവിതയിലെ മൃത്യുദർശനത്തെ സമഗ്രമായി അപഗ്രഥിക്കുന്നതാണ് ‘കക്കാടിന്റെ മൃത്യുദർശനം’ എന്ന ലേഖനം. കക്കാടിന്റെ മൃത്യുസങ്കല്പം ആസന്നമരണകാലത്തെഴുതിയ കവിതകളിൽ മാത്രമല്ലെന്നും ആദ്യകാലകവിതകൾതൊട്ടേ ഒരു നിഴൽപോലെ അതുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ചന്ദ്രശേഖരൻ പറയുന്നു. മരണത്തെ ഒരു കോമാളിയെന്നു വിളിച്ച കക്കാട് തന്റെ കവിതയെ മൃത്യുഞ്ജയ മന്ത്രമായി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. സഫലമീയാത്ര, നന്ദി തിരുവോണമേ നന്ദി, പകലറുതിക്കുമുൻ, ഇന്റൻസീവ് കേയർ, ഡംഗമനീയം, മരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരമൂർത്ത പഠനം എന്നീ കവിതകൾ കക്കാടിന്റെ മരണദർശനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമുദ്രകളായിത്തീരുന്നുവെന്ന് ചന്ദ്രശേഖരൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

‘സാമഗാനമുറങ്ങുന്ന പഴങ്കഥ’ എന്ന ലേഖനം കക്കാടിന്റെ ‘ഒരു പഴങ്കഥ’ എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ്. കാവ്യസൂക്തങ്ങളിൽ നിന്നുറന്ന ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം സ്വന്തംഗാനത്തിൽ വിലയിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് കക്കാടിന്റെ കരുത്തെന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു.

കക്കാടിന്റെ കാവ്യനാടകങ്ങളായ ‘ആനമുളി’ (ഇതാ ആശ്രമമൃഗം കൊല്ല കൊല്ല)അവിഹ്നമസ്തു (സഫലമീയാത്ര) എന്നിവയെക്കുറിച്ചാണ് ‘കവിതയിലെ നാടകം’ എന്ന ലേഖനം “എൻ.എൻ. കക്കാട് എന്ന കവിതന്റെ ജന്മം കൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും ഈ ലോകത്തിൽ നിറവേറ്റാൻ ശ്രമിച്ച ദൗത്യം ഈ രണ്ടുകാവ്യനാടകങ്ങളിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്” എന്ന് ലേഖകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

‘പ്രണവത്തിന്റെ സുധാവർഷം’ എന്ന അവസാന ലേഖനത്തിൽ കക്കാടിന്റെ കവിതയുടെ അജേതയമായ അടിയൊഴുക്കിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു. ‘ജ്ഞാനനിദിദ്ധ്യാസത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് കവിതയിലെ സത്കർമ്മ സാഹചര്യത്തിന് കക്കാടിനെ അർഹനാക്കുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മുപ്പതിലേറെ വർഷക്കാലം മലയാളകവിതയിലെ സജീവസാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്ന, ‘സഫലമീയാത്ര’ എന്ന് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞ, കക്കാടിന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ച് നല്ലൊരു പഠനമാണ് ഈ സമാഹാരമെന്നു പറയാം. കക്കാടിന്റെ പ്രധാന കൃതികളെല്ലാം ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. “എല്ലാം അറിയുമ്പോഴും ഒന്നും അറിയുന്നില്ലെന്ന ബോധം” കക്കാടിന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതയായി ലേഖകൻ എടുത്തുപറയുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

**പെണ്ണ്, പടുമുള, സാലഭഞ്ജിക, ശില്പി,
കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി, കലികാലാവസ്ഥകൾ,
കുഞ്ഞമ്മയും കൂട്ടുകാരും, അണലി**

പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്,

പെണ്ണ്, തകഴി, പേജ് 96, വില 50. രൂപ - പടുമുള, കെ.ബി.ശ്രീദേവി, പേജ് 96, വില 50. രൂപ - സാലഭഞ്ജിക, ശീനി ബാലുശ്ശേരി, പേജ് 50, വില 25. രൂപ- ശില്പി, അരവിന്ദൻ, പേജ് 108, വില 50. രൂപ- കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി, എം.സുജയ്, പേജ് 112, വില 55. രൂപ- കലികാലാവസ്ഥകൾ, സി. രാധാ കൃഷ്ണൻ, പേജ് 96, വില 50. രൂപ- കുഞ്ഞമ്മയും കൂട്ടുകാരും, ഉറുബ്, പേജ് 88, വില 45. രൂപ- അണലി, ശശിവാര്യാർ, പേജ് 343, വില 160. രൂപ

കെ.എച്ച്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

പെണ്ണ്: തകഴിക്ക് ഒരു മുഖവുരയുടെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. “സ്ത്രീണാം ച ചിത്തം.....” - സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സിന്റെ അസാധരണതാമ മനസ്സിലാക്കുക വളരെ വിഷമമാണെന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന ഒരു ചൊല്ലാണിത്. ആ അസാധരണമനസ്സിനെ വളരെ സൂക്ഷ്മമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്ന നോവലാണ് “പെണ്ണ്.” ഗ്രാമത്തിന്റെ നൈർമ്മല്യവും നിഷ്കളങ്കതയും ഈ നോവലിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത, പാരമ്പര്യത്തിൽ ഊന്നിനിൽക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഉടമയായ സുമതിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് നോവൽ. കഴുത്തിൽ താലികെട്ടിയവനെ മാത്രം മനസ്സിൽവെച്ചു ഒരു കുട്ടിയുടെ അമ്മയായി, ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ ഭർത്താവ് എവിടേയ്ക്കോ പോയതിനുശേഷം സുമതിയുടെ വളർച്ചയാണ് നോവലിസ്റ്റ് വളരെ സൂക്ഷ്മമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് പരമനെന്ന 'വെറിയൻ' കഥാപാത്രത്തിന്റെ കൂടി കഥയാണ്. സുമതിക്ക് എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും ഒരു ദിശാബോധമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത് വെറിയൻ പരമനും അയാൾക്ക് ഒരേയൊരഭയകേന്ദ്രമായത് സുമതിയും. തനിക്കൊരു കുഞ്ഞിനെത്തന്നു പോയ ദിവാകരൻ അവളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു നിഴൽമാത്രമായിരുന്നപ്പോൾ നിറഞ്ഞുനിന്നത് പരമനായിരുന്നു. കഥാന്ത്യത്തിൽ ഇത് ഉറച്ച സാഹോദര്യബന്ധമായി പരിണമിക്കുന്നു. ആങ്ങളയ്ക്കും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കയറിവന്ന ഭർത്താവെന്ന മനുഷ്യനും. "ഈ വീട്ടിൽ സ്ഥലമില്ല രണ്ടുപേർക്കും, ആങ്ങളമതി" എന്നു പറയാനുള്ള തന്റേടം സുമതി കാണിക്കുന്നിടത്ത് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു. പാതിവ്രത്യത്തിന് ഒരു പോറലും ഏൽപ്പിക്കാതെ സുമതി പിടിച്ചു നിന്നു. ശരീരസൗന്ദര്യത്തിൽ മദിച്ച അതുവിറ്റു കാശാക്കി നടന്ന കന്യേൽ ഗൗരിക്കുട്ടിയേയും സുമതി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. തന്നിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ദൗർബ്ബല്യങ്ങളേയും കഴിവുകളേയും എല്ലാം കണ്ടറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ച വെറിയൻ പരമനേയും സുമതി ഉയർത്തി.

ഗ്രാമീണ സ്ത്രീകളുടെ എല്ലാ ഭാവഹാവങ്ങളും യഥാത്ഥമായി വരച്ചുകാട്ടാൻ തകഴിയുടെ രചനാവൈഭവത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുമതിയ്ക്ക് ദിവാകരനിലുണ്ടായ ആ പുത്രനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ നോവലിസ്റ്റ് വലിയ ശ്രദ്ധയൊന്നും കൊടുത്തുകണ്ടില്ല. പെണ്ണിൽത്തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കാനായിരിക്കണം ഇങ്ങനെ ചെയ്തത്.

പടുമുള: ഗ്രാമീണനിഷ്കളങ്കതയും നൈർമ്മല്യവും പൊതുവെ, ശ്രീമതി. കെ.ബി. ശ്രീദേവിയുടെ രചനകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. 'പടുമുള' എന്ന ചെറുകഥാസമാഹരവും ഇതിനൊരപവാദമല്ല. ഇതിലെ പതിനാറുകഥകളിലും വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നത് രചനകളിലെ നൈർമ്മല്യമാണ്. ലളിതമായ കഥാഖ്യാനരീതി കാണുമ്പോൾ എല്ലാം പടുമുളകളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടാം. എന്നാൽ ഇതിലെ കഥകളോരോന്നും പല പല ചിന്താശകലങ്ങളുടെ മുളകൾ ഭാവുകഹൃദയങ്ങളിൽ മുളപ്പിക്കും. സമകാലികജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി സ്പർശിക്കുന്നവയുമാണ് ഈ ചിന്തകൾ.

പ്രകൃതി സംരക്ഷണം, മതസൗഹാർദ്ദം, രാജ്യസുന്ദര്യം, ഉപഭോഗസംസ്കാരം, സ്ത്രീപീഡനം ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തവിഷയങ്ങളുടെ സ്പർശം ഓരോ കഥയിലും കാണാം. മിസ് മാൽകം എന്ന ഒരു കഥതന്നെ നോക്കാം. മല്ലികയെന്ന ഏകപുത്രിയെ സംസ്കാരസ്വന്തയാക്കി വളർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഗ്രാമീണയായ അമ്മയും നാഗരികസംസ്കാരഭ്രാന്തത്ത അച്ഛനും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഘട്ടനം. അച്ഛൻ അവളെ പച്ചപ്പരിഷ്കാരിയെ ഭ്രാന്ത മാറു. മല്ലിക മിസ്. മാൽകമായി നഗരത്തിലെ കോൺവെന്റിലും ഹോസ്റ്റലിലുമെത്തുന്നു. യൗവനാരംഭത്തോടെ മയക്കുമരുന്നും സിഗരറ്റും എല്ലാ യുവാക്കളോടും സ്വതന്ത്രമായ പെരുമാറ്റവും അച്ഛനുതന്നെ സിഗരറ്റു വലിക്കാൻ കൊടുക്കലും സ്വയം അച്ഛന്റെ കൂടെയിരുന്നു വലിക്കലുമായി മിസ്. മാൽകം വളർന്നു. ഹോസ്റ്റലിൽനിന്നു ആദ്യവും സ്കൂളിൽനിന്ന് പിന്നീടും പുറത്താക്കപ്പെട്ട് വീട്ടിൽ വേച്ചുവേച്ചു വന്നുകിടക്കുന്ന മകളെ നോക്കി തീ തിന്നുന്ന മാതൃഹൃദയം. പഴയ മല്ലികയുടെ എന്തെങ്കിലുമൊരംശം അവളിലുറങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടാവാം, അതിനെ ഉണർത്താനാവുമോ എന്നെല്ലാം ചിന്തിച്ച് നെഞ്ചിൽ നെരിപ്പോടുകൂടി നിൽക്കുന്ന ആ അമ്മയെ മറക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.

ഇതിഹാസ-പുരാണങ്ങളിലെ ചില സന്ദർഭങ്ങൾ അടർത്തിയെടുത്ത് കഥാരൂപം നൽകിയിട്ടുള്ള ചില കഥകളും 'പടുമുള'യിലുണ്ട്. ഹിഡുംബി, അപാല, ഗീതോപദേശം എന്നീ കഥകൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മികച്ചുനിൽക്കുന്നു.

സാലഭഞ്ജിക: ശ്രീനി ബാലുശ്ശേരിയുടെ “സാലഭഞ്ജിക” ലഘു നോവലാണ്. രാജകൊട്ടാരത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള ഒരു പ്രണയകഥകഥ.

അനേകം ഭാര്യമാരുമായി കാമലോലുപതയോടെ രമിച്ചുകഴിഞ്ഞ നന്ദപുരാധിപന്റെ മനസ്സിൽ ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഒരേയൊരു പത്നി എന്ന ചിന്ത ജനിപ്പിക്കാനായത് സുകന്യക്കുമാത്രമായിരുന്നു. സമ്പന്നതയുടെ നടുവിലും അവൾ രാജാവിനോട് ഒന്നുമാത്രമേ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. അത് തന്റെ ഒരുകാലിൽമാത്രം കിടക്കുന്ന വെള്ളിപ്പാദസരം അഴിക്കരുതേ എന്നായിരുന്നു. ഉദാരമണിയവും നിരുപമവും വശ്യവുമായ അവളുടെ പെരുമാറ്റം നന്ദപുരേശനെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ആ പ്രാർത്ഥന അംഗീകരിച്ചു. രാജാവിന്റെ പ്രാണനിൽ പ്രാണയായി സുകന്യ. വർഷങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ മാറകരോഗം പിടിച്ചു സുകന്യ മരിച്ചു.

ഇത് നന്ദേശനെ വല്ലാതെ ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. അവളുടെ ഛായാചിത്രം അദ്ദേഹം വരപ്പിച്ചുവെച്ചു. എഴുവർഷം തികയുന്ന ദിവസം സുകന്യയുടെ മാർബിൾ പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ച നന്ദേശൻ കൊട്ടാരം ശില്പിയുടെ അഭ്യർത്ഥന പ്രകാരം അയാൾക്ക് വിശ്വാസമുള്ള ശില്പിയുടെ സഹായം തേടാൻ സമ്മതം കൊടുക്കുന്നു. പൂർണ്ണതയോടെ, ഭാവപ്പകർച്ചയോടെ സുകന്യയുടെ പ്രതിമനിർമ്മിക്കാൻ തടവറയിൽകിടക്കുന്ന ദിലീപനേ സാധിക്കൂ എന്ന് കൊട്ടാരം ശില്പിക്ക് നല്ല ബോധ്യമുണ്ട്. സുകന്യയെ നെഞ്ചേറ്റി ഓമനിച്ചവനാണ് ദിലീപൻ. ഛായാചിത്രം രാജാവിനു വേണ്ടി വരച്ചു അതിലൊന്നു ചുംബിച്ചതിനുള്ള ശിക്ഷയായാണ് ദിലീപന്റെ കാരാഗൃഹവാസം. ദിലീപൻ പ്രതിമ തീർത്തു. രാജാവ്, താൻ സൂക്ഷിച്ചു വെച്ച ഒറ്റച്ചിലങ്കയണിയിച്ചു. സുകന്യ നൽകിയ മറ്റേച്ചിലങ്കയും അണിയിച്ചാണ് ദിലീപൻപ്രതിമ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. അതോടെ ഒരു നിഗൂഢ പ്രണയ കഥയുടെ ചുരുളുമഴിഞ്ഞു. ദിലീപനു മോചനവും കിട്ടി.

നിസ്വരായ പ്രജകളുടെ ജന്മം ഭരണാധികാരികൾ സ്വസുഖത്തിനായി നശിപ്പിക്കാതെ ഉണർന്നിരിക്കണമെന്ന ആഹ്വാനമണ് ശ്രീനി ഈ നോവലിലൂടെ നൽകുന്നത്. ഇന്നും അതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്.

ശില്പി: നാലുപതിറ്റാണ്ടുകാലം മറുനാടുകളിൽ ഏറെ ഉത്തരവാദിത്വം നിറഞ്ഞ ജോലികളിലേർപ്പെട്ട്, വിരമിച്ചു സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിൽ തിരിച്ചുവന്ന് വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുകയാണ് ശ്രീ. അരവിന്ദൻ. അന്യനാടുകളിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ കഥാകൃത്ത് സമയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ കഥാസമാഹാരമാണ് “ശില്പി”.

“ശില്പി”യിലെ ചില കഥകൾ ആനുകാലികങ്ങളിൽ വെളിച്ചംകണ്ടവയാണ്. ‘മിഥ്യ’, ‘ദൂര’, ‘കണ്ണൻ’, ‘ശില്പി’ തുടങ്ങി ഇരുപത്തിനാലു കഥകളുള്ള “ശില്പി” വായനക്കാരനെ ഒട്ടും നിരാശപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഒരു പാട് ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ശ്രീ. അരവിന്ദനുണ്ട്. ആ അനുഭവങ്ങളെ അദ്ദേഹം കഥകളിലൂടെ പകർന്നുതരുന്നു. സ്വന്തമായ ഒരു കഥനരീതിയുടെ ഉടമയാണ് ശ്രീ.അരവിന്ദൻ. ‘വടി’, ‘തന്നിനിറം’, ‘കുപ്പിവളകൾ’, ‘കണ്ണൻ’, ‘സംശയം’ എന്നീ കഥകളിൽ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വികൃതികൾ വളരെ ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി: പുസ്തകത്തിന്റെ പേര് വിചിത്രമായി തോന്നുന്നു. ഒരു പോർച്ചുഗീസ് പേരാണ്. ഒരു വ്യത്യസ്തതയ്ക്കു വേണ്ടി യാകാം കഥാകൃത്ത് എം. സുജയ് തന്റെ പതിമൂന്നുകഥകൾ സമാഹരിച്ച് പുസ്തകരൂപത്തിലാക്കുമ്പോൾ അതിലെ ഒരു കഥയുടെ പേരായ “കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി” എന്നത് പുസ്തകത്തിനും നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഈ സമാഹാരത്തിലെ നല്ല കഥകളിൽ ഒന്നാണ് ഇത്. പോർച്ചുഗീസ് നാടോടിക്കഥയിലെ ഒരു കൊച്ചുകഥാനായികയാണ് റീമാ എന്ന് പുറംചട്ടയിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവളുടെ നീണ്ട പോർച്ചുഗീസ് പേരായിരിക്കണം കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി. കുസൃതിക്കുടുക്കയായി കടപ്പുറത്ത് കടലവിറ്റു നടന്നിരുന്ന ആ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയെ കാണാനാണ് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വീണ്ടും കഥാകൃത്ത് അഥവാ കഥയിലെ നായകനായ ‘ഞാൻ’ മണലാരണ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മടങ്ങിവന്നത്. വരുമ്പോൾ വിദേശവസ്തുക്കൾ കിട്ടുന്ന ഗൾഫിലെ ചന്തയിൽനിന്ന് അവൾക്കായി, പോർച്ചുഗലിൽ തന്നെ പണി തീർത്ത വളയും മോതിരവും മാലയുമെല്ലാം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. കടപ്പുറത്തെത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ പിതാവ് മനസ്സിന്റെ സമനിലതെറ്റി നടക്കുന്നതാണ് കാണുന്നത്. ആ വൃദ്ധൻ കഥാകൃത്തിനേയും ആക്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പിന്നീടെന്തോ ഓർമ്മകളാൽ ആ ശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ച് അയാളേയും കൂട്ടി ഒരു ശവക്കല്ലറയിലേയ്ക്കു പോയി. റീമാ എന്ന കുസൃതിക്കുടുക്ക കൊല്ലപ്പെട്ടു എന്നുമാത്രം അയാളിൽനിന്നറിഞ്ഞ്, താൻ കൊണ്ടുവന്ന സമ്മാനങ്ങൾ “കൊറീമാ ഗാമാ ബബ്നി” എന്നു കോറിയിട്ടിട്ടുള്ള ആ ശവക്കല്ലറയിൽ സമർപ്പിച്ചു. റീമയുടെ മരണം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് ഒരു സൂചനയും കഥാകൃത്ത് തരുന്നില്ല. “ശവഘോഷയാത്രയുടെ ആ സഭ”, കോളേജ് പ്രണയകഥകളായ “ശ്രീദേവിയെ എനിക്കിഷ്ടമാണ്” “അവസാനത്തെ പീരിയഡ്” “വഴിയരികിലെ യാത്രക്കാരൻ” തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ മറ്റുകഥകളിൽ ചിലവ. ഉയർന്നുവരാൻ ഏറെ സാധ്യതകളുള്ള ഒരു കഥാകൃത്തിനെ ഈ സമാഹാരം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.

കലികാലാവസ്ഥകൾ: “ഇതൊരു നോവലോ കഥയോ കഥയില്ലായ്മയോ എന്താണെന്ന് എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ”- “കലികാലാവസ്ഥകളിലെ ആറാം പേജിൽ നോവലിസ്റ്റിന്റെ ഈ വാക്യവും തുടർന്ന് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലഘുവിവരണവും നമുക്ക് വായിക്കാം. എന്തായാലും കഥയില്ലായ്മയല്ല എന്ന ഈ കൃതിയിലൂടെ സുഖമായി കടന്നു

പോവുമ്പോൾ നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടും. മാത്രമല്ല, ഇതൊക്കെത്തന്നെയല്ലേ നാം കണ്ടുകൊണ്ടും വായിച്ചുകൊണ്ടും കേട്ടുകൊണ്ടും ഒടുവിൽ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നത് എന്നും തോന്നും. നമ്മുടെ കഥയില്ലായ്മകൾ കൊണ്ട് നാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബോധനാശവും നമ്മുടെ ചിന്തകളിൽ നിറഞ്ഞുവരും. അപ്പോൾ ബോധനാശത്തിൽനിന്ന് ഒരു ദിശാബോധം ഉണ്ടാകും. ഇത്തരമൊരു ബോധതലത്തിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ ഉയർത്താൻ സാധിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ് ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഈ രചനയുടെ മേന്മ.

എല്ലാവർക്കും കലികയറിയ, എല്ലാവരും കലിതുള്ളുന്ന ഒരു കാലത്തിലൂടെ നാം കടന്നുപോവുന്നു. കലിരസമെന്ന “പത്താംരസ”ത്തിൽ എല്ലാവരും മങ്ങിക്കുളിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും കലി ഇറങ്ങുന്നില്ല. പഠിപ്പിൽ മിടുമിടുകനായ സദ്ധാർത്ഥനെന്ന സിദ്ധു-അദ്ധ്യാപക ദമ്പതികളായ ജാനകീ-രാഘവന്മാരുടെ ഓമനപ്പുത്രൻ കോപ്പിയടിച്ച് പിടിക്കപ്പെട്ട ഗുരുവിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി വളർന്നു വളർന്നു കലിരസത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച് പോകുന്ന തൊരുവശത്ത്. മലയോരത്തൊമ്മായുടെ മകൻ ലിനോ തോമസ് പത്താംതരം തോറ്റ് തുമ്പ തൊടാതെ വാറ്റിവാറ്റി നടന്ന് അധികാരികളുടെ സ്രഷ്ടാവായ മറുവശത്ത്, മെഡിക്കൽസീറ്റിനുവേണ്ടി വിവാഹബന്ധം നിയമദ്യഷ്ട്യാ വേർപെടുത്തി ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ദമ്പതികൾ മറ്റൊരിടത്ത് - ഇങ്ങനെ ഇതിലുള്ളതെല്ലാം ചുറ്റും നാം കാണുന്നു. രാജാവിനും പ്രജയ്ക്കും മന്ത്രിയ്ക്കും നടീ-നടന്മാർക്കും സമസ്തലോകത്തിനും പത്താംരസം നിറച്ചിട്ടും നിറച്ചിട്ടും മതിയാവുന്നുമില്ല. കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത രോഗങ്ങളും വൻവിപത്തുകളും മാനുഷ്യകത്തെ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. ഈ കലികാലവൈഭവങ്ങളുടെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാളേറെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന ഒരാഖ്യാനമാണ് “കലികാലാവസ്ഥകൾ”. “കലികാലം എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നു കടന്നുകിട്ടിയാൽ രക്ഷയായി” (പുറം 96) എന്ന വാക്യത്തോടെയാണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്. ആ രക്ഷകിട്ടാനുള്ള ബോധം ഈ നോവലിലൂടെ അനുവാചകർക്ക് ലഭിക്കുന്നു.

കുഞ്ഞമ്മയും കൂട്ടുകാരും: മനുഷ്യർ അടിസ്ഥാനപരമായി നല്ലവരാണ് എന്നു തെളിഞ്ഞ ഒരു ദർശനമാണ് ഉറുബിന്റെ കൃതികളിലെല്ലാം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിലും മനുഷ്യർ സുന്ദരന്മാരും സുന്ദരികളും ആണെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേവലുകളിലും

കഥകളിലും നല്ലമനുഷ്യരുടെ ഒരു ലോകം നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നു. മാനവമൈത്രി ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുക എന്നതാണ് സാമൂഹികാഭിവൃദ്ധിയ്ക്ക് ആദ്യമായും അവസാനമായും വേണ്ടത് എന്ന തന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ ഊബ് തന്റെ രചനകളിലൂടെ പ്രചരിപ്പിച്ചുപോന്നു. ജാതിയുടേയും മതത്തിന്റേയും വേലിക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ സങ്കുചിതമതബോധങ്ങളോടെ ജീവിക്കാതെ പരസ്പരസ്പർശത്തോടെയും സൗഭദ്രതത്തോടെയും ജീവിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണ് ഊബിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഈ സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരമാണ് “കുഞ്ഞമ്മയും കുട്ടുകാരും” എന്ന ചെറിയ നോവലിൽ. തന്റെ ഉൾനാടൻ ഗ്രാമജീവിതാനുഭവങ്ങളെ യാഥാതഥമായ രീതിയിൽ പകർത്തി കഥാപാത്രങ്ങളെ ഇടുങ്ങിയ അറകൾക്കുള്ളിൽനിന്ന് വെളിച്ചം നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് നോവലിസ്റ്റ് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. വിഭിന്ന ജാതിയിൽപ്പെട്ട കുഞ്ഞമ്മയും ചാത്തപ്പനും വിവാഹിതരായി അനുഭവിക്കുന്ന ജീവിത പ്രയാസങ്ങൾ അന്നത്തെ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമ്മബോധത്തോടെ ഈ കൃതിയിൽ വിവരിക്കുന്നു. ആശുപത്രിയിൽ എത്തിച്ചാൽ അല്ലാതെ കുഞ്ഞമ്മയുടെ പ്രസവം നടക്കില്ല എന്ന അവസ്ഥവരുമ്പോൾ അബ്ദുറഹിമാനും കുറുപ്പും ഉണ്ണലിത്തള്ളയുടെ മകനുമെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേരുന്നു. ഈ നന്മയും സ്നേഹവുമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തെ സമ്പന്നമാക്കുക എന്ന തിരിച്ചറിവ് ചേരിതിരിഞ്ഞ് പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്നവർക്ക് ഉണ്ടാകുന്നു. അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി, ഗോപാലൻ നായർ, കുറുപ്പ്, ഖദീജ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളേയും ഗ്രാമീണനിഷ്കളങ്കതയോടെതന്നെ നോവലിസ്റ്റ് ഇതിൽ വരച്ചു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മതങ്ങളും ജാതികളും മനഷ്യരെ തമ്മിലടിപ്പിച്ച് ജീവിതം നരകതുല്യമാക്കുന്ന ഏതു കാലഘട്ടത്തിലും ഈ കൃതിയിലെ വെളിച്ചം നിലനിൽക്കും. ആ വെളിച്ചം നമുക്കിന്ന് അത്യാവശ്യവുമാണ്. അതുതന്നെയാണ് “കുഞ്ഞമ്മയും കുട്ടുകാരും” എന്ന നോവലിന് ഇന്നും പ്രസക്തിയേകുന്നത്.

അണലി: ശ്രീ. ശശിവാര്യാർ മലയാളികൾക്ക് ഏറെ പരിചിതനല്ല. ധനതത്വശാസ്ത്രപണ്ഡിതനായ വാര്യാർ ഇന്ത്യയ്ക്കകത്തും പുറത്തും മൾട്ടിനാഷണൽ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞ 10 വർഷക്കാലമായി സാഹിത്യരചനകളിലും അതിനാവശ്യമായ യാത്രകളിലും മാത്രം ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 1994-ൽ “The Hidden Continent” എന്ന കൃതിയിലൂടെ രംഗത്തുവന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിനകം അഞ്ച് കൃതികൾകൂടി

ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ “Night of the Krait” എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധീരസാഹസിക നോവലുകളിൽ ആദ്യത്തേതാണ്. “അണലി” എന്ന പേരിൽ ഇത് മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയത് ശ്രീ.പി.കെ.വാസുദേവൻ നായർ ആണ്. ദീർഘകാലം വ്യവസായ രംഗത്ത് പ്രവർത്തിച്ച് വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്ന വിവർത്തകൻ തന്റെ 73-ാമത്തെ വയസ്സിലാണ് ആദ്യമായി ഒരു സാഹിത്യ കൃതിയുടെ വിവർത്തനം നടത്തുന്നത്. ആദ്യകൃതി, ആദ്യവിവർത്തനം, എന്ന നിലയ്ക്ക് വല്ലപോരായ്മകളും ഉണ്ടോ എന്ന സംശയവും വേണ്ട. ഒരു ‘ത്രില്ലർ’ വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുള്ള ‘ത്രിൽ’ പ്രശംസയർപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ത്രില്ലറിൽ അണലി ഒരു പ്രതീകമാണ്. ഇരതേടി രാത്രികളിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ കാണാൻ പ്രയാസമേറിയ വിഷജീവി. കീരി അതിനെ കടിച്ചുകീറി കൊല്ലുന്നുണ്ടെങ്കിലും മരണത്തിനു മുൻപ് അണലി മാളത്തിലിട്ട എട്ടുമുട്ടുകളിൽ ഒന്നു വളർന്നു പ്രായപൂർത്തി കൈവരിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും കീരിയ്ക്ക് ഭീഷണിയായിത്തീരും. രാജ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചും ഇതുതന്നെയാണ് അവസ്ഥ. “ഫ്രീ കാൾമീർ ഫ്രണ്ട്”-എഫ്.കെ.എഫ് - എന്ന ഭീകരസംഘടന ശതാബ്ദി എക്സ്പ്രസ്സിലെ ഒരു ബോഗി - രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിയുടെ സഹോദരിയടക്കം നാൽതുപേരുള്ള ബോഗി - ഹൈജാക്ക് ചെയ്തു. കരസേനയുടെ സ്പെഷ്യൽ ഓപ്പറേഷൻ ഫോഴ്സ് ലെഫ്റ്റനന്റ് കേണൽ രാജയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അതിസമർത്ഥമായി ഭീകരസംഘത്തിൽനിന്ന് യാത്രക്കാരെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഭീകരസംഘത്തിലവൻ മനുഷ്യത്വം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത ഒരുബുദ്ധിരാക്ഷസനാണെന്നു കേണൽ രാജയും സംഘവും മനസ്സിലാക്കി. ആ ബുദ്ധിരാക്ഷസനെയാണ് അണലി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ഈ അണലി വീണ്ടും വീണ്ടും ഇരകൾ നേടും, തന്റെ ശത്രുക്കളായ കീരികളെ പ്രത്യേകിച്ചും. പതിനെട്ടദ്ധ്യായങ്ങളും മൂന്നുറ്റിനാൽപ്പത്തി മൂന്നു പുറങ്ങളും സ്തോഭപൂർണ്ണങ്ങളാണ്. ധീരസാഹസനോവലുകൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരെ “അണലി” നിരാശപ്പെടുത്തുകയേ ഇല്ല.

നന്മവിരിയിക്കുന്ന കഥകൾ

താരകേശ്വരിയുടെ ഉദ്യാനം, ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ പുകുന്നം, പൂർണ്ണ പണ്ഡിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 60.00 രൂപ

ഡോ. ഉണ്ണി ആമപ്പറമ്പ് കൽ

അനുഭവങ്ങളുടേയും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുടേയും വെളിച്ചത്തിലായിരിക്കും ഓരോരുത്തരും സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വരൂപിക്കുന്നത്. നന്മതിന്മകളിൽ നിന്ന് ഏത് തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നറിയാതെ അന്ധാളിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. അത്തരം ഒരവസ്ഥയിലകപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ പുകുന്നത്തിന്റെ 'താരകേശ്വരിയുടെ ഉദ്യാനം' എന്ന നാലു നോവലുകളുടെ സമാഹാരം.

വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങളെ കാഴ്ചവെക്കുന്ന ഈ നോവലുകളിൽ, ഭിന്നരൂപങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യനോവലായ 'മോചനം' ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ കഥാകഥനപാടവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. മനോജ് മേനോൻ എന്ന കോളേജ് ലക്ഷ്യാർക്കെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് കഥ മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നത്. നിറഞ്ഞ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ഉടമയാണ് അയാൾ. എന്നിട്ടും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ആത്മാവിന് നിത്യശാന്തി ലഭിക്കുവാൻ ദിവസേന പ്രർത്ഥിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അച്ഛൻ അങ്ങനെയൊരു മകനെ പഠിപ്പിച്ചത്. കച്ചവടത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെയാണ് അച്ഛൻ എന്നും ജീവിതത്തെ അളന്നിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് അയാൾ രോഗിയായ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു. എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ മകന് മോചനം തേടേണ്ടിവന്നു. വ്യത്യസ്ത വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച അച്ഛന്റെയും മകന്റെയും ജീവിതമാണ് 'മോചന'ത്തിലുള്ളത്.

മുഖാമുഖമുള്ള ഫ്ലാറ്റുകളിൽ ജീവിക്കുകയും അടുപ്പത്തിലും അകൽച്ച സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ചിത്രം 'പപ്പായമരം' എന്ന നോവലിലെ കാണാം. പപ്പായമരം നട്ട അളകേശൻ നന്മയ്ക്കുന്ന ജോലി എതിർവശത്ത് താമസിക്കുന്ന വിജയശേഖരനെ ഏൽപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മരം വലുതായി കായ്ച്ചപ്പോൾ ഉമസ്ഥാവകാശം അള

കേശൻ ഏറ്റെടുത്തു. ആദ്യപഴം തിന്ന് തന്റെ അനപത്യദുഃഖത്തിന് അറുതി വരുത്തുകയായിരുന്നു അയാളുടെ ലക്ഷ്യം. പഴുത്ത പപ്പായ അളകേശനും പത്നിക്കും കയ്ച്ചു. നനച്ചുവളർത്തിയ വിജയശേഖരന് അത് മധുരിക്കുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭിന്നതലങ്ങളെ കോറിയിടുകയാണ് കഥാകാരൻ.

‘താരകേശരിയുടെ ഉദ്യാനം’ തിന്മ നിറഞ്ഞ മനസ്സിന്റെ പച്ചയായ ആവിഷ്കാരമാണ്. ഗുരുജി എന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ മകൻ സ്ത്രീധനമൊന്നുംകൂടാതെ തന്നെ മകളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്ന് ഗിർധാരിലാലിനോട് പറയുന്നു. എല്ലാം ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷം ഗുരുജി തന്ത്രപരമായി പലതും കൈക്കലാക്കാൻ നോക്കുകയാണ്. താരകേശരിയുടെ ഉദ്യാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രാമധ്യേ, ഗർധാരിലാലിന്റെ വീടും പുരയിടവും മകന്റെ പേരിൽ എഴുതി തരണമെന്ന് അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഗുരുജിയെ എതിർക്കാനാവാതെ ഗിർധാരിലാൽ അതും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ മകൾ സുചിത്ര സമർത്ഥയായിരുന്നു. അവൾ ഗുരുജിയെയും അയാളുടെ മകൻ അവിനാശിനെയും വെറുത്തു. അവരാണ് തന്റെ ചേച്ചിയുടെ മരണത്തിന് ഉത്തരവാദികളെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, തീർത്ഥയാത്രയ്ക്ക് കൂടെപോന്ന രാജ്ദീപിനൊപ്പം അവൾ പാതിവഴിയിൽവെച്ച് തിരിച്ചുപോന്നു; ആരുമറിയാതെ. വക്രതയും സ്വാർത്ഥതയും നിറഞ്ഞ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് ഈ കഥയിലെ ഗുരുജി.

ഒരു ജപ്പാനീസ് നാടോടിക്കഥയെ അവലംബിച്ചെഴുതിയ ‘ഷിമോ നോസേക്കിയിലെ ശവകുടീരങ്ങൾ’ എന്ന നോവലെല്ലിലെ പ്രമേയം-ഹോയ്ചി എന്ന അന്ധനായ ഗായകന്റെ നീണ്ട യാത്രയും, യാത്രാവസാനം ഉണ്ടാവുന്ന വിചിത്രാനുഭവങ്ങളുമാണ്. വിഭ്രമാത്മകതയുടെ തലത്തിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരനെ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്ന ഇക്കഥ തഥ്യ-മിഥ്യകളുടെ ഇടയിലെവിടെയോ നമ്മെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അകപ്പൊരുൾ അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു വേദാന്തിയുടെ അന്വേഷണഫലം എന്തെന്ന് ഈ സമാഹാരത്തിലെ നോവലെല്ലുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കാണുന്നതൊന്നുമല്ല സത്യമെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. നന്മനിറഞ്ഞ മനസ്സുകളുടെ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനം. അവിടെ അളകേശനോ, ഗുരുജിയോ വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യനന്മയാണ് വിജയിക്കുന്നത്. നന്മയെ വീണ്ടെടുക്കുക എന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ട അമ്മയെ വീണ്ടെടുക്കൽ തന്നെയാണ്.

“എൻവിയുടെ കവിതകൾ”

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയുടെ കവിതകളുടെ സമ്പൂർണ്ണ സമാഹാരം, ഇദംപ്രഥമമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രീ. കെ പി ശങ്കരനും ഡോ. എം ആർ രാഘവവാരിയും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കുന്ന സമഗ്രമായ പഠനത്തോടും ശ്രീ. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണന്റെ കുറിപ്പുകളോടും കൂടി.

ഡിമൈ 1/8 700 ഓളം പേജുകൾ

മുഖവില: 500 ക. പ്രി. പബ്ലിക്കേഷൻ വില: 350ക.
(പോസ്റ്റേജ് സൗജന്യം.)

വിദേശങ്ങളിൽ: പോസ്റ്റേജടക്കം: 20 യുഎസ് ഡോളർ.)

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്: 2006 ജനുവരി 26

താങ്കളുടെ കോപ്പി 2006 ജനുവരി 1 -നു മുൻപായി ഉറപ്പുവരുത്തുക.

സെക്രട്ടറി,
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

തിരുത്ത്

മുൻപരസ്യത്തിൽ “എൻവിയുടെ കവിതകളുടെ” വലിപ്പം, ഡമ്മി1/4 എന്നുള്ളത് അച്ചടിപ്പിശകാണ്. സമാഹാരത്തിന്റെ വലിപ്പം ഡമ്മി 1/8 ആണ്. പിശകുപറ്റിയതിൽ വേദിക്കുന്നു.

-പത്രാധിപർ

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഔഷധസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുനോക്കുന്നത് ആയുർവേദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ആയുർവേദത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിതെളിച്ചത് വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടക്കൽ ആയുർവൈദ്യശാലയാണ് ലോകഭൂപടത്തിൽ ആയുർവേദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

	<p>Vaidyaratnam P.S. Varier's ARYA VAIDYA SALA (A CHARITABLE TRUST) KOTTAKKAL-676 503, KERALA</p>	
--	--	--

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
E-mail: koz_kottakkal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
Web: www.aryavaidyasala.com

ഡൽഹിയിലും കോട്ടയ്ക്കലും എറണാകുളത്തും ആശുപത്രികൾ | കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാരിറ്റബിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്ക്കലും കണ്ണിക്കോട്ടും ഔഷധനിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ | അഞ്ഞൂറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ | ഗവേഷണപ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങൾ | ഔഷധത്തോട്ടങ്ങൾ | ആയുർവേദ പഠനസൗകര്യങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300-ൽപരം അംഗീകൃതധീലർമാർ | പി.എസ്.വി. നാട്യസംഘം